

Muharrem Abut

- Őirler -

Yayın Tarihi:

31.10.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Muharrem Abut

Uzun uzun hayat hikâyesi anlatmayı pek sevmiyorum. Dede korkut hikâyelerinde bir bölüm vardır. Orda çocuklara büyüüp, bir kahramanlık ya da güzel bir iş yaptıklarında isim koyarlar. Onun gibi bende henüz bir kahramanlık yapmış değilim. Anlatacak çok fazla bir şeyim yok bu anlamda; yaşadıklarımı, yaşamak istediklerimi ve yaşayamadıklarımı ya da duyduklarımı, hissettiklerimi şiirlerde anlatmaktan yanayım. Zira şiir hayatın aynası hatta ta kendisidir. Şiir, anlatılmayanı, anlatılmayanı anlatmaktır. Dahası şiir işte, hayat yani... İlla da hikâye dersiniz kısaca aşağıda göreceğiniz gibidir saygı değer şiir dostları

1972 Kahramanmaraş-Göksun doğumluyum. İlk ve orta öğrenimimi doğduğum şehirde yaptıktan sonra girdiğim Atatürk Üniversitesi İ.İ.B.F İktisat Bölümünden 1995 yılında mezun oldum.1996 yılından beri de öğretmen olarak yaşamımı sürdürmekteyim. Yine aynı yıl yaptığım evliliğimden Asude Berfin isminde bir kız çocuğu sahibiyim. Maksadım hayatı şiir tadında layıkıyla yaşamak, okuyarak ve yaşayarak öğrendiklerimi naçizane olarak yazarak hayata yeni anlamlar kazandırabilmek; bırakabilirsem eğer, hoş bir şada bırakabilmektir. Çünkü 'hayat bir kere yaşanılır'...

Adam ve Kadın

Yıkılmış bir adam düştü yolda.
Dizleri kanamış,
Elleri yırtılmıştı.
Acımıyordu canı.
Yüreğindeydi yarası.
Anlatamamıştı kendini,
Kendi kendine.
Sızılar sızmıştı gönül denilen haneye.

Bir adam yolda düşmüştü.
Bir kadın tutmuştu elinden,
Kaldırmak için yerden.
Aslında o kadında düşmüştü,
Adam da onun elinden tutmuştu.
Birlikte kalkacaklardı ayağa,
Birlikte tutunacaklardı ellerinden
Ve hayata...

Adam ve kadın birbirinin aynıydı.
İkisi de yenik başlamıştı hayata.
İkisinde de bir şeyler vardı eksik olan,
Onları tamamlayacaklardı.
Adam kadındı, kadınsa adam.
Farkları, biri kadındı diğeri adam.
Yüreklere de birbirinin aynısıydı
Ve biri diğeri aynası.
Bir elmaydı onlar,
Biri öbürünün öbür yarısı.

Adam yarınını arıyordu kadında,
Kadın geçmişinin izlerini silmek.
Adam, adamı olmak istiyordu kadının,
Kadının, kadını olmasını.
Karım diyordu biricik karım.
Öyleydi de, kadın karısıydı adamın,
Yani öbür yarısı adamın.

Kadın ortasındaydı başkalarının.
Bşkalarının yetişemeyen elleri,
Bakamayan gözleriydi.
Verendi kadın, ömründen,
Ve belki de hep başkalarına vermekten kendinden.
Kendi kalmayacaktı kendinde.

Adam ve kadın bir kavşakta karşılaşmıştı.
Bir kavşakta sert bir virajı alıyorlardı,
Alacaklardı da virajı,
Sonrada adam kadını alacaktı,
Canına can yapacaktı,
Canına can katacaktı.
Çünkü kadın canıydı adamın.
Can, canansız olmazdı.

Onlar bir kökte boy atan iki ayrı daldılar,
Kökleri aynıydı.
Rüzgârlar ne kadar hırpalasa da,
Kıramazdı onları, çıkaramazdı.
Çünkü onlar hayata sevgi kökünden tutunmuşlardı.
Onlar ayrılamazdı.
Bazen incinebilirlerdi, birbirlerinden,
Darılabilirlerdi, dar zamanlarda.
Ama onlar söz vermişlerdi,
Ve hiç yalan söylememişlerdi.
Sözdü sözleri...

Adam kadındı,
Kadınsa adam.
Onlar bir kökte iki daldılar,
Kararlıydılar.
Ve öylece de kaldılar,
Sevdiler, sevildiler,
Küstüler barıştılar,
Birlikte yaşadılar kalanını hayatın,
Ve bir gün birlikte öldüler.
Hikâyelerini anlattılar geride kalanlar,
Duyanlar ve duymayanlar...

Muharrem Abut

Adamsam

Biraktığın yerde beklemeliyim.
Biraktığın yerde,
Biraktığın gibi bulmalısın beni.
Biraktığın yerde bekliyorum.
Sevdinse,
Sevdiğim kadınsan,
Sevdiğin adamsam,
Sözlerinin ötesinde;
Bütün kalbinle.
Bir nefeslik ömrün kaldıysa,
Bir nefeslik ömrü de paylaşmaya;
Ölecek olsan da,
Ölecek olsam da,
Ölecek olsakta,
Hatta ölmüş olsam bile;
Bir damla gözyaşını çok görme,
Toprağıma degecek.
Biraktığın yerde,
Yalnız ve sadece sende olacağım;
Adamım,
Kadın(ım) sın.
Ölsem de gel.

Muharrem Abut

Adem ve Âdem

Hiçbir şeyi bilmem ben,
Kendimi bilmekten önce.
Önce kendimi bilirim,
Sonra eli.
Ve bu yüzden hiçbir insan kıymetli değildir,
Kendini bilen insandan önce.
Sonra gelir öteki şeyler haddiyle,
Haddini biliyorsa şayet adem.
Çünkü zaman, demini, Âdem'den alır.
Mekân, Âdem'le şereflenir.
Âdem, yaratılmış ilk insandır.
Ve ilk insan çıplaktır.
Yani eşittir yekdiğeri ile.
Farkı yoktur,
Kendisinden farksız olanla.
Kendini farklı göstermeye çalışmaz.
Saklanmaz, saklanamaz farklı olmayandan.
Saklanıyorsa adem, Âdem olmaz;
Ademe, Âdem denmez.
O ademe, Âdem diyene de
Adam denmez...

Muharrem Abut

Ağlıyorum İŖte

Sonunda ağlıyorum iŖte,
Belki gidiŖine,
Belki terk edilifime,
Belki de olman gerekirken;
Yanımda olmayıŖına,
Benden çok uzaklarda,
Ve her Ŗeye rağmen,
DüŖünüldüđümü biliŖime,
Ağlıyorum iŖte.

Ağlıyorum;
Yokluğun koca koca ınarları devirip de gitti üzerime.
Ağlıyorum;
Gökyüzü mavi değil artık.
Ağlıyorum;
GüneŖ hiç ısıtmıyor.
Ağlıyorum;
Günlerin arasına karbon kâğı koymuŖlar.
Ağlıyorum;
Sesin yok,
Sedan yok,
GülüŖün yok,
BakiŖin yok,
İçime yazın meltemlerce,
KıŖın ateŖlerce akıŖın yok.
Yoksun iŖte...

Yoksun;
Dünya yalnızca kara bir delik.
Yoksun iŖte;
Yoksun ve ağlıyorum.
Özlüyorum seni olur olmaz tüm zamanlarda,
Gündüzün güneŖi uykusuz gözlerime doğarken,
Gecenin ayı anlamını yitirirken,
Karlara yağarken,
Ellerim titrerken,
Dizlerim takatini yitirirken,
Her gece ölüp,
Her sabah dirilirken,

Özlüyorum seni.
Bilirsin ben seni oldum olası özlerdim,
Hatta baŖım göğüne yastık olurken bile.
Ama hiçbir zaman ağlamazdım,
Erkeklige leke sürmeyeyim diye.
Eğer bu bir lekeyse,
Leke, düŖtü erkekligime.
Sen yoksun,
Ve ben ağlıyorum.
Hem de öyle-böyle bir ağlamak değil,
Katıla katıla,
Salya sümük ağlıyorum.

Çünkü ve kahretsin ki çok sevmişim.
Çok sevdiğim için,
Çok canımı acıttın;
Çok canımı acıttığın içinse,
Çok canını acıttım;
Bütün mesele bu.
Şimdiler de kapalı bir ceza
Ve tutukevi bu dünya.
Bu şehirse kısıldığım hücrem,
Aşksızlığın zindanı.

Hani insanlar hiç yapmadıkları şeyi,
Ölmezden önce yaparlarmış ya...
Farkında değilim,
Farkında değilsin,
Zira yanımda değilsin ve haberin yok.
Galiba bu gözyaşları son gözyaşlarım.
Bu yaşlar bir serçenin yaşları.
Yine ve hani sen hep bir serçe olmamı,
Pencerene konmamı isterdin ya...
İşte o serçendim ben senin.
Serçendim; şimdi sensizlik sebebim,
Yokluğunun girdabına düştüm,
Sana süzüle süzüle.
Oluk oluk,
Kana kana kanıyor,
Yana yana ağlıyor.
Ağlıyor; sönüyor,
Sönüyor; sen görmüyorsun,
Ve ölüyorum...

Muharrem Abut

Akıl Tutulması

Ne tuhafısınız sevgilim,
Perdelerinizi çekiyorsunuz sizi görmemem için,
Ki gece ya da gündüz demeksizin.
Ve sonra kulaklarımı yırtmak istercesine,
Hatta avazınız çıktığınızca bağıyorsunuz,
"Sizi seviyorum" diye;
Aydınlıkta yahut karanlıkta.
Tamam, çekin perdelerinizi, görmeyeyim sizi,
Görmemesine de, fakat
Duymadığım sizin bana seslendiğinizi,
Nereden bilip, nasıl sevebilirim sizi?

Muharrem Abut

Akliselime Çağrı

Ne vardı Şimdi hepimiz kardeŐiz diyebilseydim?
İnansaydım Adem ve Havva'dan da öte,
Can-ı yürekten kardeŐ olduklarımıza.
Deseydim ki "Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
Ve bir orman gibi kardeşçesine"
İnansaydı bütün insanlar bana ve kardeŐliğimize.
Deseydim ki yağmurlar hepimiz için yağıyor,
Tarla da tohumu can,
Gönül de aŐığa ilham veriyor.
Rüzgârlar hepimiz için esiyor,
Tarlada hasat mevsimini başaklarla,
Gönülde Leyla mevsimini yapraklarla başlatıyor.
Deseydim ki düşmanımız bir,
Görevimiz cehaletle savaŐmak.
Deseydim ki vatan bir,
Vazifemiz medeniyeti yükseltmek.
Deseydim ki ölkümüz bir ve bu sebeple:
"Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak,
Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak."
Deseydim ki inanalım birbirimize,
Taşı ön yargı, çimentosu güvensizlik olan,
Korkudan duvarlar örmeyelim önümüze.
Farklılıklarımız renklerimizdir,
Biz bereket yağmurlarından sonra açan gökkuŐađıyız,
Biz tarihiz, tarihte Fatih,
Fatih'te eski bir gramofon.
Biz Attilayız, ilhanımız var,
Biz Necipiz Sırat-ı Mustakimimiz var,
Biz Mahsuniyiz, biz Karakoçuz, biz Eroğluyuz,
Bizi aynı tellerde buluŐturan,
Sazımız, sözümüz,
Őiirimiz, türkümüz var.
Erzurum'da barımız,
Diyarbakır'da halayımız,
İzmir'de zeybeğimiz,
MaraŐ'ta Meyriğimiz var.
Artık MaraŐ'tan kara haber gelmesin,
Biz MaraŐ'tan haberi Sütçü İmamla vereli çok oldu,
Antep'ten Şahin Beyle, Urfa'dan Kara Yılanla,
Vatan birdir, bölünmez,
Kürt, Türk kardeŐtir
Bölmek isteyen kalleŐtir,
Daha yeni demedik mi?
Yemen'de, Hicaz'da, Çanakkale, SarıkamıŐ'ta,
Aynı vatan için dövüŐüp,
Kara toprağa düşmedik mi?
DüŐtük be kardeşler,
DüŐtük be ahretlikler,
Canlar, güller, kanda kan, can da can kardeşler,
DüŐtük, aynı kökten boy verdik,
Hepimiz tek bir ağacın dallarıyız.
Şimdi kendi dallarımızı kırmakta neyin nesi?

Bu feryat, bu cinnet, bu kin ve bu nefret kimin kötü nefesi?
Biz ki ayırt etmeksizin,

“Yaratılanı severim yaratandan ötürü”

Diyen Yunus’un;

Yüz bin kez tövbesini bozmuş olsa da,
Yine de aynı cemde buluşmaya,
Aynı kible de saf tutmaya çağırın;

“Edeb, erkâna bağlıdır, ayağımız başımız,
Güllerden koku almıştır, toprağımız taşımız.”

Diye haykıran Hacı Bektaşların, Mevlanaların,
Topyekün mirasçıları, torunları değil miyiz?

Bütün bunların üstüne ey insanlar:
“Nefsimi kudret elinde tutan,
İyiliği emredip, kötülüğü yasaklayan,
Ve din gününün sahibi olan
Yüce Allah’a yemin olsun ki;
Yine de ve her şeye rağmen,
Hepimiz kardeşleriz.
Anamız-babamız, yaşadığımız,
Vatan dediğimiz toprağımız,
Ve inandığımız Allah’ımız bir!
Haydi, yine her zaman olduğu gibi,
Bir ve bütün olalım,
Yine cihana kafa turalım.
Çünkü mazisi şan ve şerefle dolu olan da,
Âtiyi şan ve şerefle yazacak olan da,
Nesil bizim neslimizdir, yine bizim olacak.
Biz sadece inanalım,
İnanıp sevgi ve saygıyla çoğalalım.
Haydi kardeşler...”

Muharrem Abut

Akşam

Boş ver şimdi şarkıyı, türküyü hatta şiiri.
Boş ver batsın güneş, olsun yine bir akşam...
Akşamın siyah resmini çiz tüm tuvallere.
Çünkü hissedip, görüp, duyup, anlayabilene,
İnceden bir şarkı, derinden bir türkü;
Hüzünden bir şiirdir akşam...

Muharrem Abut

Alkış

Bu gece en güzel giysilerini giy.
Kapat telefonlarını.
Doğum günüdür,
Öldürdüğün gün mutluluğumu, mutluluğunun.
Kutla kendini,
Başkalarıyla kadeh doldurup,
Benimle sarhoş olduğun günler bitti.
Kiminle dolduruyorsan,
Artık onunla sarhoş ol.
Haydi durma!
Doldur kadehleri.
Ama biri boş olsun;
Hani bir kadehte bana koyuyordun ya...
Ayık olmak,
Alkış tutmak istiyorum büyüklüğüne.
Büyüksün, her şeyi,
İçimden geçenleri dahi;
Benden bile iyi bilirdin, bilirsin ya...
Bunu da bil bakalım:
Ölüler alkış tutabilir mi?

Muharrem Abut

Anam Bacım

Dönme bu yana,
O fasıl kapanalı çok oldu.
Artık acım değil;
Anam bacımsın...

Muharrem Abut

Anne Şimdi, Yüreğim Kanarken Uyan

Anne uyan,
Hem de şimdi, yüreğim kanarken uyan.
Uyanda barışa, sevgiye, umuda inanan,
Gelecek güzel günlere inanan kardeşler doğur bana.
Uyan anne, uyan;
Yurdum kan gölüne çevrildi alçaklar tarafından,
Uyan anne, uyan;
Uyan, dua et de kan dursun,
Uyan beddua et alçaklar döktükleri kan da boğulsun.
Uyan diyorum be anne uyan;
İçim acıyor, içim diyorum duymuyor musun beni?
Yüreğim yarasalar tarafından oyuluyor,
İçin için kanıyorum.
Günler var ki matemdeyim, yanıyorum,
Günler var ki kahrımdan mahvoluyorum.
Uyansana be anne, uyansana;
Kulak versene yavruna.
Anneler körpecik yavrularını toprağa veriyorlar,
Tıpkı senin verdiğin gibi.
Alçaklık başını aldı yürüdü anne;
Hain pusular kuruluyor ana kuzularına.
Mayınlar patlatılıyor namertçe,
Kancıklar, kancıkça kurşunlar sıkıyor,
Namertlik çeşmesi namertlerce taşırıldı.
Ülkemin ekmeğini yiyip,
Suyunu içen kahpeler çoğaldı.
Anne, anne, bak anne diyorum;
Anne duy sesimi, duy diyorum!
Bak küfretmemi hiç istemezdin,
Uyanmazsan söveceğim ha anne;
Bütün alçak, deyyus, kahpe,
Kan emici, asalak ve şerefsizlere.
Söveceğim bak anne, dayanamıyorum!
Bak şimdi duymuyorsun,
Sövünce de duyma, kapa kulaklarını.
Kızma bana anne, kızma!
Bu akan kan kanıma,
Toprağa düşen fidanların canı,
Canıma dokunuyor.
Hani sen babamı askere yollamış,
Taze körpecik bir gelin olarak yolunu beklemiştin;
Tek derdin hasretlikti ya;
Şimdi öyle değil anne.
Şimdi gelinler, sevgililer sevdiklerinin yolunu,
Hasretle değil, ölüm korkusuyla bekliyorlar.
Dağlar artık Köroğlu'nun, İnce Memed'in,
Dadaloğlu'nun, Ferhad'ın meskeni değil,
Dağlar kahpeliğin, kallesliğin meskeni,
Dağlar ölüm kusuyor.
Dağlar ölüm kusarken içimde dağlarca bir öfke kuduruyor,
Ve benim içimde dağlarca bir küfür büyüyor.
Bak uyan diyorum anne, uyan.

Uyan ya bir dua et dursun bu kan.
Ya da beddua et gebersin bütün alçaklar;
Yoksa ben küfredeceğim.
Bütün alçakların gelmiş, geçmiş ve geleceğine.
Duyuyor musun anne, duyuyor musun beni,
Yoksa duymuyor musun?
Evet duymuyorsun, duyamıyorsun anne.
Ben de o zaman sövüyorum,
Madem duymuyorsun, duymayacaksın sesimi,
Dua ve bedduanı yollayamayacak kadar uzaktasın,
Madem dillerin lal,
Ve madem kan akıtılıyor, akıtılmaya da devam edecek,
O zaman ben, bu kan akıtıcı şerefsizlerin,
Cümle gelmiş, geçmiş ve geleceğini...
Duymadın değil mi anne,
Duymadın ama anladın;
Ve anlamak isteyende anladı.
Güzel vatanımı kan kızılı kin ve nefrete boyayan,
Ramazan, oruç bilmeyen, bayramdan anlamayan,
Hepsinden daha vahimi Allah'ı bile tanımayan,
Barış düşmanı, kardeşlik düşmanı, sevgi düşmanı;
Gelmiş, geçmiş ve gelecek düşmanı,
Bütün kan emici şerefsizlerin,
Gelmiş, geçmiş ve geleceklerinin köküne,
Ayran suyu dökülsün inşallah...

Muharrem Abut

Araf

Gitmekle, kalmak;
Susmakla, susmamak arasındayım.
Ayaklarım git,
Dilim sus diyor.
Biliyorum,
Biliyorsun;
Gidersem gelmeyecek,
Susarsam konuşmayacağım...

Muharrem Abut

Asimetrik Bir Diyalog

-Sen neyi seviyorsun? diye sordum.

-Seni dedi.

-Peki, acıtıp, acıtılmayı daha çok seviyor olamaz mısın? diye ekledim.

-Niye ki? dedi.

-Acıttığımda anlarsın dedim.

Canın acıyınca, canımın acıdığı...

Muharrem Abut

Aşk Bazen

Bir uçurumun kenarında dolaşmaktır.
Sonu bilinmeyen bir yolculuktur.
Uykuları yitirmektir.
İmkânsız olana inanmaktır.
Hep onu düşlemektir.
Kâbustur.
Bitmeyen bir şarkıdır.
Dinmeyen bir gözyaşı sağanağıdır.
Her şeyi yok saymaktır.
Gecelerin katrandan kara olmasıdır.
Hiç kimseye hiçbir şey anlatamamak
Ama herkese her şeyi anlatabilmeyi istemektir.
Göğsünün ortasında bir hançerle gezebilmektir.
Git denildiğinde gidememek,
Gitme denildiğinde gitmektir.
Yokluğunda O'nu her düşündüğünde
Bütün yıldızların sönmesini arzulamaktır.
Canını acıtmaktan zevk almaktır.
Bir cinnettir.
Her yerde onu aramak ve gördüğünü sanmaktır.
Her an onsuz ama onunlaymış gibi yaşamaktır.
Ve belki de bazen;
Bir merhametsizden merhamet beklemektir.
Aşk...

Muharrem Abut

Aşk Yaşamak Adına İşlenen Bir Cinayettir

aşktır yaşamak
yaşamak aşkın kendisidir
aşk biterse her şey biter
hayat biter
umut biter
sevinçler kaybolur
duygular yerlere serilir
mevsimler kış olur
sen yaşamaksın sevgilim

şimdi sen gittin
ben bittim yani
ben senden gittim
sen benden gittiğin için
ne yaptık biliyor musun sevgilim
biz ne yaptık
anlamsızlıkları peşpeşe dizdik
ve anlamsızlıklar bir sicim oldu
boğazımıza geçmek üzere
ve sicim boğazımızda şimdi
seni sevmek acı çekmekti
acı çekmek mutluluk
mutluluk seni sevmekti
artık bir şeyi daha anladım
mutsuzlukta seni sevmekmiş
seni seviyorum
ama mutsuzum
çünkü gittin sevgili
hiç hesapsız
gidiyorum bile demeden
keşke bir tutku olarak kalsaydın bende
keşke hiç değmeseydi elim ellerine
tenim tenine temas etmeseydi
nefesim nefesini hissetmeseydi
bedenim bedeninde erimeseydi
terim terine karışmasaydı
yada sevgili biz hiç tanışmasaydık
hiç görmeseydim seni
bilmeseydim sen gibi bir leylanın yaşadığını
olmaz olsaydı ben gibi bir mecnun
çöllerde doğsam, çöllerde büyüsem
yabani bir sırtlan gibi
her şeyden uzak yaşasaydım
şehirden, mekandan, denizlerden
ve papatyalardan
kaktüs olsaydı tanıdığım. bildiğim tek çiçek
sen olmasaydın yani

lakin gerçeğim sensin sevgili

varsın ve bu alemdesin
kötü olanda bu şu an
ben acı çekiyorum
sen ne alemdesin bilmiyorum
ölü müsün dirimi
ben yaşıyorum
ve sensizim
yaşayan bir ölüyüm
çilekeş, derbeder ve bitik
anlamını yitirdi
tüm renkler siyah beyaz
tüm kırlarıma kar yağdı
papatyalar kar altında kaldı
umutsa bir başka bahara
baharım sendin
sonbaharım oldun
yaşadığım son baharsın
ilk değildin
fakat son oldun
yemin ettim bu sensizlikten sonra
sevmeyeceğim bir başka çiçeği
sevemeyeceğim papatyamdan gayrisini
çünkü biliyorum ki
bu dünyada senden başka sen yok
sen papatyaların en güzelisin
sen papatya denizisin
denizler sensiz kaldı
yüreğim yetim
sen gittin
ben de bittim
şimdi sen yaşa
bensiz yaşayabilirsen
sen elinle ikimizi de kör ettin
ve körler ışığı göremezler bir daha sevgili
aşk yaşamaktır,
yaşatmaktır da
cinayayettir
öldürmektir birilerini
ve ölmektir aynı zamanda
biz öldük papatya denizi

Muharrem Abut

Ayıp Ettin Be Abi

Sen gidince değişti her Şey,
Oysa sen varken ne kadar da güzeldi hayat.
Bayramları iple çeker,
Sen geleceksin diye, gelmeden hülyalara dalardık ailece.
Sonra da çıka-gelirdin ansızın bir bayram arifesi.
Koşa koşa aşağı inip karşılar,
Hoş geldin der,lakin;
Boynuna atılmak ister,
Ancak utanır,çekinir yapamazdım bunu.
Keşke utanmasaymışım,sarılsaymışım boynuna.
Çünkü o gün,yani beyazları giydiğin;
Beyaz bir melek olduğun,
Her Şeyin,yerin ve göğün senle birlikte
Bembeyaz örtülere büründüğü,
Fakat hüznün ve acının en siyahını yaşadığımız,
Kara,kapkara acılara garkolduğumuz,
Karın yollar ve damlar boyunca yükseldiği,
Takvimlerin 19 Şubat'ı gösterdiği,
O karlı kiş gününde anladım:
Erteleğiğim sevgilerimi yaşamak ve yaşatmak için,
Çok ama çok geç kaldığımı.

Senden sonra yüküm öyle bir ağırlaştı ki hiç sorma.
Ailenin büyük çocuğu oldum hiç olmaz yere.
Meğer ne de zormuş herkesin büyüğu olmak.
Oysa büyüğümüz sen iken hiç anlamamıştım.
Gerçi sen bana büyük olmuş,beni büyötmüş,
Ben büyüyünce de yarısını bana vermiştin,büyöklüğünün.
Ama ayıp ettin be abi, hemde çok ayıp,
Hiç yakıştıramadım,sen gibi beyefendi birine;
Gideceğini söylemeden,kendini hazırla demeden,
O soğuk ve karlı kiş günü,
Bizi terk eylediğinin haberini bile başkalarına verdirerek,
Birdenbire,apansız,ellerimizi koynumuzda,
Boynumuzu bükük,yavrularını öksüz bırakıp,
Otuz dört onurlu seneyi hiçe sayıp,al bayrağın içinde,
Taşıdığın emanetin sahibine,Hakka yürödüñ.

Senden sonra da kaybettiklerimiz oldu,
Ziyaretine gelmişlerdir orada.
Çok şükür hiçbirinin acısı,unutturmadı acını.
Galiba yakında biri daha gelecek,
Anam abi,yükünü hazırladı,taşınacak oraya.
Gittiğinden beri toparlayamadı bir türlü;;
Doktorlarda ümidi keşti,tıp çaresiz dediler.
şimdi iyice düştü elden ayaktan.
İlaçlarla yaşıyor,yaşamak buysa.
Yemeğini kız kardeşimiz yediriyor,
Sağdan sola dönemiyor,
Suyu ağzına kaşıkla veriyorlar.
Yani anlayacağın,anam artık hasretine dayanamıyor;
Bense onun böyle yaşamasına.

Ama elimden geleni yaptım,
Allah şahit,gözün arkada kalmasın diye.
Elimden geleni yaptım.
Sende yap elinden geleni,
Bakma,bakma sen öyle biz küçükken anamın,
Süt tenceresini eliyle ateşten aldığına,
Zayıftır bedeni,üşür toprakta.
Sıkı sarıl üşütme olur mu abi...
Sıkı sarıl,sıkı sar anamı üşütme emi...

Muharrem Abut

Ayrılık

"Gözlerimden öpme beni."Dedi.
"Niçin? "Dedim.
"Ayrılık Olur."Dedi.
Lakin her şey için çok geçti.
Gözlerinden öpmüştüm bir kere.

Muharrem Abut

Aysima

Böyle değildi kavlimiz Aysima. Son gidişin olmayacaktı, son gelişin. Karlar erirken, baharlar gelirken, dağlar baştan ayağa çiçeğe keserken, ben yine elimde çiğdemlerle karşılayacaktım seni. Sen yine gelecek, yine gülecek, "Yine sana geldim" diyecek, yine mutlulukla sarhoş sarhoş dolaşacaktık deniz kenarlarında, dağ başlarında ve sen yine dizime yatacaktın Aysima; böyle değildi kavlimiz...

Böyle değildi kavlimiz Aysima. Bir kez, bir kez daha dilek tutacak, dileğin gerçekleşecek çay demleyip içecektik ilk gördüğümüz, elleri nasırlı, yürekleri yorgun kadınlı erkekli ırgatlarla. Hatta ve dahası çöl ortasında su dilemek gibi bir dilek dileyecek o bile gerçekleşecek, "Keşke başka bir şey dileyseydim" diyecek, sonra oturup Seyhan'ın kıyısında resimler çekilecektik Aysima; böyle değildi kavlimiz...

Böyle değildi kavlimiz Aysima. Yine gelecektin bana. Yine birlikte geceyi gündüz, gündüzü gece edecek, varlığımızla aydınlık sabahlara uyanacak, beni meleklerin sabahları da güzel göründüklerine inandıracak, bir kedi gibi göğsüme sokulacak, çocuk gibi oyunlar oynayacak, alnımın tam ortasına bir öpücük konduracak, farkında olmayacaktık zamanın nasıl geçtiğinin Aysima; böyle değildi kavlimiz...

Böyle değildi kavlimiz Aysima. Daha saçlarını tarayacak, ellerine avuçlarına krem, tırnaklarına oje, dudaklarına ruj sürececek, en güzel giysilerini sabah başka, akşam başka ama sadece benim için giyecektin. Yemeğe çıkacaktık en nezih mekânların birinde, ortadaki tabaktan kendin servis yapacak, benimkini ellerinle ayıklayıp kendi balığını yine kılçığı ile yiyecektin. Aynı müziği dinleyecektik baş başa. Bir kemancı yanı başımızda, "Huysuz ve Tatlı Kadını" çalacak, ben bahşiş verecektim. Sonra Fatih gelecekti arabasıyla bizi almaya. Ne bu acele, nereye böyle Aysima; böyle değildi kavlimiz...

Böyle değildi kavlimiz Aysima. Ne bu acelen? Henüz bavulunu gözyaşların arasında toplamadın ki... Arabaya binip güneş gözlüklerini takmadın ki... Yine ağlayıp yine gözyaşlarını benden saklamadın ki... Binmedin ki daha seni benden götüren o uçağa... Beni son anonstan sonra son bir kez daha görmek için aprondan dışarı kaçmadın ki... Kaçtınsa da bindiğin uçak daha inmedi ki... İndiyse de o buğulu sesinle sağ salim indiğinin haberini vermek için "Alo" demedin ki... Dediysen de ablan gelip seni almadı ki... Birlikte o meşhur kafeye gidip gözlerinin içi buruk duygularla dolu dolu benden bahsetmedin ki... Hem ablan beni, "Onu normal zamanlarda bu kadar mutlu görmüyorum. Yanaklarına kan doluyor, sen ona çok iyi geliyorsun, o seninle nefes alıyor." Diyerek aramadı ki Aysima; böyle değildi kavlimiz...

Böyle değildi kavlimiz Aysima. Her şeyden geçmiştim uğrunda. Sırat'ı bile gözü kapalı geçerim sanıyordum; sen karşıda bekliyorsan. Söylesene geçecek hiçbir şeyim kalmadığı için mi geçtin benden? Anadan-babadan, evlât-ayalden, toprağımdan geçtiğim yetmedi, az mı geldi sana? Geçtim, her şeyden geçtim, bir tek senden geçmem, geçemem sanıyordum. Şimdi senden de geçtim Aysima; böyle değildi kavlimiz, ama senden vazgeçtim...

Böyle değildi kavlimiz Aysima. Böyle değildi, ama bitti; aşk bitti. Güzelliği sevgiden başka şeylerde aradığın için bitti. Yaşananları hafife aldığı için bitti. İnsanlığıma söz ettiğin için bitti. Verdiklerim, vereceklerim kâfi gelmediği için bitti. Dinlemesini bilmediğin için bitti. Anlamak istemediğin için bitti. Gözlerini kör, kulaklarını sağır ettiğin, sesini yükselttiğin için bitti. İnandığım özüne sıradanlık bulaştığı için bitti. Sınadığın, kınadığın, kıyasladığın için bitti. Tutunacak dal bırakmadığın için bitti Aysima; böyle değildi kavlimiz, ama bitti...

Böyle değildi kavlimiz Aysima. Şimdi aynı coğrafya, fakat başka bir iklimde nefes alıp veriyor, alıştırmaya çalışıyorum kendimi senin yokluğuna. Sokak köpeklerine ekmek atıyor, balkona serçeler yesin diye yem bırakıyor, sümüklü çocuklara ikram etmek için cebimde çikolata taşıyor, hiçbir dilenciye boş elle geçmiyorum. Küçükte olsa bir şeyler yapabildiğimi görmek, sen olmadan da vicdanımın sesini duyabildiğimi bilmek az da olsa rahatlatıyor beni. Ha, bir de artık yokluğunun gecelerinde kitap okuyorum. Senin kahramanın olamadım ama okuduğum bütün kitaplarda tek kahraman benim. Böylece belki zamanla daha da rahatlayacağım. Hem kim bilir belki de diner kalbimin ağrısı Aysima; böyle değildi kavlimiz ama belki diner kalbimin ağrısı.

Sahi diner mi kalbimin ağrısı, diner mi kalbinin ağrısı Aysima?

Muharrem Abut

Başın Pınar Ayakların Göl Olsun

Bilirim seni, kendimi bildiğim gibi,
Benim için üzülmediğin gibi,
Sevinmezsinde.
Ağla, demiştim benimle vaktiyle sana
Gülüp geçmiştin.
Şimdi sevin, övün diyeceğim;
Bu bendeki ben, senin eserin:
Lakin dövüneceksin, gün dövünme günüdür.
Çünkü bu kuş;
Uslu uslu kafesine tüneyen,
Ardından başına kaşık vurup da,
Defettiğin, gönül mezarlığına defnettiğin,
Ve de nefret ettiğin o kuş değil!
Ben artık kendi kanatlarıyla göğe tutunan,
Özgürce umut türküleri söyleyen
Umudun Zümrüd-ü Ankası'yım.

Ben unuttum seni.
Hadi, yapabilirsen,
Söz geçirebilirsen kendine
Sende unut beni.
Ama yapamazsın!
Zira nefesim öyle bir güçlü,
Öyle bir içten ki uçuşum;
Fark ediliyor artık kanat çırpışım.
Gözlerin kör olsa da,
Kanat seslerimden yok hiç kaçışın.

Benim için her şey bitti
Sen ağla, sen yan.
Geçti, gitti, bitti sürdüğün o devran.
Bundan böyle uğramaz semtine,
Ne kervancı, ne de kervan.
Dövüldü ekin, kalktı harman,
Başın pınar, ayakların göl olsun!

Muharrem Abut

Bekletme, Aşk Beklemez

Ait olacaksan bir yüreğe ait olacaksın.
Bir yüreği yaşatacak,
Bir yüreğin, yürek atışlarında arayacaksın yüreğini.
Çok yürek, çok yorar,
Cereyanda bırakır,
Ruhunu hasta eder.
Tek yürek çoğaltır,
Sevgide, sevgiyle insanı.
Ve aşk en güzel,
En asil bencildir;
Araf'ta beklemez, bekletilemez.
Bekletilirse aşk olmaz;
Aşk olsun olur.
Sonra da geçer gider,
Rüzgâr önünde bir kuru yaprak misali.
İçinizde ikileminiz varsa tekleme indirin.
Yüreğiniz nerdeyse,
Aklınızı da oraya verin.
Yahutta çekilin,
Yolunuza gidin,
Yolumuza gidelim...

Muharrem Abut

Belli Olmaz

Gidişim ve gelişim belli olmaz benim.
Bir bakarsın gel demişsin,
Önümdesim kapının.
Gelmişim, yanındayım;
Yanımda; kollarındayım,
Mutluluğun doruğundayım;
Sonsuz olduğunu sandığın,
Saadetleri yaşıyoruz.

Ve bir de bakmışsın yine gelmişim,
Hâlâ yanındayım;
Kollarında,
Ama ölmüşüm.

Gelişim, gidişim belli olmaz benim.
Gözlerim kırpışırken sıcacık ellerime dokun,
Kapanmış ve kanı çekilmiş,
Kaskatı kesilmiş yanaklarıma değil;
Anlasana sonsuz saadet yok!
Ben faniyim işte,
Aynı senin gibi...

Muharrem Abut

Ben Ağacım

Ben ağacım, sen topraksın köklerim sana bağlanmış.
Ben Mecnunun, sen Leylamsın, yüreğim aşkınla dağlanmış.
Elim, kolum, ölen tenim, solan gülüm can suyunla canlanmış;
Gel soluğum ol seher yelim senden gayrisi yalanmış...

Muharrem Abut

Ben Ölüüm

Sallanmadan dur karşımda,
Sen düşersen ben ölüüm.
Bir sevdasın ki başımda,
Vazgeçersen ben ölüüm!

Boyu güzel, huyu güzel,
Bardağında suyu güzel.
Sensin her şeyimden özel,
Sen gidersen ben ölüüm!

Uzaktasın bana şimdi,
Seninle fırtınam dindi,
Beli sabah, belk' ikindi,
Sen gidersen ben ölüüm!

Bahara durdu ömrüm senle,
Değişti renkler gelişinle,
Kulak ver sevdiğim, dinle:
Sen gidersen ben ölüüm!

Sen gidersen ben ölüüm,
Bin parçaya bölünürüm,
Diri diri gömülürüm,
Gitme, bitme, yapma, etme;
Sakın ha beni hiç terk etme,
Terk edersen ben ölüüm!

Muharrem Abut

Ben Yalnızım

Şimdi ağlamak istiyorum.
Küçük, soğukta kalmış bir sokak kedisi gibi.
Katıla katıla,
İçmek belki de.
Sensizliğe.
Seninle,
Sensiz oluşuma.
Ben bir kardelen olmak istiyorum.
İstiyorum ki sana baharı müjdeleyeyim,
Kış bitti diyeyim.
Senin bahçende açayım,
İlk sen fark et beni,
İlk sen kokla.
İlk sen tut.
Ve koparılacaksam eğer,
Sen kopar beni.
Ama ben senin bahçende değilim.
Ben sensizlik çölündeyim.
Ve bir damla suya hasretim,
Bir gülüşe,
Hasretim.
Mecnunun çölü değil bu çöl,
Ne Leyla var çöllerde peşime düşen,
Ne bir kervan,
Bir yudum su verecek.
Bedeviler var,
Kanıma hasret bedeviler.
Ben kaçmak,
Suya ulaşmak,
Sana kavuşmak istiyorum.
Ama ayaklarım yara bere içinde.
Peşine düşen sırtlanları engellemek isterken yaralanmışım,
Vurulmuş,
Boğulmuş,
Haykırmışım.
Ama kimse duymamış beni.
Ben yalnızım;
Seni bana getirsin diye düştüğüm çöllerde.

Muharrem Abut

Beni Bana Bırakma

Beni bana bırakma ey yar,
Beni bana bırakma!
Beni bana bırakırsan,
Kendimi kendimden zincirlerle bağlar,
Sonra da yakarım;
Yüzümün aydınlıkta kalan tüm yanlarını.
Ve sen diye haykıran yüreğimin haykırışlarını,
Dipsiz bir kuyunun dibinin de dibine atarım.
Ya beni bana bırakma,
Ya da beni bana bıraktığında ben de sen,
Bilhassa da ben arama.
Çünkü bana bırakılmış bir ben,
Bildiğin ben değilimdir...
Şimdi ne durum,
Ne de ben, bildiğin gibi değiliz.
Yitik bir aşkın,
Kırıp paramparça ettiği bir yüreğin,
Tuzla buz olmuş parçalarını,
Buharlaştırıp alabilecek ne bir gökyüzü,
Ne de başka yüreğin ayaklarına batmasın diye,
Saklayabilecek bir yeryüzü var.
Bastığım tüm yerler ayaklarımın altından kayıyor.
Aklıma sen her geldiğinde,
Hallaç pamuğu gibi dağılıyor gök kubbe biraz daha.
Ki aklımdan çıkmıyorsun, aklımdan çıkmadığım gibi.
Yani sözümdeyim ey yar,
Bana bıraktığın bir ben,
Artık ben değildir.
Ben, ben değilim.
Sen kazandın beni kaybetmek pahasına
Zaferinin bayrağını dilediğin gönderde dalgalandırabilirsin.
Aşk öldü bir daha dirilmemek üzere...

Muharrem Abut

Beni Çok Sev Be Gülüm

Beni çok sev be gülüm,
Öyle çok sev ki beni,
Ama kavuşmayalım.
Öyle çok sev ki
Vuslatımız Mahşer'e kalsın.
Öyle çok sev ki;
Buralarda değil,
Ötelerde kavuşalım.
Çünkü burada hayat çok kısa.
Çünkü her gün sağımdan-solumdan,
Başımın üstünden,
Kayıp giden yıldızlar gibi
Canlar, insanlar kayıp gidiyor;
İrili-ufaklı, büyüklü-küçüklü.
Çok sev beni beni be gülüm.
Çok sev ki ötelerde kavuşalım.
Çünkü burada kavuşmak,
Kavuşmak değil.
Ve kavuştuktan sonra
Seni bensiz bırakıp
Savaşup gitmek dayanılası,
Ve akıl kârı bir iş değil.
Beni çok sev gülüm.
Çünkü ben seni;
Öyle çok,
Böyle çok,
Çok ama çok seviyorum...

Muharrem Abut

Beni Sensiz Bırakma

Yorulsa bile ayaklarım döndürme yolumdan
Zor olsa bile gönderme bağır-çağır ardımdan
Ölsem bile gömdürme tutuş, tutturma salımdan
Sen kır, sen vur, sen öldür ama beni sensiz bırakma...

Muharrem Abut

Benlik

Gelir ve geçer geçmez sandığımız zamanlar.
Yıkılır yıkılmaz sandığımız ömr-ü ınarlar.
Zamanlar geçer, ınarlar yıkılır.
Kalırsa yıkılmadan kalan, bir egolar kalır.

Belki de yıkılmayan egolardır, seni de yıkan;
Yıkılmaz sandığımız ınarları da yıkan.
Ey insan;
Ya ık senlik kapısından dışarı egolarından yıkan;
Ya da kal senlikte, esir ol egona ınarlar yıkan!

Muharrem Abut

Beş Dakikalık Vuslat

Beş dakikalık vuslatlar vurur beni
Yaralar yüreğimi
Yine başladı ve bitti
Beş dakikalık vuslatın
Kaçağım ben
Kaçakçısıyım duyguların
Yüreğindeki sevginin kaçakçısıyım
Gelişine türküler söyleyen
Gidişinle ağıtlar misali acılara bürünen

Yalnızım şimdi
Okyanuslar ortasında kalan bir adacık misali
Gemiler bile görmez beni
Seslensem sesim ulaşmaz kıyılara
Koşlar sensizlik kokar yosun yosun
Ve bahar gelir bir yerlerde
Ben bilmem
Bahar sen olmuşundur çünkü;
Sen yoksan bahar da yoktur.
Şimdi...
Bahar geldi.

Muharrem Abut

Bilgi

Biliyorum gitmedin.
Biliyorum geleceksin.
Biliyorum, bilirsin,
Gelmezsen baharlar da gelmez,
Ölür karlar altında bütün çiçekler.

Biliyorsun gitmedim.
Biliyorsun döneceğim.
Bilirsin, biliyorum,
Dönmezsem kuşlar da dönmez,
Gittikleri yerlerden.
Ve talan edilir yuvaları.

Biliyorum,
Biliyorsun,
Bilenlerde biliyor;
Kuşlar da, çiçekler de hep yaşamalı,
İnsanlar yeniden ve hep sevebilsinler diye.

Biliyorum,
Biliyorsun,
Bilenlerde biliyor;
Sende ben,
Bende sen olmalı yaşamak.
Çünkü, olmazsak;
Ölmek da, olmamak kadar anlamsız...

Muharrem Abut

Bilmezsin, Haberin Olmaz

Sensiz sokaklarda dolaşırım,
Ayak basarım ayak bastığını sandığım kaldırımlara,
Güneşe bakarım seni de ısıtıyor diye,
Haberin olmaz.

Susarım, sana sustuğumu,
Koşarım, sana koştuğumu,
İçerim, sensizliğe içtiğimi,
Geçerim kendimden, geçtiğimi
Bilmezsin...

Bilmezsin, kardan adamlar oturur,
Sensiz kalan bu şehrin, bütün parklarında.
Bütün ağaçları gölgesiz, dalları yapraksızdır.
Bilmezsin bu şehir sensiz zindanımdır.
Bilmezsin bu şehirde sensiz açan bütün güller kan kokar.
Bilmezsin, sensiz bu şehrin yırtıktır göğü,
Yağmurları bardaktan boşanırcasına yağar.
Bilmezsin sensiz öksüzdür bu şehrin bütün çocukları
Girdiğim bütün köşe başlarında salya sümük ağlarlar benimle.
Bilmezsin, anam yoktur,
Ve sen şefkatine sığındığımsın.
Bilmezsin, gelişine yarınlarımı bağladığımsın,
Bilmezsin, resim resim, şiir şiir aradığımsın,
Bilmezsin, kovaladığımsın varlığını,
Özlediğimsin sıcaklığını,
Üşüdüğümsün sensiz, sessiz ve sinsice.
Bilmezsin sensiz yapamadığımı,
Ya yüzün koyun yattığımı,
Ya dağ başlarında dolıştığımı,
İnsanlardan köşe bucak kaçtığımı.

Ve yine bilmezsin, öldüğümsün yokluğunda,
Ölür yatarım her gece sensizliğe yatarken,
Dirilir kalkarım bin bir umutla;
Gün akşam olur,
Saatler güneşi uğurlar ufukta,
Bir karanlık, bin sensizlikle çöker üstüme,
Korkarım, sensiz ölürüm diye.
Ağlarım bir başıma
İnlerim bilmezsin,
Söylerim duymazsın,
Çağırırım tınmazsın;
Anlarım, anladım gelmeyeceksin,
Anladım ölmeyeceksin bende.
Ama ben her gün bıkip, usanmadan,
Öleceğim, ölene kadar;
Ve senin haberin olmayacak...

Muharrem Abut

Bilmiyorsun

Bilmiyorsun, gittiğinden beri,
Yıldızlara bakmıyorum.
Bilmiyorsun, gittiğinden beri,
Gözyaşlarımı saklıyorum.
Ve sen yoksun diye,
Işıkları da yakmıyorum.

Düşlerim sende, senden öteye gidemiyor,
Sustu, içimdeki kuş şarkımızı söylemiyor,
Ve hiçbir şiir artık beni,
Sensiz teselli eylemiyor.

Yağmurlar kesilmişti; ben bu şiiri yazarken.
Uzak kırlarda çimenler belirmeye başlamıştı.
İçimde sıcak, sımsıcak bir ateş yanmaktaydı.
Fakat sen çimenlerden de uzaktaydın.

Bilmiyorsun, beni kimlere bıraktın.
Bilmiyorsun, giderken yüreğimi kanattın.
Bilmiyorsun, çünkü yıldızlardan da uzaksın.
Bilmiyorsun, bileceksin: Mahşer'de görüşeceğiz!

Muharrem Abut

Bilsen

Bilsen, neler neler kaybettim,
Ne çok şeyler geldi geçti başımdan.
Bilsen, bu kadar acele etmez,
Bilsen, ha bir eksik,
Ha bir fazla fark etmez.
Bilsen, kazanan olurdun.
Bilsen dayanırdın.
Çünkü son gelen,
Son beklenen,
Son gelecek olmandın;
Sondun.
Lakin bir daha kimse cüret edemeyecek,
Gönül evimin kapısını çalmaya.
Şimdi varlıklarımızla saray,
Yokluklarımızla yıkık, virane;
Bu düşkünler evi senin eserin.
Gurur duyabilirsin,
Bu yangın yeri artık meskenim...

Muharrem Abut

Bir gün Bana Gel, De

Bir gün bana gel, de;
O gün iki elim kanda,
Ömür hesabım zararda,
Aklım firarda olsa da,
Koş koş gelirim.

Bir gün bana gel, de;
O gün sana kalbim kırık,
Hayallerim delik-deşik,
Umut tekнем batık olsa da,
Engelleri aş aş gelirim.

Bir gün bana gel, de;
O gün sana çok, çok uzakta,
Ayaklarım bağlı, bedenim tuzakta,
Saçlarım ak dolu, ruhum bin azapta olsa da,
Srne sürüne gelirim.

Bir gün bana gel de,
O gün sebebi umarsızlığımız,
Kayaları gururumuz olan,
Ksnce ortamızda kalan,
O dağları yırt yırt gelirim.

Bir gün bana gel, de;
O gün gök yarılmış olsa da derinden,
Nehirler kudurmuş olsa da selinden,
Yıldızlar sökülmüş olsa da yerinden,
Karanlığı söke söke gelirim.

Merak etme sen,
Yeter ki bir gün gel, de bana sen...

Muharrem Abut

Bir Sen

Bir sen
Bil artık gülüm bil.
Bir seni sevdiğim gibi,
Bir seni sevdim.
Seni tanıdıktan sonra;
Bir seni yâr bildim.
Bir sana inandım,
Bir sana bağlandım,
Bir sana yandım.
Başağın güneşe yandığı gibi.
Bir sen dedi kalbim,
Başka bir şey demedi;
Bir sen gülüm, bir sen...

Muharrem Abut

Bir Sınavdır Hayat Dediğın

Bir sınavdır hayat dediğın
Yaradan sınar bizi
Verdikleri ve vermedikleriyle
Bazen sağlığını alır elinden
Kıymetini bil diye
Bazen bir ayazda bırakır
Ait olduğun çatının
Sıcaklığını bil diye
Bazen bir yangın çıkarır evinde
Evinin önemini bil diye
Bazen sevdiklerini alır
Tahammül göster,
Her şey benimdir diye
Ve bir gün gelir, seni alır
Gözünü açmak ister
Açamazsın
Bak sende benimsin diye...

20 Eylül 2009
Saat:01:23

Muharrem Abut

Bir Veda Şiiri

Bazı vedalar zamansız,
Bazı vedalar amansız,
Bazı vedalarsa pervasız,
Bazı vedalarsa, elvedasızdır.
Ama benim bütün vedalarım;
Olması gerektiği anda,
Olması gerektiği devranda,
Olması gerektiği kıvamda,
Ve olması gerektiği suhulettedir.
Bu yüzden sana ben,
Bin yıl önce veda ettim sevgili.
Şimdi sen;
Bilmediğim bir şehrin,
Bilmediğimden, yine bin kez girsem,
Yine bin kez kaybolacağım,
Çıkmaz bir sokağı gibisin.
Dönsem çıkış yok,
Yürüsem hep aynı duvar.
Artık dönmekte yok, yürümekte.
Anla ve ağlama ardımdan,
Dönüş yok geri.
Çık-git, vaktiyle girdiğin kapıdan.
Çünkü senden milyon kere vazgeçtim...

Muharrem Abut

Birgün Bu Şehri Terkedersem

Birgün bu şehri ellerim ceplerimde
Arkama bile bakmadan terk edersem eğer
Bil ki sebep seni,şehrini ve insanlarını
Değiştiremediğim içindir
Akıntıya karşı kürek çekmek gibi bir şey
Sana,şehrine ve insanlarına karşı mücadele etmek
Sislerle dolu karanlığın gölgesinde
Güneşi aramak gibi,
Gökyüzünü ait olduğu tablodan
Sıyırıp almak gibi...
Değiştiremeyeceğimde
Çünkü bu şehir
"kendisine kurban edilmesi için verilen
Koçu pazarda satacak" kadar
Ucuz i,nsanlarla dolu
Çünkü bu şehir gaflet salıncağında
Menfaat istikametinde salınan
Uyuz insanlarla dolu
Çünkü sevgilim, bu şehir
Şeni benden saklıyor
Çünkü sevgilim,küçükken
Bilyeleri paylaştığımız gibi
Gökyüzünü paylaşamıyoruz
Çünkü sevgilim,bu şehir bana
Gönül yıkılmalarından başka
Bir şey vermedi
Sen sağol sevgilim,şehrin senin olsun
Ben gidiyorum ellerim ceplerimde...

Muharrem Abut

Bitenlere Rağmen

Biten bir şeyler olabilir,
Bitmeyen bir şeyler de var.
Bitmeyen şeylere bak.
Bak işte hayat devam ediyor.
Bak şu denize nasılda köpük köpük dalgalanıyor.
Kanatları suya değen şu martıyı gördün mü?
Nasıl da hevesle hep ve yeniden uçmaya çalışıyor.
Ya şu martıların teğet geçtiği kayalıklar...
Nasılda dalgaların darbelerine göğüs geriyor.
Hele şu tekneye bak, nasılda kalkıp kalkıp iniyor.
Balıkçı nasılda inatla sarıyor ipi makaraya.
Küsme güneşe bulutların ardında diye...
Bak bir rüzgâr çıksın ya da bekle bir akşam olsun;
Sen yıldızların cümbüşünü o zaman seyret.
Biten bir şeyler olabilir,
Bitmeyen bir şeyler de var.
Bitmeyen şeylere bak.
Bak işte hayat devam ediyor...

Muharrem Abut

Bize Ne

Ben Allah'ın kitabından bahsediyorum,
Sen kitab-ı Süleyman'dan.
Ben, vel hayâ, vel iman diyorum,
Sen putlarıma dokunma, el aman...

Diyorum ki duy:
Zeminim kaypak değil,
Bastığım yer, geldiğim yer:
Toprak!
Gittiğim yol tek, inandığım tek;
Yalnızca bir ve tek olana tapmak.

Ben derim ki Allah birdir ve bize yar.
Sen dersin ki birdir, ama üç bilenlerde var.
Madem birdir Allah, o zaman üç bilenlerden bize ne, yar!

Muharrem Abut

Bize Yalnız Ölmek Yok

Söyle şimdi son şarkımızı
Sende gidersen ne olur halim
Bir daha serçeler tüneler mi saçak altlarına
Yağmurlar ıslatırlar mı caddeleri
Ya da kim farkında olur yağmur yağdığının
Yapraklar ayak altlarına takılıp hışırdarlar mı
Bahar gelir mi ömrümün yeşermez kırlarına
Göçmen kuşlar dönerler mi gittikleri yerlerden
Söyle
Hangi karınca su içmeye iner
Hangi ceylan su içerken farkına varır o karıncanın
Coşar mı sular karlar eriyince
Ve yahut hangi kar erir sen içimde değilsen
Ormanlar yanar coğrafyanın Amazonlarında
Bir debdebe kopar koynunda ormanların
Hangi leylek su taşır bu yangına
Ve yahut yavrusuna,gagasında
Söyle
Bütün nehirler kurumaz mı sen gittin diye
Balıklar karaya vurmaz mı
Denizler gemileri batırmaz mı
Sönmüş volkanlar patlamaz mı
Kor kor,alev alev yakmaz mı dağları,taşları
Söyle
Hangi şair tuğlaları kelimeler olan şiirler örebilir
Hangi yazar konusu aşk olan romanlar yazabilir
Hangi hatip sözcükleri boncuk boncuk dizebilir
Hangi bestekar aşkı notalara dökebilir
Ve hangi mecnun bir daha Leylayı sevebilir
Söyle
Hangi gökyüzü yol olur kuşlara
Hangi mavi rengini verir göğe
Hangi sarı başak
Hangi kırmızı gül olmak
Hangi arı çiçeklere konmak ister
Söyle
Sen değil misin ki içimdeki ışık
Sen değil misin içimdeki umut
Sen değil misin hayat
Sen,sen değil misin yarınlarım
Hiçbir şeyim olup
Beni Yusuf'un dipsiz kuyularına atıyorsun
Gidemezsin
Bitmedi bu türkü
Bitmeyecek
Son türkümüzü birlikte söyleyeceğiz
Sırtımızı dağlara yaslayıp
Başımızı semaya çevirip
Mehtaba karşı
Yıldızlara ve aya karşı
Son türkümüzü söyleyip
Sonra da birlikte yürüyeceğiz

Ve el ele öleceğiz
Bize yalnız ölmek yok

24.11.2008

Muharrem Abut

Boyacı

Bugün bir boyacıya özendim;
Boyacısı oldum gönlümün.
Bugün elime bir fırça alıp,
Gönül duvarımdan sildim seni.
Keşke yalnız ordan silseydim,
Belki avunurdun bende kalan kalıntılarından.
Ama yetinmedim aklıma gelen her bir yerden,
Her bir şeyden sildim seni!
Önce yazdıklarımın sildim.
Artık hiçbir şiirde cismin ya da resmin geçmeyecek,
Mutluluk denen tabloyu tamamlayan manzara olmayacaksın.
Adın Leyla'dan büyük yazılmayacak hiçbir yapıta.
Hatta ki anılmayacak!
Sonra yaşadıklarımın sildim.
Mavi bir deniz, dupduru bir göl hatıranı yaşatmayacak.
Denizleri kıyamete, duru gölleri felakete terk ettim.
Sonra içimin seninle yeşeren ormanlarını yaktım.
Sen gibi hiçbir çiçek uçuşup,
Polen polen tohum bırakamayacak toprağıma.
Sonra yolları içtim,
Üzerinden yürüyüp sana ulaşmayayım diye
Kollarımı sıktım,
Beline dolandılar diye
Omzumu çıkardım omzumdan,
Başına yastık oldular diye.
Ellerimi kırdım,
Ellerini tuttular diye
Gözlerime yemin ettirdim,
Gözlerine bir daha bakmasınlar diye
Kulaklarımı sağır ettim,
Sesine kulak kesilmesinler diye
Ve ben bugün bir boyacıya özendim;
Dünyayı, dünyamı değiştirdim.
Kâh bir fırça darbesi, kâh bir fırça sapıyla.
Ve şimdi dünyamı yeni bir renge boyuyorum.
Senden iz, senden eser,
Senden hiçbir renk taşımayan bir başka renge.
Kırlar lila, denizler pembe, göller fıstık yeşili;
Bu dünya benim, bu dünya yeni eserim olacak.
Dağları yeniden resmedeceğim,
Sesimi alıp kuytularda saklamayacak.
İstersem bağıracağım, sesim yine bana dönecek.
İstersem eteklerinde oturup katıla katıla ağlayacağım.
Fıstık yeşili sulardan avuç avuç yüzüme çarpacağım.
Çarpıp kendime döneceğim.
Hatta canım isterse kendimden çok ötelere gideceğim.
Kaybedip kendimi bir başka ben olacağım.
Güleceğim, güleceğim, gülmekten öleceğim;
Ölüp tekrar dirileceğim.
Ki sen ölümlerden ölüm beğenmeye alıştırmıştın.
Belki de beni başkaları ile karıştırmıştın.
Bak ne güzel karıştırdığın için senden ayrıştım.

Kendimle yeniden barıştım.
Yani ben kendimle barışıp,
Özgürlüğüme kavuşup,
Senden savuşup gittim.
Ve ben bugün bir boyacıya özendim;
Adının üzerine kocaman bir çarpı çektim.
Bende değilsin artık...
Üç nokta yan yana,
İster yan ister ağla,
Kapattım bu hesabı giremem diri diri mezara...

Muharrem Abut

Bugün Günlerden Cuma

Bugün günlerden Cuma.
Yine anneme gideceğim.
Sokaklarından geçeceğim bu şehrin.
Vaktiyle senin adımladığın yollarda yürüyeceğim.
Kardeşlerim gelecek;
Belki yeğenlerim.
Sevgimi de alacağım yanıma.
Dönüşte belki annemde bırakırım.
Ne bileyim belki sen gelirsin yine ansızın.
Yada sesini yalnızlığımın doruğa ulaştığı,
Evimin sessizliğinde duymak isterim.
Yo yo bunlar eskidendi çok eskiden.
Yani sen bendeyken,
Ben senden gitmeden önce.

Bugün günlerden Cuma.
Kırkıncı günü suskunluğumuzun.
Seni hiç düşünmedim o günden beri.
Hiç aklıma düşmedin.
Hiç anımsamadım senle geçirdiğimiz günleri.
Şiirlerini hiç özlemedim.
Artık hiç kimse ağlamıyor telefonda.
Sabahlara kadar gözlerimi kırpmadan beklemiyorum,
Sen arayıp sesimi duymak isteyeceksin diye.
Sabahları sevgi seslendiğinde,
Gözlerimi açmakta zorlanmıyorum.
Erken yatıp erken kalkıyorum.
Çünkü biz bizden gittik...

Anneme de hiddetlenmiyorum,
Zırt pırt beni arıyor diye.
Öyle eskisi gibi eniştemin,
Saçmalıklarına da fazla takılıp kalmıyorum.
Arkadaşlar oturmaya geldiklerinde,
Ne zaman kalkacak bunlar diye gerilmiyorum.
Her şeyi kendi haline,
Seni Allah'a bıraktım.
Kendimi de ait olduğum toprağa.
Sana da, verdiklerine de, umuda da elveda...

Muharrem Abut

Çağrı

Bu son seslenişimdir ki bende bıraktığın benden;
Sende bıraktığım sana, ta yüregimin içinden.
Ya gel talan edilmeden al beni bu harâbeden;
Ya da antik bir kale ol, atayım kendimi senden...

Muharrem Abut

Çaresizlik

Sen çaresizlik nedir bilir misin sevgili?
Elinin kolunun bağlı olması,
Sessiz bir çığlığın boğazını kuşatması,
Kelimelerini cebinden çıkaramamak,
Haykırmak isteyip de kimselere haykıramamak.
Bir kafese kısılıp kalmak yâda;
Küçük bir göçmen kuş gibi,
Göç vakti gelmesine rağmen,
Kanatlanıp uçamamanın ne demek olduğunu,
Bilebilir misin sevgili?

Ve hiçbir şeyin senin elinde olmamasının;
Her şeyin başkalarına bağlı olmasının,
Ama başkalarının senin sesini duymak bile istememesinin,
Kulaklarını senden gelen feryatlara kapamalarının,
Bu durumda her şeyin anlamını yitirmesinin,
Hayatının gözüne bir sinek kadar küçük gözükmesinin,
Ölümü burnunun dibinde hissetmenin,
Hayatının bir avuç su gibi,
Avuçlarının arasından akıp gitmesinin,
Ve bütün geçmişinle geleceğini hiçe saymanın,
Ne demek olduğunu bilebilir misin sevgili?

Ben biliyorum sevgilim, ben biliyorum.
Çünkü ben sana kendimden çok inanmışım.
Çünkü ben yalnızca ve sadece sana adanmışım.
Çünkü ben yaşamak için sana,
Ekmek, su gibi muhtaç kalmışım.
Çünkü ben sevgili sana;
En karasından, sevdalanmışım.
Şimdi çaresizliktir damarlarımdan dolaşan.
Ben çaresizim ve çarem yalnız sensin!

Muharrem Abut

Çıkmaz

Sevsen...?
Sevmesen...?
Boş ver ya,
Nasılsa öyle de kördüğüm,
Böyle de kördüğüm...
Ne olduğun var,
Ne de olacağın.
Bilakis böyle devam ederse,
Ben hiç olmayacağım.
Ki söyledin söylenebilecek her şeyi:
İyi, kötüyü,
Güzeli, çirkini,
Tatlıyı, acıyı,
Muhteşemi ve iğrenci.
Nasılsa sen artık inandırıcı,
Bense inanıcın değilim.
Nasılsa sen değişmezsin, değişmeyeceksin,
Bende seni değiştiremem.
Nasılsa herkes ekti ekeceğini,
Biçti biçeceğini.
Nasılsa ben olunca var ilkelerin,
Ben yoksam ilken, ilkesizlik.
Son sebeple de görülüp, anlaşıldı ki,
Sen sağ, bense solum bu sapakda,
Kesişmez bir daha sonsuzdan önce yolumuz.
Bu yüzden kapanması gerekiyordu görülende kapımız.
Şimdi kapandı kapımız, tükendi mevzuumuz.
Sonunu merak ettiğin masal burada bitti.
Biz eremedik muradımıza,
Kim çıkarsa çıksın kerevitine...

Muharrem Abut

Çiçek İnsan

İnsan hiç bir zaman
Ve hiç bir şey için basitleşmemeli.
Şayet bir çiçekse,
Çiçek olarak kalmalı.
Solacaksa (ki kesin)
Bir çiçek olarak solmalı;
Dalı, yaprağı dibine dökülmeli.
Ve görenler bilmeli
Ve demeli ki,
Bu bir çiçekti(r) .

Muharrem Abut

Çiz ki

Gidersen ölürüm demiştim gülüm;
Gidersen ölürüm.
Şimdi hazırlıktasın omuzlamışsın,
Şevda bohçanı.
Alıp çıkacaksın, biliyorum.
Gönül köşkünden dışarı.
Sessizliğine dayanamayan yüreğim,
Yokluğuna katlanamaz ki;
Biliyorsun sen.
Ama gitmek istiyorsan,
Ve bile bile bunu,
Gideceksen;
Ölüm vız gelir benim aşkıma.
Ve benim için,
Uğruna ölüneniyorsa eğer,
Aşkta aşk değildir!
Ve belki de ölmektir aşk.
Ölerek yaşamak.
Ölünce de kavuşur sevenler.
Seni ölümüne sevişim bundan olsa gerek.
Burada kavuşamayan ellerimiz,
Mahşerde kavuşur.
Hadi çiz yolumuzu,
Çiz ki gideyim;
Çiz ki öleyim;
Çiz ki senden önce varıp,
Örda bekleyeyim yolunu.
Tıpkı şuan tutunmak için yeniden hayata,
Seni bir ab-ı hayat gibi beklediğim gibi...

Muharrem Abut

Çok Geç

Artık bana ne kendini anlat,
Ne de inandırmaya çalış.
Anlatsan duymam,
Yemin de etsen inanmam.
Kulaklarımı sözlerine tıkadığım gibi,
Yeminlerine de inanmamaya yemin ettim.
Ki bütün sözlerin doğru;
Yeminlerin yalansız da olsa...
Bir insan bir boşluktan bir kez,
İki kez, üç kez vurulur de hadi;
Peki ya sen kaç kez vurdun?

Muharrem Abut

Çok Oldu Ben Aşkı Rafa Kaldıralı

Çok oldu ben aşkı rafa kaldıralı,
Bastırıldığında acıyan yanlarımı aldıralı.
Eskidendi Leyla Mecnun hikâyelerine inanışım;
Eskidendi sevdiğim birine Gordion düğümleriyle bağlanışım.
Çok oldu gönül köşkünü kapattığıma.
Şiyah beyaz Türk filmleri çekilmiyor artık gönül köşkümde.
Kederinden ölen bir adam değilim.
Kovdum bütün kederlerimi.
Ye ardı sıra kilitledim bütün kapılarımı.
Aşık olmadan da sevebiliyorum artık.
Aşksızda yaşayabiliyormuşum meğer.
Aşk olmazsa olmazı değilmiş hayatın.
Giden gittiğinde ciğerlerini de söküp gitmeyebiliyormuş.
Dost da kalabiliyormuş insan böyle âşık olmadan sevdiğinde.
Onun anılarının olduğu şehirlerde o olmadan da dolaşabiliyor,
Başka konukları da ağırlayabiliyormuşum,
Eskidenmiş ya eskiden...

Yani güzel abim benim,
Güzel aşık öldü be!
Ne de güzel aşıktım,
Nede güzel aşık oluyordum aşık olunca.
Yemeden içmeden kesiliyor,
Uykularımı yitiriyordum.
Ama bir işe yaramıyordu,
Sırf kendi canımı acıtmaktan başka.
Ama güzel kadınlara aşık oluyordum hani laf aramızda.
Koca burunlusu da oluyordu içlerinde,
Hilal kaşlısı da.
Ama benim kadınlarımdı onlar,
Çirkinde olsa güzel de olsa benim kadınıam.
Ve benim prensesimdi onlar.
Lakin bütün prenseslerde çıplak olmaz ki be gözüm!
Her şey lay lay lom oluyordu en başta,
Sonra maskeler düşüyordu yüzlerden.
Bunun için olsa gerek artık vazgeçtim aşık olmaktan.
Bana aşık olacaklarda diyeceğim yok.
Fakat bilinsin isterim,
Aldığını satan bir adamım ben artık.

Bak hüzzam bir faslın nağmelerinde şimdi gönlüm.
Parmaklarım kanununda faslın.
Yüreğimi koyduğum her bir işten canım yandı be gözüm...
Muhabbet bağına girmiyorum,
Bütün meyhanelerini dolaşmıyorum İstanbul'un.
Agorayla kopardım bağlarımı.
El çek tabip dedim el çek yaram üstünden,
Sen benim ilacımı bile bilmezsin.
Beni bu dertlere salanı getir.
Getirsen de kâr etmez,
Benim için öldü(n) artık.
Benim için,

Öldü,
A(r) tık...

Muharrem Abut

Çöplüğüne Dön

Hep onu bekledin gelecek diye,
Yeniden bir umut verecek diye.
Sevgilim, bir tanem diyecek diye,
Aldanma boşuna, çöplüğüne dön.

Sen yaptın elinden ne geliyorsa.
Islandın yağmurda gerekiyorsa.
Bekledin sokakta gece boyunca,
Bekleme boşuna, çöplüğüne dön.

O seni sevmeyi ve sevmeyecek,
Uğruna ölsen de hiç bilmeyecek,
Yıldızları sersen de o görmeyecek,
Karartma dünyanı çöplüğüne dön.

Gülüşüne kandın ne oldu sonra,
Paylaştın dostlarla kim yordu hayra,
Elemden başka ne düştü payına,
Ağlama boşuna, çöplüğüne dön.

Yalvarma değmeze çöplüğüne dön,
Koyverme kendini çöplüğüne dön,
Söndür bu ateşi yanmaşın artık,
Defol defol defol, çöplüğüne dön...

Muharrem Abut

Çünkü Ben Aşkı

Çaresiz döneceksin bir gün,
Başka çaren yok, çaremden başka.
Cümle cihan kapılarını
Ardına kadar açsa da sana,
Altından mutlulukla geçip,
Eşiğinden tereddütsüz atlayacağın
Tek kapı, yüreğimin kapısı.
Zira hatırladığın
Ve bin yıl geçse de hatırlayacağın
En güzel hatıraların bana ait.
Tıpkı ruhunun, huzurunun
Ve bütün bunlara rağmen
Bayrak gibi taşıdığına inandığım
Kahrolası gururunun da
Bana ait olduğu gibi...

Bu nedenledir ki gün gelip çaresiz düşecek,
Tüm çarelerini yitirecek,
Çaremden başka çareler, çaresiz kalacak,
Çaresi ve de müsebbibi olduğum gururunun,
Teslim edeceksin ruhunla beraber,
Ait oldukları yere.
Ruhun, ruhumla yeniden ruh bulunca;
Ki ruhun Yaradan'a,
Yüreğin bana aittir sevgili.
Zira sendeki benden,
Daha derinde bir sen olamaz.
Çünkü ben senin avuçlarına
Belki güneşi sunamadım,
Ama o güneşin
Üzerimize birlikte doğduğu her gün,
Mutluluğu;
Pencerenden bensiz battığı her akşamsa,
Hüznü,
Yadigâr kılarak yüreğine aşkı ekdim.
Çünkü ben aşk, aşkın, aşkı;
Aşkı...

Muharrem Abut

Çünkü Sen İnsansın

Gördükleri rahatsız eder bazan insanı.
O an, komaya girmiş görür insanlığı.
Sonra görmezden mi gelsem ki derken,
"İnsan görür" der, "İnsansa."
Görmeyen, duymayan, hissetmeyen,
Eksik insandır, tam insan sayılmaz.
O yüzden dayanmalı;
Karaya vardırılamayacak olsan dahi bu tekneyi,
Vardırmak adına küreklere asılmalısın.
Çünkü sen insansın!
Sırf bu nedenle;
Ve her şeye rağmen;
Yine gör, yine duy, yine hisset.
Görerek, duyarak, hissederek yaşa;
Görerek, duyarak, hissederek öl;
Yaşadığında da, öldüğünde de.
Zira dedik ya,
Çünkü sen, insansın...

Muharrem Abut

Daha Ölmedim ki

Daha Ölmedim ki

Yazarsam yürekten yazar,
Seversem yürekten sever,
Yaşarsam yürekten yaşar,
Ölürsem yine yürekten ölürüm...

Bu yüzden;
Yazarsam okur,
Seversem bilir,
Yaşarsam hisseder,
Ölürsem duyarsın.

Daha ölmedim ki! ...

Muharrem Abut

Dante Gibi Ortasında Yeniden Doğmak Şiiri

Bugün, burada bu ilanı herkesin duyması için veriyor,
Daha da ötesinde cümlelerinden helallik diliyor,
Ve bütün gerçekler bu beyanımda olduğu gibi biline istiyorum.
Şöyle ki dostlar, dostum olmayanlar ve de olamayanlar:
Bugüne kadar bendeleriniz tarafından sebep olunmuş,
Gerek haklı gerekse de haksız yere
Dumura uğratılmış ne kadar kalp var ise;
Bunu, ezeli ve ebedi nevi şahsına münhasır sayanlar.
Ve yahutta saymayan, sayamayan, sayamayacak olanlar.
Anonim kalmak kaydıyla da olsa,
Tüm şahsıma ve 'id'inizde kendi şahsınıza karşı,
Yarası saklı yada aleni yaralı olanlar.
Yarısı haklı, yarısı haksız,
Mütemadiyen haklı büsbütün haksızca;
Kırdığım veya kırılğan incecik bir dal olan,
Hepsi naçizane gibi et ve kemikten müteşekkil varlıklar.
Cümleleriniz duya ve bilesiniz ki;
Şuan yaşadığım son andır "bu ben" olarak aranızda
Bu bedende, bu ruhla bir daha olmayacağım
Başka bir beden, başka bir ruh ile,
Zümrüt-ü Anka misali yeniden doğacağım.

Şimdi ölmek zamanı, yeniden doğmak için.
Meyyite haklarınızı helal edin.
Vaktiyle sizi inciten, bilhassa da incittiğiniz,
O adam artık bir mevta.
Hadi hep birlikte okuyalım:
Ruhuna el Fatiha! ...

Muharrem Abut

Davul Sesi

Bazı insanları diyorum,
keşke tanımasaydım yakından.
Ne güzel seviyordum,
uzaktan uzaktan...

Muharrem Abut

Değerimi Bil

Değerini bil sevginin
Yarın çok geç olabilir
Bak dönüyor koca dünya
Ömür geçmiş olabilir

Gel, geçmeden duyguların
Başlamadan kaygıların
Belki bugün belki yarın
Her şey bitmiş olabilir

Her şeyimken bir hiç olma
Gonca glmsn hiç solma
Eyvah deyip saın yolma
Saçların ak olabilir

Saçlarından essin yeller
Brcu burcu koksun gller
rnek alsın bizi eller
Eller gülüp geçebilir

Gökyüzünde gneşimsin
Yalnızlığımda eşimsin
Depremsi bir telaşımsı
Her şey altüst olabilir
Yarın çok geç olabilir
Değerini bil sevginin
Sevda yalan olabilir
Ahım sende kalabilir

Kalmasın hiç ahım sende
şenin aradığın bende
Öte de değil ta beri de
Her şey bizim olabilir...

Muharrem Abut

Değerimi Bilemedin

DEĞERİMİ BİLEMEDİN

Ayaktım sana yürütmek için,
Kanatım sana uçurmak için,
İlaçtım dertlerden kurtarmak için,
Değerimi bilemedin...

Ateşine maşaydım sen yanma diye,
Su idim bahçende hiç solma diye,
Köleydim kapıda kul olma diye,
Değerimi bilemedin...

Bir kuştum elinden kaçıрма diye,
Eyüp' tum sabrını taşıрма diye,
Yıldızdım gecende şaşırma diye,
Değerimi bilemedin...

Mecnun'un çölleri geçilmez diye,
Ferhat'ın dağları aşılmaz diye,
Diz çöktüm önünde vur öldür diye,
Değerimi bilemedin...

Hor gördün karşıda ağladım diye,
Dudak büktün gönlümü bağladım diye,
Yüreğimi verdim al, hediyem diye,
Değerimi bilemedin...

Gidiyorum kendimden, sözüm yok sana,
İnanmam sevdaya karnım tok ona.
Sendе şunu artık sok o kafana:
Değerimi bilemedin,
Bu sefayı süremedin,
Kördü gözün göremedin.
Ciğerin yansın, ciğerimi yaktın...

Muharrem Abut

Dipsiz Bir Düşüş

Seni hiç şaşırtmadım sevgilim.
Ne zaman küsüp gittinse benden,
Dönüşün hep aynı yerde oldu;
...Bıraktığın yerde buldun beni.
Ama artık seni şaşırtmaya karar verdim.
İlkini bugün yaptım;
Bildiğin saatte işten çıkıp,
Düşündüğün saatte geçmedim eve.
Sırf seni yanlış düşündürmek için arkadaşlara uğradım,
Boş şeyler konuştum onlarla,
Eften-püften, havadan sudan.
Sıradan esprilerine güldüm kahkahalarla,
Sanki çok komiklermiş gibi.
Hep o saatte beni beklediğini,
Özlediğini bilerek, boş yerimde,
Ve boş yere özle diye beni geçmedim eve.
Oradan ayrılıp bir dağın eteğine attım kendimi.
Kuşların sesinden türküler dinledim,
Akıp giden nehre sırlarımı söyledim.
Ve bugün sırf seni yanıltmak için,
Her günkü o saatte eve gitmedim.
Dağ eteklerinde, akarsu diplerinde dolaştım.
Sonra kuşların türküsünü susturdu yağmurun sesi,
Sen beni olmadığım yerlerde düşlerken...
Tıpkı senle oturduğumuz o günde yaptığım gibi,
Yine arabanın silgilerine dokunmadım.
Derken hava karardı,
Farlarını da yakmadım, ışıklarını da açmadım,
Kimseler görmesin, bilmesin, anlamasınlar diye.
Ve sonra hiç tahmin edemeyeceğin bir zamanda,
Düşlerinle gerçekleri kesiştirdim.
Oysa ne kadarda çok isterdim,
Düşlerinle gerçekleri ters düşürebilmeyi.
O saatte evde olmamayı,
Duvarları üstüme üstüme yürütmemeyi,
Kapıyı çarparcasına kapatıp,
Sensizliğe uyuyamamayı.
Ancak ne çarem, ne de gidecek yerim vardı.
Çünkü benim senden başka kimsem olmadı ki;
Seni tanıdıktan sonra.
Dağ başında kalsam mecnun,
Sokaklarda kalsam meczup diyeceklerdi,
Seni ve sensizliği bilmeyen kullar.
O yüzden seni seven ve senin sevdiğin adama,
Kimseye bir şey deditemezdim.
Döndüm ve kendi çöplüğümün kapağı altına saklandım.
Sabah seni yine şaşırtacağım,
Her gün yataktan fırlayıp,
Ardın sıra, kollarına koştüğüm,
Kollarında dolaştığım sarhoşluğuma uyanmayacağım.
Becerebilirim bütün günü yatağında geçireceğim.
İşe de gitmeyeceğim.

Sana g naydın dememiş ol sam da,
Sen beni işte bileceksin.
Ve yine sonra sen beni eve gelirken d Őlerken,
Ben yataktan kalkıp evi terk edeceğim.
D Őlerini elimden geldiğince keŐiŐtirmeyeceėim gerėeklerimle.
Kendimi hiç g rmediğin, hiç bilmediğin,
Bilemeyeceğin;
Bilsen  zleyeceğin,
 zlesen de hiç bir Şeyi deėiŐtirmeyeceėin,
Cehennemin dibine atacağım.

Ve Şimdi bu son satırđ oradan yazıyorum:
Cehennemin dibinden sevgilerle...

Muharrem Abut

Doğum Günü

Ben seni doğdun diye sevmedim ki...
Doğmasan da ben seni seviyordum.
Varlığından haberim olmadan,
Seni diliyordum Yaradan'dan,
Ve sen o gece karşıma çıktın.
Ya da çıkardı Yaradan.
Tarumar olmuş gönlüme; dertten, yaradan,
Acıdı ve seni bahtımın çoban yıldızı olarak,
Bana kaydırıverdi Yaradan.
Öyle parlak, öyle azametliydi ki duruşun,
Sen kayınca, bütün yıldızlar döküldü sandım.
Çünkü sen adınla eş, o gökyüzünün,
En aydınlık yüzü,
Bahtımın Çoban Yıldızıydın.

Varlığın demek,
Hüznün yürek şehrini terk etmesi demektir.
Varlığın demek,
Tebessümlere tebessüm eklemek;
Varlığın neşe,
Varlığın huzur,
Varlığın umut demektir.
Şimdi bir umutla,
Bin gonca gül yeşeriyor,
Yangınlar ve alevlerle boğuşmuş,
Yanmamış, yakılmamış, yıkılmamış,
Ve yok olmamış,
Ufkumdan yeniden doğuşunla yeniden doğmuş,
İçindeki varlığınla,
Denizler deryalarcasına coşmuş,
Bu yürek ikliminde.

Nazlı gülüm, ay parçam, çiçeklerin mimozası!
Varsın güneş yaksın yokluğunda.
Hasretin içimi doğum doğum döğsün.
Sen ezelim, sen ebedim, bugünüm, yarınım;
Değişmeyecek yegâne gerçeğimsin.
Yine sen, adına şiirler yazdığım asude varlık:
Anla, bil ve hiç unutma ki,
Sen bu yürek devletinin son payitahtısın...

Muharrem Abut

Dön Artık Geri

Yalnız aylar değil, mevsimler geçti
Takvimler yıl dedi dön artık geri
O gün doğan kuzular kurbanı düştü
Kulun kurbanın olayım dön artık geri

Yokluğun bağırimi döndürdü küle
Ben senden gitmedim sen gitsen bile
Harap olan bağırimi döndüren güle
Kulun kurbanın olayım dön artık geri

Çakallar oynamasın ömür sahnemde
Baykuşlar ötüşmesin gönül hanemde
Sensin her şeyim, bitanem, son tanem de
Kulun kurbanın olayım dön artık geri...

Muharrem Abut

Döndün

Döndün meleğim döndün.
Sonunda sevdiğine döndün.
Gül gülüşünle, o tatlı bakışınla,
Ve en sıcak öpüşünle döndün.
Kader çıldırmış olmalıydı bir an.
Bizi bizden almaya kalkıştı.
Boynumuza ayrılık ipi takmaya uğraştı.
Kan kızılı ağular içirmeye çalıştı.
Olmadı ama sevdiğim, olamadı.
Başaramadı, kader sevgimizi almayı.
Döndün sevdiğim, yüreğime döndün sonunda.

Hoş geldin içime tekrar.
İçimin ince sızısı,
Alnımın yazısı.
Kaderim, kederim, elemim.
Hepsinden öte neşem, sevincim.
Her şeyim ve yakutum, incim.
Hoş geldin ait olduğun yere,
Hoş geldin gönlüme.
Hoş geldin yalnızlığımın güvercini.
Seni ve seni sevmeyi seviyorum.
İyi ki varsın ve seninleyim.
Hoş geldin...

Muharrem Abut

Dönüşüne

Yoktun,
Yoktum,
Yoktuk.
Sen vardın,
Ben vardım,
Biz yoktuk.
Gel dedim,
Geldin.
Sen varsın,
Ben varım,
Biz varız.
Biz ait olduğumuz yerde,
Bizdeyiz.
Mutluyum,
Mutluluğun mutluluğum,
Mutlu ol.

Sen bende sönmez bir ateş,
Dinmez bir yağmur,
Yanmaz bir orman,
Sonsuz bir ummansın.
Sönme,
Dinme,
Yanma.
Hep böyle kal.

Ve bunun içindir ki sana,
Giderken;
Güle güle dememiş,
Döneceksin diye yollarına bakmıştım.
Geldin;
Hoş geldin.
Öyleyse bir daha gitme...

Muharrem Abut

Dua Şiiri

Gözlerim günaha baktı,
Kulaklarım günahı duydu, affet.
Ellerim günaha değdi,
Ayaklarım günaha yürüdü, affet.
Affet, yüceler yücesi,
Ulular ulusu Allah'ım affet.
Affa layık olmasam da,
Affi hak eden, hak edecek
Son kul olsam da sen affet.

Ben eski benlikten vazgeçip,
Bütün hak ettiklerim,
Ve kazanımlarımdan feragat edip,
İstifa ediyorum o ben olmaktan.
Say ve sayşınlar ki ben hiç olmadım,
Ben hiç doğmadım,
Ve ben o ben olarak hiç yaşamadım;
Sen yeter ki beni affet Allah'ım...

Muharrem Abut

Dün Gece

Dün gece,
Üşümüşüm farkında olmadan.
Sigaram sağ elimde sönmüş,
Sol elimde bir avuç kartopu;
Sol yanımda sen...
Ama sen, sen değilsin,
Bense, ben.
Biliyorum, biliyorsun da,
Sen, sağ elimde sönen sigara,
Sen, sol elimde eriyen karsın.
Sol yanımdaysa hep aynı umut var:
Bir gün yine kar yağacak,
Sigaram yine yanacak,
Ve sol yanımda yine,
Aşkı kuşanacak...

Muharrem Abut

Dün ve Bugün

Dün;
Bedenimde can,
Damarımda kan,
Dizimde derman gibiydin.

Bugün;
Kesip attığım tırnaklarım gibi,
Ne bana aitsin,
Ne sana aitim.
Ne canımı acıtacak kadar etimde,
Ne de umurumdasın.

Evet, evet, evet...
Her şeyi sen istedin,
Her şey senin seçimin.
Ve bu yüzden şimdi sen,
Benim hiçbir şeyim,
Hatta ve hatta,
Kesip attığım tırnaklarım gibisin...

Muharrem Abut

Elveda

Bu gece bütün ağırlığını çekip alıyorum üzerimden.
Bir kuş kadar hafif,
Bir kafes kadar küçüksün gözümde.
Küçülmeyi sen seçtin.
Oysa ben hep seni büyütmüştüm,
İçimin uçsuz bucaksız kırlarında.
Kırlarımın bütün renklerinin,
Çiçeklerle buluşan adlarıydın.
Yasemin,
Nergis,
Papatya,
Gül,
Lale,
Sümbül...
Vesair bütün isimler isminle müsemmaydı.
Şimdi önce hüznün,
Ve sonra ayaz vurdu bütün kırlarıma.
Hüznün yüzündür.
Kuruyansa içimin,
Sana kök salmış sevda dalları.
Sevdam, suya yazılmış bir masaldır.
Şiirimin kalemiydin.
Lakin bu an o masalın değdiği,
Su da yüzen gönül teknemin,
Küreği bile olamazsın.
Sana ait değilim,
Bana ait olmadığını anladım.
Git şimdi.
Git ve yalnızlığına başka yol bul.
Ne yolun,
Ne gülün,
Ne de tutunduğun dalın değilim.
Elveda...

Muharrem Abut

Elveda Sebebimsin

Elveda içimin sızısı.
Alnımın silinen yazısı,
Gecelerimin uykusuzluğu,
Gündüzlerimin güneşi,
Mayısta dallarımı dolduran kirazım;
Eylülüm, sararan yaprağım elveda...

Kısmet değilmiş seninle mutluluk;
Hüzün bölecekmiş bu türkümüzü.
Baharı göremeyecekmiş,
Sevdamızın göçmen kuşları.
Yalnızlık tavan yapacakmış,
Hayatımın son dönemecinde.
Kimselerle konuşmak istemeyecekmişim,
Kendimi içimden de ötelere kapayacakmışım,
Gözlerimi bir daha açmayacakmışım,
Sensiz değişen mevsimlere aldırmayacakmışım.
Gözlerimin içi bir daha gülemeyecekmiş
Buraya kadarmış yolum(uz) yani...

Ve ben bir daha sevginin ipine tutunamayacakmışım.
Adının geçtiği her bir yerde,
Lime lime doğranacakmışım yoğlunun bıçağıyla.
Yani bu bahçede bir daha çiçek açmayacakmış,
Kuşlar pencereme konamayacakmış.
Konsalar da umurumda olmayacaklarmış.
Dağlarda eriyen karlar ruhumu neşeyle doldurmayacakmış.
Meskenime karanlıklar;
Ve karanlıklarına baykuşlar tüneyecekmiş.
Yani artık sen en hoş meltemlerle esmeyecekmişsin.
Dalga olup gönül sahillerime vurmuyacakmışsın.
Kanunlar, kemanlar sensizlik taksimleri çalacaklarmış.
İnim inim inleyecekmişim yani ben.
Yani ben alıp başımı gidecekmişim;
Sensiz nereye gidilebilirse.
Yani ben çoban ateşi yalnızlıklara duçar olacağmışım.
Yani ben kendimi vuracağmışım,
Vurup da gittiğin bu yerde.
Yani ben dermansız kalacağmışım,
Takatimi, dermanımı, yaşama sevinçlerimi,
Alıp da gidecekmişsin.

Yani ben seninle bir bütün olamadan,
Bir ekmeği bölüşmeden,
Birlikte doğurduğumuz güneşimizi,
Ufka doğru yolcu edemedim,
Kara bulutların arasında bırakıp.

Yani sen aykırı çiçek,
Yani sen duyarsız, umarsız,
Sen vicdansız,
Sen insafsız,

Sen hayırsız olduğun için;
Bu sevda burada bitecekmiş.
Yani ben bitecekmişim.
Sebebim sensizlik olacakmış;
Sebebimsin yar...

Muharrem Abut

Feryat

Hiç kimseler dinlemezken dinle beni...
Hiç kimseler anlamazken anla...
Gecenin sessizliği yankılanırken içimde.
Ayaz kudurmuş bir köpek gibi saldırırken bedenime.
Uyku gözlerini esir almaya çalışsa da benden...
Dinle beni ey sevgili;
Dinle ve anla sevdiğini....

Muharrem Abut

Gel

Gel,hüzün ıslatıyor ruhumun tüm sokaklarını
Yüreğimin derinlerinde şimşekler çakıyor
Yıldırımlar düşüyor gönül çatıma
Ürkek bir serçeyim
Şaçak altına sığınmış
Ödümü koparma yokluğunla
Gel!

Muharrem Abut

Gel Yar

Bu sefer bekleme gel dememi,
Yükseklere kar düşmeden gel.
Düşün Aslı için yanan Kerem'i,
Şakaklarım ak dolmadan gel!

Ellerim titriyor, gözlerim yaş,
Durur mu yerinde bu ağrıyan baş.
Yumuşacık yüreğim kesilmeden taş,
Dağlar yerinden sökülmeden gel!

Özlemin namlusunda erirken zaman,
Yokluğun büküyor belimi yaman.
Hasretin tüterken bak duman duman,
İçimdeki ateş külelenmeden gel!

Açtım ellerimi göğe, acısın Yaradan,
Dizlerim tutmuyor dertten, yaradan.
Son çare, ışık kaybolmadan aradan,
Gemiler karadan yürütülmeden gel!

Dağlarında kar, içinde bahar olayım,
Güneşine bulut, bulutuna yağmur olayım.
Sana her şey, sana umut ben olayım,
Bu sefer gel dememi beklemeden gel ey yar!

Muharrem Abut

Gelme Emi

Herkesler gelsin,
Sen gelme emi(!)
Hem belki gelirsen,
Karşılıklı oturur türküler söyleriz.
Bakarsın ben gözlerinin içine içine bakarım.
Bakar, bir şiir yazarım.
Bakarsın sen mutluluktan ağlar,
Beni de ağlatırsın.
Onun için gelme emi(!)
Gelme ki gözyaşlarımız mutluluktan değil,
Hüzün makamından,
Hüzzamdan, hicazdan çağlayıp coşsun,
Aksın ve kurusun hasretten...
Sen orada bensiz bensiz
Ben burada sensiz sensiz
Göz göre göre ölelim.
Gelme emi(!)

Muharrem Abut

Gerçek

Bazı yalanlar kalabalıklar içinde
Ve kahkahalar arasında söylenir.
Kalabalıklar içinde,
Katıla katıla ağlanılamadığı
Ve yalnızca yalnızlıkta
Katıla katıla ağlanıldığı için.
Biliyorum,
Hâlâ hatırladığın birçok hatıra bıraktım sana.
Oysa hatıraların da ötesinde,
Unutamadığın,
Unutamayacağın,
Tek şey,
Tek gerçek var.
Ben senin o, unutamadığın,
Unutamayacağın tek şey,
Tek gerçek;
Unutulmazınım.
Bırak şimdi,
Kahkahalarınla kalabalıkları kandırmayı;
Saat gece yarısını çoktan vurdu,
Çekil köşene
Ve yalnızlığına katıla katıla ağla...

Muharrem Abut

Gidelim

Gidelim gönlüm.
Hadi gidelim;
Gün gelir,
Karlar erir,
Sular coşar,
Bahar gelir,
Kırlar çiçeğe keser,
Dağlarda kuzular meleşir.
Gidelim...

Muharrem Abut

Gidişine

Şimdi sen gittin,
Zannetme ki bende bittin,
Ya da biteceksin
Bitmedin, bitmeyeceksin.
Göğsümün içine saplanan,
Ameliyatı mümkün olmayan
Bir şarapnel parçası gibi
Canımı acıtarak da olsa
Orada hep duracaksın
Çünkü seni unutmak,
Yüreğimden söküp atmak
Denizin maviliğini
Güneşsiz süzebilmek denli imkânsız

Şimdi ben hangi sokağa sapsam
Sokak senin adını taşıyor
Bir taş ilişiyor gözüme,
Yol ortasında
Bir tekme savuruyor,
Sen düşüyorsun aklıma,
Canım acıyor.
Korkuyorum,
Taş sana çarpacak diye
Onüne atılıyor,
Bir adım kala taş
Bağrıma çarpıyor
İçim eziliyor.
Fark etmeden geçip gidiyorsun
Hangi apartmana baksam
Balkonunda sen oturuyorsun
Hangi kapıyı çalsam
Karşıma sen çıkacaksın sanki
Bütün pencereler sana bakıyor
Bütün merdivenler sana çıkıyor
Ama sen yoksun

Nerdesin yaralım, yarımım
Yanık bağırlı sevdiğim
Bir uçurumun kenarında bulduğun
Ve ordan aldığın bu çilekeş adam
Yokluğunla hayata küstü
Yine o uçurumun kenarına gidiyor ayakları
Gözleri fersiz, dizleri dermansız
Yıkık, bitik, berduş ve viraneye dönmüş
Sensiz hayat anlamsız

Ne elinden tutanı
Ne derdini dinleyeni
Ne halinden anlayanı var
Gel her neredeyse
Yerin her daim başımın üstüdür

Döndüğün yollara toz olurum
Beni ellerim koynumda koyma buralarda
Seninle doğdum,
Seninle güldüm,
Seninle yaşamayı öğrendim
Unuttum gidişinle
Güzele dair her ne varsa
Çaresizlik yollarımı bağlamış,
Çarem sensin
Dön, gül gülüşlüm
Varlığına öyle alıştırdın ki beni
Yokluğun sürgünler sürgünü
Dön sevgililerin en asili,
Çiçeklerin en soylusu
Baharların en bereketlisi
Dön
Hiçbir rüzgâr serinletemez
Hiçbir ninni avutamaz
Gönül denilen çocuğumu
Ve hiçbir şey acıtamaz
Acıttığın yanıımı
Senin hasretin kadar

Diktiğin sevgi fidanı kurumak üzere
Dalında boynu bükük duruyor menekşeler
Güneşi sen olduğun vücut iklimim
Karanlıklara gömülmek üzere
Ve gece eski tilsimini yitiriyor
İrili ufaklı yıldızlar düşüyor
Kuyruklu ve de kuyruksuz
Mehtap o eski mehtap değil
Dünya Samanyolu galaksisinden
Koptu kopacak sensizliğe inat
Bense seni bekliyorum
Sen gelince yine her mevsim bahar olacak
Yıldızlar semadaki yerlerine dönecek
Dünya yörüngesine oturacak
Ve hiçbir çiçek boynunu bükmeyecek
Hiçbir fidan toprağında kurumayacak
Dön, sevdiğim
Dön, ezelim
Dön ebedim
Dön, ...
Dön, ben seni döndüremedim,
Dönüşünle sen beni döndür:
Girmekte olduğum Kərbela' dan.
Dön, "uzatma dünya sürgünümü benim"...

Muharrem Abut

Gidiyorsun İşte

Doğuranım,
Doyuranım.
Günden yanıma gölge,
Gölgeden yanıma güneş olan;
El üstünde tutan,
Emziren,
Emekleten,
Yürüten,
Büyütenim.
Dert sayanım,
Ahvalimi bilenim
Biçarem, naçarım,
Canım anam!
Gidiyorsun işte, gidiyorsun.
Dertlerin dönmez ettiği dilinin
Bir karış altında duran
Çalışmayan kalbinin sessiz çığlıklarıyla
Hem de "Ayıp Eden Oğlunun"
Habersiz gidiş gibi değil;
Bağıra çağıra,
Yani malum-u ilan edercesine,
Gidiyorsun...

9 ARALIK 2009 (14 ARALIK 2009 dan,Gidişinden 5 Gün Önce)

Muharrem Abut

Gidiyorum

Kapattığın kapılardan
Geçemedim gidiyorum
Doğulardan batılardan
Ese ese gidiyorum

Yol değilmiş tuttuğun yol
Yen içinde kırıldı kol
Hayatım oldu karambol
Kahrederek gidiyorum

Ne sana boyun bükerek
Ne de gözyaşı dökerek
Seni içimden sökerek
Haykırarak gidiyorum

Çağırıp kaçtığın için
Türlü işler açtığın için
Beni kurban seçtiğin için
Kesilmeden gidiyorum

Güldü sana her sunduğum
Biraz sevgiydi umduğum
Hiç oldu sende bulduğum
Geç olmadan gidiyorum

Varsın diye aranmadım
Sözlerinden karanmadım
Ne yaptıysam yaranmadım
Yaranamam gidiyorum

Faydası yok artık kalmam
Senin için nefes almam
Söz bir daha kapın çalmam
Kırdım elim gidiyorum
Bütün dünya senin olsun
Yemin edip gidiyorum
Dönmem dön desende geri
Çekmem kahrın gidiyorum

Muharrem Abut

Git Artık

Gitmezsen başımın ağrısı,
Yüreğimin sancısı dinmeyecek.
Git artık.
Gitmezsen sensiz heba edilmiş baharlara,
Bir yenisi daha eklenecek.
Git artık.
Gitmezsen onları görmeden yaşayışıma,
Yıldızlar isyan edecek.
Ateş yağacak başımdan aşağıya.
Gitmezsen bu şehrin parke taşları,
Sendeleyip düşmelerime baş kaldıracak.
Gitmezsen oturduğum banklar,
Diken olup batacak.
Gitmezsen gökyüzü üstüme yıkılacak.
Yıllanmış çınarlar üzerime devrilecek.
Geceler sabahları da yaşanmaya devam edecek.
Git artık...

Gitmelisin.
Başımda bu ağrı,
Yüreğimde bu sancıyla,
Daha fazla sağ ve sağlıklı kalamam.
Gitmelisin.
Kendimle çapraşık yaşamaktan,
Yorgun yatıp, bitkin, bitik uyanmaktan,
Ölmekten, ölüp ölüp dirilmekten,
Diriltip tekrar öldüreceğini bilmekten yoruldu.
Git artık...

Ne olur git.
Git ve bir daha dönme.
Öl ya da olma.
Öl ya da ölme.
Ama ne olur bir daha kapımı çalma.
Anladığın halde anlamazdan gelip de yorma.
Rakibini nakavt etmek isteyen bir boksör gibi,
Hep aynı yere, yüreğime çalışıp,
İndirdiğin darbelerle beni derbeder etme.
Git artık...

Yaşamak istiyorum.
Hem de herkesler gibi.
Ve hatta tıpkı senin gibi.
Gülmek, eğlenmek,
Yürüdüğüm yollarda terlemek;
Terlediğimi bilmek,
Susamak, su içmek.
Çok mesut olmasam da,
Nefes alıp verdiğimin farkında olmak,
Yaşama sevincimi bulmak istiyorum yeniden.
Mesela sabahları erken kalkmak,
Uzun uzun yürüyüşler yapmak,

Balkonda çiçek yetiştirmek,
Dibine su dökme;
Kapı önündeki çocuklarla şakalaşmak,
Saklambaç oynamak istiyorum.
Lakin sen varken bunların hiçbirini namümkün!
Çünkü ben hep kaçarcasına sana koşuyor,
Ve sen sana koşmamın kıymetini bilmiyorsun.
Onun için git.
Sana kilitlenmiş zamanlardan çıkmalıyım.
Git...

Git artık git, git...
Artık seni sevmiyorum,
Seni istemiyorum.
Ne olursun git,
Yalvarırım git.
Allah, Muhammed, kitap aşkına,
Cennetle müjdelenmiş sahabeler hatrına,
Evliyalar, enbiyalar,
Varsa bilip inandığın;
Bütün kutsallar adına git...
Belki zor olacak ilk başta yokluğuna tahammül,
Belki alışamayacağım,
Belki de sıradanlaşacak her şey.
Olsun sen yine de git...
Git ve bir daha dönme.
Dedim ya ol ya da olma.
Öl ya da ölme.
Ve yine demiştim ya:
"Başın pınar, ayakların göl olsun."
Git...

Muharrem Abut

Gitme

Bırakıp da gitme beni,
Sen gidersen ben ölüüm.
Bedenim de başka cansın,
Sen gidersen ben ölüüm.

Geçer zaman günler yanar,
Akar yaşlar gözler kanar,
Bir tehada seni anar,
Sen gidersen ben ölüüm.

Gitme gülüm dayanamam,
Seni yabana koyamam,
Başka yara sarılamam,
Sen gidersen ben ölüüm.

Sana bakıp mutlu olurum,
Gözünde hayatı bulurum,
Açmadan dalımda kururum,
Sen gidersen ben ölüüm.

Ben ölüüm gitme canım,
Sensin damarımdaki kanım,
Bir mezarda biter sonum,
Sen gidersen ben ölüüm.

Sen gidersen ben ölüüm,
Sanma güzel gün görürüm,
Kara yaşlara bürünürüm,
Sen gidersen ben ölüüm...

Muharrem Abut

Gök Yüzüm

Ben seni doğdun diye sevmedim ki
Doğmasan da ben seni seviyordum
Varlığından haberim olmadan
Seni diliyordum Yaradan'dan
Ve sen o gece karşıma çıktın
Ya da çıkardı Yaradan
Tarumar olmuş gönlüme; dertten, yaradan
Acıdı ve seni bahtımın çoban yıldızı olarak
Bana kaydırıverdi Yaradan
Öyle parlak, öyle azametliydi ki duruşun
Sen kayınca, bütün yıldızlar döküldü sandım
Çünkü sen adınla eş, o gökyüzünün
En aydınlık yüzü
Bahtımın Çoban Yıldızıydın.

Varlığın demek
Hüznün yürek şehrini terk etmesi demektir,
Varlığın demek,
Tebessümlere tebessüm eklemek,
Varlığın neşe,
Varlığın huzur,
Varlığın umut demektir.
Şimdi bir umutla
Bin gonca gül yeşeriyor
Yangınlar ve alevlerle boğuşmuş
Yanmamış, yakılmamış, yıkılmamış
Ve yok olmamış
Ufkumdan yeniden doğuşunla yeniden doğmuş
İçindeki varlığınla
Denizler deryalarcasına coşmuş
Bu yürek ikliminde.

Nazlı gülüm, ay parçam, çiçeklerin mimozası!
Varsın güneş yaksın yokluğunda
Hasretin içimi döğüm döğüm döğsün
Sen ezelim, sen ebedim, bugünüm, yarınım
Değişmeyecek yegâne gerçeğimsin.
Yine sen, adına şiirler yazdığım asude varlık:
Anla, bil ve hiç unutma ki,
Sen bu yürek devletinin son payitahtısın...

Muharrem Abut

Gölgeme 1

Kum sarı,
Kumsal sarı,
Deniz mavi,
Gölgem siyah(tı) ...

Muharrem Abut

Gölgeme 2

Yoksun sanma.
Varsın;
Ben varım ya...

Muharrem Abut

Gülümse

Şimdi kalk ve bir an önce yat, uyu.
Sabah yine erken uyan,
Aç perdeleri,
Sabah güneşi vursun yüzüne.
Sonra geç banyoya bir traş ol;
Kes uzayan sakallarını.
Bir bardak çay doldur kendine,
Balkona çık,
Sabahın kırağısının kalkışını izle,
Toprağın üzerinden.
Ve bir sigara yak,
Güneşe üfür dumanını.
Her günün yeni bir senaryo,
Yeni bir film,
Yeni bir umut olduğunu unutma.
Ve en iyisinden oyna,
Hayat denilen filmde rolünü.
Haydi, kalk, yat ve uyu
Sabah erken uyan,
Traş ol.
Ve sonra Gülümse..

Muharrem Abut

Güvercin Taksimi

Sonra güvercin kanatlarından vurulur sevda,
Bilirsin yaralı güvercinler uçamaz.
Bilirsin ne kadar çabalasa da,
İnsan kendinden kaçamaz.
Kaçamadım, vuruldum;
Güvercinler gibi, güvercin kanatlarımdan.
Yüreğimden...

Şimdi yeniğim.
Hem de kanatları yorgun düşen,
Bütün güvercinler kadar.
Bir güvercini ha kanatlarından vurmuşsunuz,
Ha da yüreğinden.
Ve bir insanı ha sırtından vurmuşsunuz,
Ha da yüreğinden kandırmışsınız.
Sonuç aynı kapıya çıkar.
Çünkü güvercinler süzölmeyi sever göğün yüzünde.
Süzölemeyen güvercin, sevemez de.
Ve yüreğinden kanatılan, kandırılan insan,
Artık yürekle yapılan hiçbir eyleme katılmaz.
Yüreğinden yaralayan katilini istese de sevemez.
Sırtından vurulmuşsa da,
Vurana ne yüzünü,
Ne de sırtını dönmez bir daha.
Kaçar, uzaklaşır katilinden.
Avcı ve katil;
Güvercin ve insan yani.
Evet insan, insan olan;
Biraz kanadı kırık güvercin gibi,
Biraz topal ve ezik,
Hem de yenik bir yürekle,
Ama insanca,
Uzaklaşıp gider oradan;
Uzaklaşıp gittim.
Sen ki artık bende güvercinleri vuran el,
Ve yüreğim de güvercinlerin vurulduğu yersin...

Muharrem Abut

Güzel Ayrılık

Ne de güzel ayrılmışlardı;
Kırmadan, dökmeden
Ve hiçte ses etmeden.
Oysa kırmayı, dökmeyi,
Bağıra-çağıra kavga etmeyi,
Ne de çok seviyorlardı;
Hatta birbirlerinden de çok...
Zaten ayrılıkları da bu nedenleydi.
Gelinen mevsim itibarıyla;
Ne kırıp-dökecek,
Ne de bağırıp-çağırarak
Bir şeyleri kalmamış;
Kırıp-dökmekten bitap düşmüş,
Bağırıp-çağırmaktan sesleri kısılmış
Ve bundan mütevellit,
Güzel olan ne varsa kaybolup gitmişti;
Onca hır-gür arasında...

Muharrem Abut

Hadi Gülüm

Hadi gülüm, düş yanıma,
Saçların beline düşsün.
Kalbim yerinden oynasın,
Düş yanıma hadi gülüm;
Umutlarım var aşka dair,
Hayallerim var yaşanmayı bekleyen,
Yaşanmamış.
Ellerim var titrek,
Ellerim soğuk;
Ellerini ver bana.

Bir an olsa da ellerinde olsun elim.
Hadi gülüm,
Düşlerim var kurşun işlemeyen,
Düşlerimi sunacağım sana;
Sen verdin çünkü düşleri bana,
Hadi gülüm,
Düşlerimden öte git,
Güneş de; gündüzler yansın,
Yıldız de; karanlıklar sönsün,
Bulut de; çoraklara su insin,
Umut de umut; gözyaşlarım kurusun.
Kavga de gülüm, kavga de bana,
En ön safta koşayım,
Kavga de gülüm kavga de bana,
Kavgasız ömrü neyleyim.

Hadi gülüm, düş yanıma,
Saçların tenime değsin,
Bir dağ meltemi ezgisini,
Eğilmeden, bükülmeden,
Erkekçesine, mertçesine söylesin.
Şimdi gülüm şimdi, saçların tenime geliyor,
Hadi gülüm düş yanıma,
Yüce dağlar sevdamızı bekliyor...

Muharrem Abut

Hâlâ Mavi Gökyüzü

Dün olduğu gibi bugünde mavi gökyüzü.
Yağmurlar yine bulutlar toplanınca yağıyor,
Hâlâ ve yine yeşile kesiyor kırlar.
En sarı sıcakta,
Rüzgârlar eşince serinliyor yeryüzü.
Yuvasız değil kuşlar,
Akşamları saçak altlarına tünüyorlar.
Üstelik dindi sol yanımdaki sızı;
Yüreğim benliğimin en dingin yeri...
Seni bahanesi saydığım;
Ne göğün mavisi,
Ne suların bulutlardan inişii,
Ne toprağın yeşile kesilişii,
Ne rüzgârların serin esişii,
Ne de kuşların yuvalarına tüneyişii;
Senden değilmiş, yaşandı ve anlaşıldı.
Dahası, dindi içimde kopan tüm fırtınalar.
Ve en güzeli hâlâ mavi gökyüzü...

Muharrem Abut

Hani Neredesin

Kimseler bilmez sevdiğim seni.
Ben bilirim yüreğini, sevgini, şefkatini.
Ve ellerini, canım ellerini.
Ellerinin bir ecza olduğunu.
Gözlerin bir ışık deryasıdır,
Ufkumda parıldayan.
Sözlerin, hayatım deyişin,
O içten sedan ile canım deyişin,
Alır beni götürür iklimlerin ötesine.

Şimdi sen uzaklar uzağı bir yerdeysen,
Ben yarım yamalak yaşamaya,
Ayakta kalabilmeye,
Tutunmaya çalışıyorum demektir hayata.
Sensiz ne kadar,
Ve neresinden tutunulabilirse tabi.

Çok ıskaladım hayatı,
Belki de görmezden geldim çoğu kez.
Bazen umursamazlıklarım oldu.
Bazen hislerimi hissetmedim inadına,
Kör ettim gözlerimi,
Kulaklarımı sağır.
Ta ki sen çıkana dek karşıma.
Artık seninle nefes alıyorum.
Nefesimi senle veriyor,
Senle uyuyup senle uyanıyorum.
Ve seni bir ben biliyorum,
Tıpkı bir senin, beni bildiğin gibi.
Bir seni istiyor,
Bir seni özlüyor,
Bir seni diliyor,
Bir seni bekliyor,
Ve bir tek seni seviyorum.
Çünkü sen hayatımın anlam denizisin.
Her şey senle başladı, senle devam edecek.
Sen yorgun yıllarımın sonu,
Umutsuz zamanlarımın yegâne umudusun.
Hayatım kocaman bir boşlukta yüzüyor;
Hani anlam denizim,
Hani neredesin?

Muharrem Abut

Hani O Gün

Hani o gün, gün akşam olup hava kararmıştı,
Hani üstüne üstlük bir de sen gitmiştin ya.
İnan, bir daha gün aydınlanmaz, sabah olmaz sanmıştım.
Belki yine inanmayacaksın(!) ama ne oldu biliyor musun?
Bu sabah o gün bu gündür yağan yağmurlar dindi,
Ve güneş yeniden hem de aynı doğduğu yerden yine doğdu.
Yıldızlar şahit, bu akşam düğünü var mehtabın...

Muharrem Abut

Hani Sen Gelirdin

Hani sen gelirdin,
Ben yoluna baka kalırdım.
Selvi boyuna bir kez daha,
Bir kez daha vurulup ölesim gelirdi.

Akşamlar inerdi yokluğunda,
Ruhumun cinnet çarşısına.
Sesin dağıtırdı en kalabalık hüzünlerimi.
Ay bizim için doğar,
Yıldızlar bizim için parlar,
Dilek turalım diye kayar,
Ve biz birlikte izlerdik;
Sen orada ben burada.

Kimseler bilmez,
Kimseler anlamazdı bizi,
Bizden gayrı.

Sen bir ezgi olurdun dilimde,
Ben sana şakıyan bülbül.
Sözlerinden okurdum gözlerini;
Az ama öz,
Öz ve candan konuşurdun.

Dağlara çıkartırdım seni;
Sevgimin gümüş kanatlarıyla.
En asil, en soylu çiçeğim olurdun.
Seni derer, seni toplar,
Hep seni koklardım.

Yağmurlar düşerdi,
Geçtiğin yollara.
Geçtiğin yollar yeşerirdi.

Sözlerini biriktirirdim,
Küçük bir çocuğun,
Yüreği kadar büyük kumbarasında.
Kilidini kırıp kırıp sayardım,
Umudumu kırmızı bir bisiklete bağlarcasına.
Hep az kalırdı hesabımca,
Biraz daha biriktirirsem alırdım o bisikleti.

Sonra mecburiyetimi savmak için oturduğum,
Oturup da boğulduğum sofralarda,
Boğazıma dizilen bir lokma olurdun.
İçince ölmediğime sevindiğim,
Bir bardak su olurdun.

Gülüşünle güneş olurdun ufkumda açan.
Mateminle batardı o güneş.
Ve dibi görünmez,
Dipsiz bir kuyu olurdu hayat.

Çünkü sen nefes almak,
Çünkü yaşamak demektin bende.

Ve sevdiceğim;
Ben bir ateş böceği,
Sense görünmek için,
Kendisine muhtaç olduğum bir ışık;
Şimdi bu yüzden yaşamım karmakarışık.

Bir mektupsun sen gurbetten beklediğim,
Her satırını tekrar tekrar,
Ve itinayla okuduğum.

Sen uykusuzluğumsun,
Geceler boyu yastığımı yumrukladığım,
Sağa dönüp adını sayıkladığım,
Sola dönüp hıçkırıklarla ağladığım,
Yokluğunda gecenin karanlığını,
Gözlerime yaş diye bağladığım,
Umudumu, hayatımı, yarınlarımı,
Yoluna harcamaya razı olduğum.

Bir elsin sen boğulmak üzere olduğum,
Denizlerin dalgaları arasından uzanan.
Bir sessin yankısı içimin en ücra köşelerini inleyen.
Bir şarkı, bir ezgi, bir şiirsin,
Tınısı kalbimin derinini titreten.

Ama bu yazdıklarım bir şiir değil!
Bunlar bendeki sen.
Bunlar benim gerçeğim.
Bunlar ben'im.
Ben bunların içinde saklanan,
Bir ibibik kuşuyum.
Kanatlarım yaralı,
Kanatlarım ezik.
Beni biraz sevip,
İyileştirir misin sevdiğim?

Muharrem Abut

Hasbihal

HASBİHAL

Bugün senle konuşalım
Çok sevmekte anlaşalım
Mutluluğu paylaşalım
Diken bana,güller sana..

Otur haydi geç karşıma
Güzel güzel dertleşelim
İki kadeh koy masaya
Şişelerde birleşelim

Sen ordan gel ben buradan
Ayrılık kalksın aradan
Hiç kimseler anlamadan
Zulalarda buluşalım

Sana şakalar yapayım
Saçına çiçekler takayım
Gülümseyerek bakayım
Gözlerinde rastlaşalım

Tek gayemiz sevmek olsun
Yüreğimiz aşkla dolsun
Sen içimde gonca gülsün
Gel kalbimde koklaşalım

Muharrem Abut

Hayat, Bazan

Hayat bazan;
İki arada, bir dere de kalmak;
İki dağın arasında kalmak;
Araf'ta kalmak;
Gitmekle - kalmak arasında kalmak;
Olmakla - olmamak arasında kalmak;
Kalmak - gitmek;
Gitmek - gelmek, gelip, kalakalmak;
Sevgi ile nefret arasında kalmak;
Yaşamla ölüm arasında kalmak;
Ölür gibi yaşamak;
Yaşar gibi görünüp,
Ama sadece nefes alıp - vermek;
Nefes alıp-verdiğine şükretmektir.
Şükür, nefes alıp-veriyorum...

Muharrem Abut

Hayatın İçinden ıkıp Gitmek

Hayatın içinden çıkıp gitmek istiyorum.
Ansızın.
Beni içinden çok kolay silip atan seni,
İçimden ıkaramadığım için hem de.
Çünkü ne yana baksam,
Çaresizlik duruyor karşımda.
Önceki şiirimde sen duruyordun:
Apartman balkonlarında,
Pencere kenarlarında vesaire.
Şimdi aresizlik oldu her şey.
Kendini anlattığını zannedip de anlatamamak,
Meğer ne kadar da zormuş.
Sende dirilmiştim,
Şimdi sende ölüyorum yeniden.
Beni anlamayışlarının sessiz çığlıkları arasında.
Ne yaptımsa anlatamadım sana.
Ne yaptımsa anlamadın bendeki seni.
Son şiirim bu;
Şairliği de bırakıyorum artık.
Şairliğimde bir şey ifade etmiyor.
Ö da anlatmıyor beni sana.
Kırıyorum kalemimi.
Kırıp da elime verdiği kalbim,
Son atışlarını yapıyor.
Nefesim tükendi tükenecek.
Kaderin elinde bir oyuncak oldum.
Rüzgâr beni savurmak için esiyor.
Yağmurlar yalnız beni ıslatmaya.
Karsa ayaz olup üşütmeye yağıyor.
Anlamını yitirdi her şey.
Ne güneşin sıcaklığı var,
Ne ayın mehtabı.
Denizler dalgasını,
Beni boğmak için salıyor sahillere.
Yeter!
Yeter durun artık.
Durun!
Teslim oluyorum.
İstedğiniz hayatım biliyorum.
Şiirlerimi şairliğimi aldıktan sonra;
Ve onlar beni anlatmakta aciz kaldıktan sonra.
Teslim olmaktan başka çarem kalmadı ki.
Kırıyorum kalemimi.
Kırıyorum akıllanmaz,
Söz dinlemez kafamı.
Ezin başımı,
Ezin beni!
Yakın canımı!
Her şey ve her şeyim sizin olsun.
Bana ölümü verin.
Yaşamak buysa alın;
Alın sizde dursun.

Ben gidiyorum kendimden,
" Hayatım " hayat senin olsun...

Muharrem Abut

Hayvan

İnsan, insansa canı bilir, sahip çıkar her cana,
Rakı, kahve diye içmez, kan doldurup fincana.
İnsan denmez böylesine, ancak benzer hayvana;
Allah hayvanların şerrinden insanları korusun!

Muharrem Abut

Henüz Vakit Varken

Henüz vakit varken, iş işten geçmeden;
Dön seni seven ve senden,
Sadece seni isteyen adama.
Bu adam sadece seni düşünüyor,
Sadece seni yaşıyor.
Çünkü sende tanıdı sevgiyi,
Şende buldu aşkı, sevdâyı.
Sen yitlik bir cennetsin.
Yokluğun buz gibi soğuk.
Temmuz sıcaklığında donduran,
Sen oksijensin ormanlar koynunda.
Papatyasın kırlarda.
Ve yaşamaksın bu yürekte.
Yaşam bitmeden bitme.
Aşkından öleceğim bekle;
Ben ölmeden sakın bir yere gitme!

Muharrem Abut

Hep Sen, Hiç Ben

Hep sen, hep sen.
İlla, daima ve sonsuza dek sen.
Ya ben?
Nereye kadar hep sen?
Benim duygularım,
Benim düşüncelerim,
Ya benim sözlerim?
Yok ama
Varsa-yoksa senin sözlerin.
Hep seni duy,
Hep seni gör,
Hep seni dinle,
Hep seni anla.
Hep seni kur,
Ve hep seni yaşa.
Ya ben?
Sen beni ne zaman duyup, görecek;
Dinleyip, anlayacaksın?
Yoksa... Yoksa;
Cinnetimin yüzüne çarşaf serdikleri gün mü?
Bence daha çok erken;
Balığın kavağa çıkmasına henüz vakit var...

Muharrem Abut

Hepsi Bu

Şarkılar vardı eskiden seni söyleyen.
Dillerde nağmeydi adın,
"Aşk gibi, sevda gibi" bir şeydin içimde,
Düşündükçe içimi sızlatan.
Sildim şimdi, içimde sana ait ne varsa.
Artık ne, "şarkılar seni söylüyor,"
Ne, "diller de nağme adın."
Ne aşk, ne de sevdasın.
Artık bende adını aldatanlar listeme yazdığım,
Hainin birisin sadece.

Seni ve sana ait ne varsa bende,
Her şeyi sildim hayatımdan.
Sen bundan böyle benim için,
Resimlerini yırttığım, hatıralarını unuttuğum,
Yaşayan bir ölü;
Affedilmez bir alçaksın!
Hepsi bu...

Muharrem Abut

Her An Aklımdasın

Her an aklımdasın.
Saklayamıyorum seni.
Bazen hüznümde,
Bazen tebessümümdesin.
Hep sendeyim ötede ve beride.
Varlığından başka yol görünmüyor.
Sensizlik azapların büyüğü olsa bile,
Senle geçen günlerin güzelliğini bilmek,
Ve senle geçecek güzel günlere inanmak,
Hayata bağlıyor benliğimi.
Ben, sen olmuşum sevgili;
Sen evrensel bir kadın.
Sen başlı başına bir ekol.
Sen bir yürek devleti.
Ve sen sevgililerin en nadidesisin!
Al karşına aynayı,
Kendine benim gözlerimle bak.
Gör, gör ki sen bende nelere kadirsin;
Ve neredesin...
Sen benim yüreğimde,
İnsanlık denilen nesli tükenmiş varlığın,
En tepesinde.
Seni seviyorum;
Ellerin ellerime uzak olsa bile...

Muharrem Abut

Hüzün Denizinin Ortası

Hüzün denizinin ortası burası.
Hüzün yağıyor burada her gece.
Hüzün her şeye sinmiş,
Yüzünde hüzdür artık.
Olmayışına isyandır,
Dudaktan dökülen her sözcük.

Yalnızlık oturur odanın her bir köşesine,
Camekânlarda saklı gülüşün sanki.
Hangi gaddar el koymuşsa oraya onları,
Ararım ararım, nafile geçmez elime.
Gidişinle sallandı bu yürek şehri,
Yıldızlar üstüne üstüne düşer şimdi.
Her gece bir yangın başlar,
Kimi uzak kimi yakınlarda.
İlki değilim ben bu yangını yaşayanların;
Lakin en derinine ateş düşeniyim.
Çok içerde yangınım.
Yakanım çok uzakta.

Hüzün denizinin ortası burası.
Gemilerde hüzün taşır burada.
Korsanlar hüzün çalar gemilerden.
Balıklar hüzne kulaç atar.
Yıldızlar kayar, adı hüzdür.
Güneş açar, ışığı hüzdür.
Gece çöker, karanlığı hüzdür.
Ne yana baksan hüzün sızmıştır.

Hüzün burada hayatın adıdır.
Hüzün sevgilinin bakışıdır.
Hüzün dökülen yaşdır gözden.
Hüzün söylenen, söylenemeyen her sözdür.
Hüzün yokluğunda içimi yırtan ezgidir.
Hüzün sensin sevgilim.
Hüzün ayrılığımızdır.
Kavuşmak isterken ayrılan ellerimizin,
Boş kalışıdır.

Muharrem Abut

Hüzzam

Yoktun ve artık hiçte olmayacaktın.
Ben sensiz sonsuzlukta bir güne uyanmışım,
Senin haberin bile yoktu olmadığından;
Ve benim içinde olmadığın uykulardan uyandığımın.
Çünkü benim sevdam üç kurusluk,
Yüreğimse satılık değildi.
Onu, ancak hak eden kazanırdı.
Sense ne beni, ne de yüreğimi hiç hak etmedin.
Bu yüzden, bu sabah gün sensiz doğdu üzerime.
Ki hepte öyle doğacak bundan böyle biline...

Muharrem Abut

İki Kaşık Tek Kâse Çorba

Bu hikâye, bir sahil kasabasında,
Bir, yol kenarı lokantasında,
İki kaşıkla içilen,
Tek kâse çorbanın hikâyesidir.
Bu, gül gülüşlü bir gülün,
Gülüşlerine kurşun sıkıp,
Yok, oluşların girdabına,
Bir sevdakeşi, atışının öyküsüdür.

Ve öyküler ve insanlar,
Doğar, büyür, yaşar ya da yaşamaz;
Ardından son bulur, ölürlür.
Tıpkı, senin içindeki ben gibi.
Çünkü sen gidişinle, yalnız sendeki beni değil,
Bendeki beni de bitirdin.
Vardan dışarıda, yoktan içerdeyim.
Yokum ben, bu âlemin hiçbir yerinde.
Zira seni kaybettikten sonra, kendimi de kaybettim.
Bende, sende hükmünü yitirmek üzere olan hatıralardaki,
Siyah beyaz anlarda kalan kadar dahi, ben kalmadı.
Lakin sen şimdi mısralarda yaşayacaksın,
Adın yitik aşklar defterinde kalacak olsa bile.

Ben bezgin, ben yorgun,
Ben sende hükmünü yitiren yabancı.
Sen ise başka gönüllerde baş tacı.
Şahidimizdi, şahit hala,
O, yol kenarındaki çorbacı.

Muharrem Abut

İlan-ı Hâl

Alnına ayın zümrüt şavkı düşen geceler:
Ben kaç gecedir yalnızım biliyor musunuz?
Ben kaç gecedir aynı bestenin, sözlerini mırıldanıyorum?
Ve kaç gecedir sessizlik rıhtımında dalgalarla boğuşuyorum?

Ben her gece gözyaşlarımı gömerken kalbime,
Söz geçiremezken ruhumdaki yalnızlığımı,
Yorgun düşerken düşüncenin dehlizlerinde,
Ey sevgili, sen yıldızlarla cümbüş yapıyorsun!

Sensin benliğime bu kara perdeyi çeken,
Sensin; beni benden, beni senden eden.
Ben değilim; seni senden, seni benden eden,
Ve ardına bakmadan çekip giden.

İşte inliyorum yine;
Adının geçtiği her şiirde.
Çünkü sen akıp giden bir nehir,
Ben peşinde bir sandal,
Sen içimi altüst eden zehir,
Ne olur, gitme yanımda kal!
Sen çöl ortasında bir serap,
Ben yıkık, ben dökük, ben harap;
Sen benim için düşmedin bi'tap,
Ben olurum ancak, ayağına tu'rap.

Muharrem Abut

İns ve Cins

Mütareke yılları, yokluklu mu var?
Seferberlik mi ilan edildi, kıtlık mı var?
Yoksa ihtilal oldu da, kuyruk mu var?
Yokluk da, kıtlık da, kuyruk da yok!

Gel arkadaş gel,
Ne olursan ol, ama gel.
Ne ararsan var, yok yok burada.
Hikâye var, masal var,
Yalan var, dolan var, talan da var gel!

Hayal alıp hayal bile satarız,
Sen yeter ki gel!
Topal atın topal da alıcısı olurmuş,
Sana göre de bir şey bulunur elbet.

İnan bana hepimiz Mevlevi olduk,
Çok seviyoruz Rumi'yi.
Hepimize yer varmış orada;
Ateşe, puta tapsak da,
Yüz bin kere tövbemizi bozsak da.
Kapı hep açılmış.

Sorun değil zaten,
Biz ne ateşe tapar, ne de puta bakarız;
Ne de etmediğimiz tövbemizi bozarız.
Biz bunların hiç birine değil,
Yalnız dünyanın malına taparız.
Dünya malı alır, dünya malı satarız.

Gel arkadaş gel.
Eski hikâyeler alırım.
Allar, pullar, boyar satarım.
Çünkü her şeyin allısı, pullusu, boyalı moda.
Şimdi boyalı aklına gelen her bir şey.
Hatta alınıp satılabiliyor,
En çok satılanı ve prim yapanı adam.
Bir de ilke!
Akşam satılıp sabah yeniden alınabiliyor.
Yani anlayacağın,
"Han da sarhoş, hancı da,
Hatta yolda ki yabancı da"

Gel arkadaş, gel,
Gel dostum, gel,
Gel kardeşim, gel;
Gel diyorum, gel!
Yokluk da, kıtlık da, kuyruk da yok!
Adam da var, kadın da.
Lakin samanlıkta iğne aramak,
İğneyle kuyu kazmak gibi,
Adamın da, kadının da hasını bulmak.

İnsanlık can çekiyor.

Gel, gel ama "Ne olursan ol"undan değil,
İnsan olmuşundan,
Olgunundan, kâmilinden olmuşsan gel.
Herkesin gittiği o yere gitmemişsen gel.
Ateşe, puta, dünya malına tapmamışsan,
İnsanı, insana satmamışsan,
Bu halde ve insanlığa hâlâ sırtını dönmemişsen;
Gel...
İnsana hasretiz;
Gel de, "İnsan" görelim...

Muharrem Abut

İsyan ve İhtilal

Herkes kendine yakışanı yaptı.
Güzellik ne göz, ne yüz, ne de kaştaydı.
Güzellik; saygı, hoşgörü ve anlayıştaydı.
Ama hadsizler bilmeyip haddini aştı.
Sen yani devrik sevgilim, sen!
Şimdi sorularım var sana;
Biliyorum yine susacak,
Susarak nefretimi, hiddetimi sınavacak,
Susarak ucu kalbime dokunan,
Ve damarlar...arımda senden sonra hiç eksik olmayan,
Elektrik akımının şiddetini yirmi bin volta yükselteceksin.
Ama olsun, tansiyonumda yükselsin.
Gerekliyorsa saralı bir hasta gibi,
Bedenim zangır zangır titresin.
Sorularım var sana sormam gereken.
Haydi, aç o Midas kulaklarını.
Dinle beni Pinokyo burunlu yalancı.
E vicdansız, e insafsız, Deccal yaratık.
Firavun bakışlı, Nemrut suratlı kurbağa.
Suçum sana prenses muamelesi yapmak mıydı?
Ne yapmadım senin için söylesene; ne?
Benden uzaktasın ve hastasın diye,
Ölüm orucunda bir asi gibi,
Günlerce aç-susuz dolaşmadım mı?
Binboğa'yı, Torosları senin için aşmadım mı?
Bir beş vakit huzuruna durmadığım,
Secdeye alnımı koymadığım kaldı.
Şiirlerime mısra, şarkılarıma nota yapmadım mı?
Yaptım evet yaptım!
Seni kendime her şey yaptım.
Fakat sen bilmedin, bilmek istemedin.
Ve sonuçta beni ellerim koynumda,
Bulduğun köyün çok uzağında,
Acı ninnilerinle uyuttuktan sonra,
Ansızın, hiç habersiz terk edip gittin.
Git, gitmesine git de,
Fakat "yolun açık olsun,
İnşallah mutlu olursun,"
Dememi bekliyorsan, çok beklersin, bekle.
Çünkü sen buna layık değilsin.
Çünkü sen kendini maskelerle saklayan,
Ciğeri beş para etmez alçağın tekisin!
Ve şimdi yaşanan bir ihtilaldir.
Bunlarda sayende kelimelerime düşen kandır.
Sur'a üflenene dek çıkardım seni içimden.
Demiştim ya hani: Mahşerde görüşeceğiz!

'İKİ KAŞIK, TEK KÂSE ÇORBA' Kitabı Sayfa 76-77

Muharrem Abut

İyi ki Sevdığım Sensin

Minnettarım Yaradan'a, hiç ummadığım;
Belki de umutlarım tükenmek üzereyken,
Seni yoluma çıkardığı ve yoldaş ettiği için.
Şimdi özlemek iklimindeyim.
Özlenesi ve özlenmeyesi,
Tüm zamanlarda özlüyorum.
İçime çektiğim soluk,
Önümü aydınlatan ışık,
Ve mevsimlerden en güzeli,
Hem ilk hem de son baharımsın.
Hayatıma kattığın sonsuz huzur,
Bana yaşattığın saadet için,
Şana şükranlarımı sunarım.
İyi ki sevdiğim sensin...

Muharrem Abut

Kanatlarım Var Artık

Kanatlarım var artık.
Uçamasam da kanatlarım.
Yerden kesiliyor sanki ayaklarım;
Yere basan onlar değil.
Başım hava da geziyorum yeryüzünü.
Umurumda değil hayat.
Umurumda değil insanlar.
Umurumda olan tek şey sensin.
Sen sevgisin,
Sen ışık,
Sen umut,
Sen bahar,
Sen çiçek;
Ve sen bensin.
Benimsin,
Bendesin;

Seninim.
Sonsuza kadar senin olmak,
Sende kalmak,
Sende de tatmak istiyorum ölümü;
Gelirse sendeyken,
Başım gözüm üstüne.
Onun için sevgilim,
Onun için sevdalım,
Ya sen gel bana,
Ya da ecelim.

Mutluyum;
Mutlu ediyorsun beni.
Mutluyum;
Geliyorsun.
Mutluyum;
Ve artık hayattan çok daha umutluyum.
Umuduma batmayan güneş doğdu.
Güneşim sensin.
Işığını çekme üzerimden.
Çünkü ben;
Hayata seninle tutunuyorum.
Sen hayatın ta kendisisin.
Seni seviyorum.
Yana yana,
Yakılarak,
Katılarak,
Ve vazgeçilmez bir uçurtma gibi,
Rüzgârına takılarak.
Uçuyorum;
Uçuran sensin,
Kanıdım sen,
Hep böyle kal.
Seni başıma taç,
Gönlüme ilaç ettim ben.

Seni senden de çok seviyorum.
Ne olur hep bende kal.
Birlikte gülüp,
Birlikte ağlayıp,
Yaşanacak her şeyi yaşayalım.
Sonrada birlikte ölelim.
Ölürken de hayata gülümseyelim.
Hadi gülümse sevdiğim...

Muharrem Abut

Karşılık

Yaşamda her şey bir karşılık bulur kendine.
Su kendine akaçak bir yatak,
Kar kendine yağacak bir doruk,
Yürek kendine sığınacak bir yürek!
Tüketen, tükenir.
Dünyaya gelen yaşasa da ölür,
Yaşamasa da ölür.
Geriye ya bir hikâye kalır,
Ya da çürümüş birkaç kemik.

Muharrem Abut

Kasım Matı

Şimdi dilediğince mutlu olup,
Gurup duyabilirsin kendinle;
Özlediğim kadın değilsin artık!
Bundan böyle sensiz akacak bu hayat nehri.
Sensiz akıp, sensiz karışacak,
Ölüm denilen sonsuzluk denizine...
Bir çakıl taşı kadar bile dalga yaratamayacak;
Nedensiz gelgitlerinle,
Tanımsız öfkeleri köpürtemeyeceksin derinimde.

Dahası ve belki de senin için en kötüsü,
Aynı güneş hiçbir zaman üzerimize doğmayacak,
Aynı yağmurlarda ıslanmayacak,
Rüzgâr, ıslıktan bir türkü tutturunca,
Başını omzuma yaslayıp,
Kulak kesilemeyeceksin rüzgârın ezgisine.
Yani biz yokuz artık sevgili!
Artık sen, sensin,
Ben de ben.
Dağlar dağ,
Denizler deniz;
Ormanlar, yalnızca orman...

Velhasıl türkümüzü rüzgârlar söyleyecek,
Umut kalmadı bu sevdadan.
O yüzden başımı alıp,
Sevdiğim ve senin sevdirdiğin ne varsa,
Hepsini geride bırakıp,
Saatleri dönüşsüz bir zamana kurup,
Sensiz ve de sessiz,
Bir hayatı kurmaya gidiyorum.

İstediğin denizin kıyısında otur,
İstediğin mehtabı gözüne kestir,
Kayan her yıldızda bir dilek tut,
Yapabileceksen ıssız dağ başlarında dolaş,
Yabani böğürtlenler topla,
Dut mevsimlerini kovala.
Ne yaparsan yap, ne yaparsan yap!
Çaresi yok, kurudu bu aşk ağacı.

Ve son olarak radyonu aç,
Sıradaki ayrılık şarkısı senin.
Bitene kadar dinle.
Sonra anla;
Anla ki artık kaydım göğünden,
Dönülmez uzaklardayım,
Gelme ardımdan;
Döndürmeye çalışma yolumdan.
Gelsen boşa yorulursun,
Çalsan boşa çalarsın çıktığın o kapıyı.
Senden sonra çok sular aktı,

Birlikte geçtiğimiz o köprünün altından.
Gözümün yaşı göle,
İçimin yangınlarını küle döndü, o gölle.
Artık ne sana,
Ne de sevdaya açık değil yüreğim.
Külfetine de,
Zahmetine de,
Nefretine de eyvallah.
Ben yokum!

Dua etmeyeceğine göre ardımdan,
İster küfret, ister beddualar sal.
İstersen mutlu bile ol.
Şayet adının yanına,
Soyadımı yazdırmadan mutlu olunabiliyorsa.
Umurumda olursa namerdim.
Yendin sevgili, yendin.
Beni, seni, bizi yendin,
Aşk yok artık!
Umut yok bu sevdadan geriye.

Biliyorum, dönecek olsan çoktan dönerdin.
Ki severken beni, bensiz yapamaz,
Her küsüşünden sonra bulur bir bahane dönerdin geri.
Şimdi dönmüyorsan eğer,
Geçiyorsa zaman yokluğuma rağmen,
Yapabiliyorsan bensiz,
Koymuyorsa sesimin sessizliği,
Ki zira susman buna işaret, buldun birini.
Buldun, öldürdün içindeki beni.
Bul sevgili, bul öldür beni.
Zaten sevmemiştin ki...
Sen, tatlı sözlerimi,
Gülen gözlerimi sevmiş,
Öldüğüm için sevdana,
Güneş tutulur gibi tutulduğum için şavkına,
Kararttığım için senden gayrisine dünyamı,
Yaktığım için gemileri,
Sever gibi yapmıştın beni.

Önemi yok artık,
Sevmenin, ne de sevmemenin.
Nasıl olsa hâlâ kendini sevmekle meşgulsündür.
Yıllar evvel söyledim, daha elin elimdeyken;
Sen kendinden başkasını sevemezsin sevgili!
Sevemez, lakin kovamazsın da içinden beni.
Ben senin içinden kovamayacağınım,
Kovsan da hep içinde kalacağınım,
Hep orda yürek sızın olarak sızlayacağınım.

Hadi vakit doldu,
Üstelik yorgunum,

Tahtadan saca varacak takatim yok!
Bu son sözlerim sana,
Duyduğunda bu, duyacağında bu.
Adam ol, kadın ol, yar ol,
Gül ol ama kalbinle, dilinle değil;
Varsın batsın dikenlerin.
Olduğunda ölümüne ol sevildiğin yürekte.
Birden soyadını almadan,
Adımın ardına koymadan ölmem deme.
Ölürsün güzelim, bir gün muhakkak ölürsün;
Sen, sen olduğun müddetçe.
Tıpkı bugün bende öldüğün gibi.
Başım sağ olsun,
Allah bana uzun ömürler versin.
Senin de toprağın bol olsun.
İyi insandın diyelim geliyor,
Diyemiyorum iyi bir sevgili ol(a) madığın için.
Olsun ama olsun, ölünün ardından kötü söylenmez.
Ama ben söyleyeceğim,
Çünkü sen benden umutlarımı, yarınlarımı
Ve yaşama sevinçlerimi çaldın.
Madem güldürmedin şu cihanda yüzümü,
O halde iki cihanda sende gülmeyesin.
Fakat orada da olsa muhakkak görüşelim emi,
Belki aynı cehennemde yanmayız.
Muhakkak görüşelim emi,
Muhakkak görüşelim;
İkimizde günahkârız zira ama
Belki aynı cehennemde yanmayız...

Muharrem Abut

Kelimelere Sığmayanım

Sen kelimelere sığmayanım!
Uzak Şehir akŐamlarını
Karanlığımda kol gezdiren hasretim!
Sen emeğim,
Sen gözümün nuru,
Sen yüreğimdeki Şiir,
Őiirimdeki sihir,
Kırpıklarımde dumanlanan ıslaklık;
Sen heybesinde gül taşıyan abdalın
Gönlüme ektiği aŐksın.

Çekme artık perdelerini,
Bırak göreyim hep o gül yüzünü.
Her gelip geçtiğimde kapın önünden.
Koyver dalgalansın saçların rüzgârda;
Nasılsa benimsin artık.
Nasılsa doğacak tüm güneŐler bizim için doğacak,
Nasılsa bütün karlar ikimiz için yağacak,
Bütün kardan adamlar artık bizim.
Bütün iklimler sevgimizin iklimi,
Bütün çiçekler sevdamızın çiçeği.
Ve bütün ağaçlar baharda
AŐımız için tomurcuklar yüklenecek.

Bak artık üŐümüyorumda,
Sevdan durdukça sinemde.
Ah edip kederlenip,
Kahretmiyorum kâdere.
Kaderde sen varmıŐsın,
Sen kederime yarmıŐsın.
Beni benden almıŐsın,
Yüreciğine koymuŐsun.
Ben yerimden memnunum,
Bırak hep orda dursun.
Oy sevdiceğim oy...

Muharrem Abut

Kendine Gel

Ben oyun oynamadım aşkta;
Aşka, senin oynadığın kadar.
Eğer ki bir gün,
Bir oyun oynarsam;
Aşkta,
Aşka.
Ve belki kazara,
Belki taammüden,
Dünyanı yörüngesinden söker,
Vaktiyle cenneti bıraktığım avuçlarına,
Cehennemi de bırakırım.
Anlamalısın!
Ki, ne sen,
Ne de ben artık çocuk değiliz.
Ve bütün oyunlar çocuklara göre.
Ben ise içimdeki çocuğu,
(Sayende) öldürelî çok oldu.
Kendine gel!
Oyununa başlatma(!)
Bir de unutma;
Sevenle oyun olmaz.
Olursa sonu oyunlardaki gibi bitmez...

Muharrem Abut

Keşke Hiç Gitmeseydin

Keşke hiç gitmeseydin,
Hep bende kalsaydın.
Kokunu nefes nefes içime çekiyor olsaydım hâlâ.
Oysa gök kubbeyi üstüme devirip gittin.
Lakin hiçbir şey değişmedi sen gittin diye;
Ben hep aynı benim.
Tıpkı senle olduğum günlerdeki gibi;
Güneş giderken usul usul,
Dağların ardına,
Ve kızıl bir grup kuşatırken etrafı,
Hala seni düşünüyorum.
Bir yağmur başlıyor sonra,
Islanıyor, özlüyorum seni.
Yağan sen, ıslanan ben.
Ve kıvraniyorum sebepsiz gidişinle.

Sana saçından bir tel bırak demiştim;
Gidersen eğer,
Bırakmadın.
Geldiğin gibi git,
Kimseler görmemişti gelişini,
Giderken de görmesinler demiştim.
Gitmedin dediğim gibi.
Ve gördü herkesler benden gidişini.
Çünkü ben en çok küçük bir çocukken,
Uçurtmamın ipi koptuğunda ağlamıştım.
Bir de sen beni bırakıp gittiğinde.
O yüzdendir ki kurtlar, kuşlar duydu ve gördü.
Feryadımı, gözyaşlarımı,
Benden gidişini yani.

Keşke gitmeseydin.
Keşke seyretmeseydin tükenişimi.
Yeniden hayat verseydin.
Çatlayan gönül topraklarıma.
Eyy yar...
Dinle ve duy isterim beni bu an.
Denize düşen bir serçe misali,
Kısılmakta olan sesimin,
Son haykırıışlarıdır bunlar.
Kanatlarım ıslanıyor.
Ve bir daha uçamayacağım.
Onun için diyorum;
Duy, dinle ve anla diye beni.
Yıkma; yıkılırsın!
Vurma; vurulursun!
Satma; satılırsın!
Dön gittiğin o yerlerden,
Etme bulma dünyasıdır bu dünya;
Bir gün sende ettiğinin karşılığını,
Yani sızıyı, acıyı,
Ve nar-ı cehennemi bulursun!

Muharrem Abut

Keyfin Bilir

Dön ya da dönme,
Gel ya da gelme,
Bil ya da bilme!
Umrumda değil;
Umrumda değilsin!
Git diyen olmadı ki sana,
Dön diyen,
Gel diyen,
Yolunu bekliyorum diyen,
Biri olsun.
Ki olmayacak!
Sen gittin,
Kendin gittin,
Kendin gelme!
Gelsen de boş yere gelirsin.
Bıraktığın yer de bekleyen biri yok! ...

Muharrem Abut

Kıyamet

Bugün,
Ben üzüleceğim,
Sen ise yarın.
Çünkü sen benim,
Bugünümdün.
Ben ise senin,
Yarının...

Bugün,
Bir gündür;
Nasıl olsa gelir-geçer.
Ama yarın,
Gelecek ve gelmemiş
Her gün demektir;
Ki ölmedikçe zor geçer.

Bugün,
Belki derim yüzülür,
Etim-kemiğimden ayrılır,
Kanım çekilir damarlarımdan.
Lakin merak etme,
Yaralarımı sarar,
Yaşarım sonra;
Hatta mutluda olurum.

Fakat sen,
Güneşin batıdan doğup,
Doğudan batmadığı her gün,
Ama her gün,
Yeniden ölürsün.

Öleceksin de,
Hak ettin;
Çünkü sen,
Bendeki seni öldürdün...

Muharrem Abut

Korku

Şimdi bırakıp gitsen diyorum beni
Sensiz ne yapar buralarda bu serseri
Ne yapmak gerekir o zaman
Yaşanan o eski günleri
Buruşturup atamam ki ben
İçinde senin olduğun herhangi bir şeyi
Onun için yalvarıyorum sana
Bir gün beni bırakıp gideceksen eğer
Bunu sessizce yap
Ayak uçlarında yürü
Ve rüzgarlar eserken git
Rüzgar kapıyı pencereye çarparken
Zaten yağmurlar yağarken gelmiştin
Güneş ışıklarını saklarken benden
Gözlerime ışık, yüreğime umut olmuşsun
Şükür ki şimdi yanımdasın
Nefesim hala nefesini soluyabiliyor
Ve biliyor musun sevdiğim
Nefesin benim için
Ruhumu ferahlatan
En güzel bahar meltemidir
Ve sen benim baharımsın...

Muharrem Abut

Korkuyorsam...

Korkuyorsam
Bil ki sensizliğin
Kapıyı çalmak üzere olduğunu düşünüyorumdur
Üşüyorsam
Bil ki sessizliğin ayazında kalmışımdır
Küsmüşsem hayata
Bil ki sen bana küşmüştündür
Kelimeler harp düzeni almışsa mısralarımda
Bil ki yüreğim kanıyordur
Nefes alıyorsam,gülüyorsam
Yani yaşıyorsam
Bil ki yüreğin, yüreğimle çarpıyor demektir..

06.04.2009

Muharrem Abut

Kör Olmak

Hep bir bahaneyle başlar aşk.
Bazen bir roman, bazen bir şiir,
Bazen bir resimdir istenilen,
Sokulabilmektir bahane ona.
Dokunabilmeye atılan adım.
Bir tebessüm aramaktır yüzünde sevgilinin,
Ve bir manalı bakış;
Bulunursa aranılanlar karşıda,
Başlar amansız bir koşu.
Bazen sigarada bir nefes duman olur,
Bazen acılar yüklü bir şiir katarı,
Bazense bulut bulut boşanan gözyaşı.
Bir şey mutlaktır aşkta ancak;
Acı çekmek ve kaybolmak dehlizlerinde ümidin,
Kör karanlıklara ağıt misali naralar atmak.

Aşk imkânsızdır aslında.
Yada imkânsız olana tutulmak.
Aşk yoktur daha da aslı.
Aslı yoktur, Kerem yok.
Leyla serap, Mecnun deli.
Şirin nehir, Ferhat balık.
Yani aşk yok.
Sevmek yasak.
Ertelemek her şeyi,
Korkarak bir şeylerden.
Bir daha yakalayamayacağını bile bile,
Vazgeçmek ondan.
Yani kendinden,
Yarınlarından.
Umutlarından,
Tutunabilme gücünden hayata,
Hayatı yok saymak,
Yaşamayı yok,
Ve sonra yok olan şeyler için
Anlamsız yaşlar içinde boğulmak,
Kendi elinle kendi gözünü çıkarmak,
Kör olmak ondan başkasına.
Ama o yokken,
Ve yoktur da o zaten,
Yok, olan bir şeyler içindir çekilen çile.
Gerisi nafile.
Sen, çile,
Ben düştüm bile bile,
Sonrası hayat sana güle güle.
Güle güle umudum,
Güle güle unutmadığım,
Unutamadığım,
Ve unutmayacağım,
Seni unutmayacağım...

Muharrem Abut

Kral ıplakmış

Her Şey senin içindi.
Seni kazanmak için bir Şey yapmamıştım,
Kendim olmaktan başka.
Sen buldun, sen gördün, sen sevdin beni.
Sonra da sevdirdin kendini,
Gölüşün, bakışın ve dokunuşunla.

Hiç yoktun, bir hitin; her Şeyim oldun.
Savaşım, amacım, hayatım oldun.
Seni kaybetmemek,
Mutluluğu yitirmemek içindi ırpınışım,
Ama yitirdim seni, hem de en onmaz anda...
Kaybettim.

Ne sana yazdığım Şiirlerin,
Ne döktüğüm dillerin,
Ne de her gece Hakka atıktan sonra
Sana uzattığım ellerimin kıymetini bilemedin.

Oysa esintili bir tepeydin bana,
Ruhumun Ağustos sıcaklarından kaçıp,
Gönlümü serinliğine biteviye verdiğim
Bir rüzgârdın.

Ne yazık ki artık seni her düşündüğümde,
Yıldızlar el ele verip,
Gökyüzü tablosuna bir melek izmiyorlar.
Her Şeyim olduğunu sanmıştım,
Meğer sen hiçbir Őeyimmiřsin.
Sen varsın diye dışladığım,
Kimisini horladığım,
Ve hatta beni anlamıyorlar,
Çünkü kıskanıyorlar diye ayıpladığım,
Ne kadar da çok sevenim varmış.
Ve sen beni saklandığın o maskenin ardında,
Nice zamandır kandırıyormuşsun.
Ne zannetmiştin ki beni, ne?
Ben sana böyle at gözlükleri ile bakar,
Ve o at suratındaki maske düşmez mi sanıyordun?
Düştü işte masken ve Őapkan.
Kel göründü, hem de kral ıplakmış meğer.

Muharrem Abut

Kurşunum

Seninle değişti her şey,
Sen gelince anlam kazandı hayat.
Seninle fark ettim baharın çiçeklerini.
Sen öğrettin gökkuşağının yedi rengi olduğunu.
Başımı gökyüzüne kaldırmayı,
Yıldızlara bakmayı,
Ay ışığına manalar yüklemeyi seninle öğrendim.

Hüzün meğer ne dipsiz bir kuyuymuş;
Seni tanımazdan önce düştüklerim çukurmuş hep.
Kurşun tabancadan atılan mermi değilmiş,
Kurşun sevgilinin acı sözleriymiş.
Kurşun çaresizlikmiş,
Kurşun hasretmiş,
Kurşun dokunamamak,
Uzanmak isteyip uzanamamak,
Gül kokan ellerini;
Tutmak isteyip tutamamak,
Saçlarını koklayamamak,
Gözyaşlarını silememek,
Cinnetlerini yaşarken atılan,
Tahrip gücü yüksek bir bombanın,
Etrafa uykusuzluk,
Ve çıldırtan bir migren nöbeti olarak yansıyan,
Parçalarından her biriymiş.
Kurşun yüreğime saplanan sensizlikmiş.

Seni tanıyınca anladım ve inandım,
Hüzünde, mutlulukta aşkılmış.
Aşk senmişsin.
Sense umut.
Seni seviyorum kurşunum...

Muharrem Abut

Kuş ve Tüy

Kuşu bilir misin sen,
Peki ya tüyü?
Bilmiyorsan ğren.
Çünkü ben;
Kuş kadar zgr,
Tüy kadar hafifim.
Üstelik mutluluğa armağan
Glşlerim var artık.
Başın sağ olsun...

Muharrem Abut

Kuşsan Git...

Göçmen bir kuştun.
Belki de kışı atlatıncaya dek,
Sıcaklığıma sığınmış.
Son cemre düştü,
Bahar da geldi.
Niyetin konukluğuma,
Kışı atlatıncaya kadar sığınmak idiyse;
Gidebilirsin.
Ben git, ya da;
Kal demeyeceğim...

Muharrem Abut

Kuyulara Çekiliyorum

Evet, büyük sevdim ben,
Haksız değildin sevgili;
Sevdiğim her şeyi büyük sevdim...

Ama seni herkeslerden büyük sevdim,
Son sevdiğimdin.
Sonrasında hiçbir şeyi,
Bir daha seni sevdiğim gibi,
Sevemeyeceğimi bildiğimdin...

Şimdi bu yüzden ben,
Elimi ayağımı çekiyorum;
Çekiliyorum hayattan.
Yaşamak aşk ile güzeldir dediğim kavgadan.
Her satırını seninle doldurduğum,
Bu romanın sonuna gelmeden henüz,
Bütün yaşayamadıklarımızı kıyamete terk edip,
Adınla şerh düşüp,
Ömrümün yarım bırakılmış bütün dizelerine,
Seni, yeri ve göğü,
"Ol"deyişle oldurana emanet edip,
Emanetimi hiç düşünmeden,
Karanlığın koynuna düşen,
Gecenin yıldızlarına bulutları mendil yapan,
Hüznümü yanıma alıp,
Yusuf'un kervancılarca çıkarıldığı,
Kuyulara Çekiliyorum...

Muharrem Abut

Küçülme

O bir şiirdi
Ben yazmış
Ben işlemiştim mısralarıma
Lakin öyle bir andı ki gelen
Artık bir şiir olmadığı gibi
Şiirime mısra
Mısramda kelime bile olamazdı
Yırtıp atmıştım
Sonunda sonuna
Nokta koyamayacağım kadar basit bir şiire
Konu olacak denli küçüldüğü için
Bu yüzden bu şiirde noktalama
Sonundaysa nokta yok

Muharrem Abut

Lay Lay Lom

Damarlarını damarlarımla kestim,
Kanayacaksın
Damar damar.
Arayacaksın
Köşe bucak,
Bulamayacak,
Ağlayacak, sızlayacak,
Kahrolacak,
Biteceksin bittiği için.
Bitti:
Şiir, şarkı, dans ve kabare...

Belki de ağlamayacaksın
İhtimal bu ya...
Çünkü sen büyük hazların bitiminde
Ağlamayı seversin.
Oysa şimdi ortada bir haz yok
Varsa varsa benden sana bir caz var.
Bu nedenle artık seni ciddiye almıyorum.
Ben seni ciddiye aldıkça,
Beynimi kemiren bir ur gibi,
Aklımı, havsalamı yerinden sökmeye uğraşılıyor,
Beni delirtmeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyorsun
Koskoca yaşamak ve mutlu olmak sevdasının
Bizi beklediğini umursamayarak.
Onun için bırak aklım bende kalsın,
Sen ise sende kal.
Dört dörtlük, ütöpik hayallerinle avunmaya bak.
Bitti:
Şiir, şarkı, dans ve kabare...

Ve zira sen benimle ağlamayıp
Benimle gülmeyecek,
Uğrunda ölsem de bilmeyecek,
Ve hatta ve hatta
Dünyaya direk dikecek
Hiç ölmeyeceksin.
Ben ise faniyim.
Hayat çok kısa,
Yaşarken ölmeye,
Diri diri gömülmeye niyetim yok.
Bitti:
Şiir, şarkı, dans ve kabare...

Muharrem Abut

Martılar, Deniz Ve...

Ve bir deniz kudurur içimde;
Sen uzaklaşırken benden.
Bir deniz köpük köpük vurur sahile.
Vakit akşama vurmak üzeredir kendini.
Bulutlar yakındır yere,
Yağmurlar düştü düşecektir;
Sahilde ayakları suya değer,
Yarı ayık bir kadının;
Bir adam alır kenara çeker belinden tutup.

Bir deniz kudurur içimde,
Sen uzaklaşırken benden.
Bir adam usulca kayalıklardan atar kendini.
Kimseler görmez atılışını.
Martılar duyar feryadını,
Martılar koşar ayrılık kokusuna.

Ve sen unutamazsın,
Mümkün değildir unutmak.
Unutmak şiirlerin, şarkıların yalanıdır.
Unutulmaksa sefillerin kaderi.
Ama sen bir sefili değil,
Kocaman yürekli bir canı sevdin.
Unutamayacaksın, unutulmazınım!
Sadece kaybettin.

Lakin sen zannetme ki beni kaybedince,
Yalnız beni kaybedersin.
Senden ben varım sevgili;
Kendini de kaybedersin!
Sonra bir deniz de senin içinde kudurur.
O denizde seni alır içine.
Yutulur, boğulur, kaybolursun.
Şimdi...
Yutuldu, boğuldun ve kayboldun...

Muharrem Abut

Menzilinde Yüreğim

Yağmur bırakmayan bulutlar gibiydin.
Çatlamış toprak misali beklerken seni,
Sen saklanmayı seçtin.
Bir sözün dünyalara bedelken,
Susmayı tercih ettin.
Gidişin eceldir,
Gitme, yaşayamam demiştin;
İnanmamıştın.
Çünkü sen ölümü,
Bu dünyadan öbür dünyaya göç zannetmiştin.
Oysa yaşarken ölmeyi hiç aklına getirmemiştin.
Ve getirmediğin için,
Azrail'im olduğunun farkında değildin.

Ben şimdi rotasını yitirmiş bir ilkbaharım;
Kışlarda konaklıyorum.
Dört yanım ayaz,
Dört yanım beyaz,
Dört yanım hüznün,
Bütün yollar kapalı.
Gönlüme çizdiğin hudutlar,
Ne havanla, ne topla aşıyor.
Yürek devletimin bütün orduları ayaklandı,
Savaştaız sensizlikle.
Direnmeye çalışıyoruz,
Yokluğunun hain pusularına.

Savaşmaya senle başlamış,
Aşkının gerillası olmuş ben;
Sürgün bir mülteci iken,
Yüreğinden uzak mıntikalarda,
Böyle rezil bir yalnızlığı sürdüremem.
Sürülmüşsem,
Gözlerinin içinden.
Bil ki artık,
Ansızın, hoşçakal bile demeden,
Beni bırakıp gittiğin,
Bu sürgün kampında,
Menzilinde yüreğim olan,
Aşkının intihar komandosuyum...

Muharrem Abut

Metropol Çiçeği

Şimdi eminim ki çok daha mutlusundur;
Daha aydınlık sabahlara uyanıyor,
Daha parlak güneşleri doğurtuyorsundur odana.
Üstelik tavanda asılı duran avizelerde üzerine yürümüyordur.
Hani ayrıldık, bitti ya her şey.
Hani bir balığın sığ denizde yüzdüğünü,
Nasıl karaya vurduğunu,
Unutması kadar kolay ya unutmak...
Benim seni unuttuğum gibi(!)
Unutmuşsundur işte öylece.

Şimdi şairin bahsettiği kafelere gidip,
Adres bırakabilirsin dostlarına.
Hatta belki yağmur bile yağar.
Yürür, ıslanırsın,
Yağmurda ellerini yıkar,
Silersin ellerimin izlerini elinden.

Kolaydır unutmak,
Ne de olsa her seven benim gibi sever,
Sende her sevdiğini beni sever gibi seversin.
Her sevdiğinin uğruna öyle ölümlerden ölüm beğenir,
Her sevdiğinin ardına,
İpi elinde, kendi sehпасına gülerek tekme atacak,
Onurlu bir düşünce suçlusu gibi gider,
Gerektiğinde ölümüne savurursun tekmeği.
Öyle mi?

Onun için durma hadi,
Bin şu durakta bekleyen dolmuşa,
Her uğrak ve durak yerinde ben gibi birini ara.
Olmadı vapurlara bin,
Yem at balıklara.
İn vapurdan tramvaya bin.
İn tramvaydan otogara git,
Şehirlerarası otobüslere bin.
Gözlerin gözleri gözlerim gibi ışıldayan,
Sana benim kadar sevgiyle,
Benim kadar şefkatle bakan birini arasın...

Sahi arar mısın be güzelim,
İnanır mısın ben gibi sevebilecek,
Ben kadar koca yürekli biri daha olduğuna?
İnanmazsın değil mi?
Yok değil mi?
Yeşilin griye kestiği,
Betonların boy verdiği,
Son yerde açan Metropol Çiçeğim!

İnanmazsın değil mi?
Çünkü ben inanmıyorum,
Şenin için benden,

Benim için senden başka,
Yeşerecek toprak olduğuna.
Toprağımsın, toprağınım.
Filizimsin, filizinim.
Yaprağımsın, yaprağınım.
Dalımsın, dalınım.
Gülümsün, gülünüm.
Yani sevgilim,
Biliyorum bende neysen, sende O'yum.
Yüreğinden uzakta bir yere asla gitmedim,
Hâlâ bıraktığın yerde,
Hâlâ sendeyim.
Yaşamımsın, yaşamınım,
Ölümümsün, ölümünüm.
Uzatma da gel hadi,
Ya gel al beni ipten;
Ya da gel çek ipimi!

Muharrem Abut

Mevlana Değilim Ben

Mevlana değilim ben;
Yüz bin kez tövbeni bozup,
Yine de bozmak için dönemezsin bana.
Gelirsen başıma taç olur,
Gidersen defolup gidersin.
Defolup gidenler başıma taç ol(a) mazlar.
Çünkü ben aşkı bir oyun,
Aşığı oyuncak değil,
Ölümsüz bilip, uğruna ölenlerdenim.
Defolup gittin işte.

Ben kürkçü,
Aşkı kürkçü dükkânı da değildir,
Gidip, gezip, dolaşıp,
Gün edip gününü,
Görünce ottan, çöpten, sonunu,
Dönüp gelemezsin.
Gelmişsen gitmez,
Gitmişsen gelmez,
Benimle yaşar, benimle ölürsün.
Bensiz üç gün kalmayı seçmişsen,
Bensiz de ölebilirsin.
Onun için şimdi yakın olmazsa,
Cehennem dibine kadar yolun var;
Gidebilirsin...

Kötü olan ne biliyor musun?
Senden sonra kimseyi sevemeyeceğim.
Hayır, hayır yine yanlış anlama sakın;
Sana olan sevgimden ya da saygımdan değil,
Kendime olan saygım, insanlara olan sevgimden.
Seversem herkese sen muamelesi yapacak,
Her kadını biraz değil, baştan ayağa sen sayacak,
Kirliteceğim aşkı,
Çünkü sen bulaşıcı bir hastalıkmişsin.
Ve ben en büyük hatayı yaşamak yerine,
Seni yaşatmaya çalışarak yapmışım.

İyi bilirsin beni, bildirdim kendimi,
Kimseye yaranmak gibi bir kaygım olmaz benim.
Bilen bilmek istediği gibi bilir,
Doğrularımdan taviz vermem,
Doğru doğru söylerim doğranmak pahasına.
Zira insan herkese yaranamaz,
Benim de sana yaranamadığım gibi,
İnsan bir kez geliyor nasılsa dünyaya;
Madem gelmiş, asmışsın yaşamak ipini boynuna,
Adam olacak, adam gibi sevecek,
Adam gibi gideceksin,
Sevmekten de, yaşamaktan da...

Şimdi üzüntüme vesile ne biliyor musun?
Şenin için değil fedakârlık yapmak,
Ölürdüm bile.
Çünkü ben seni cami önüne bırakılmış,
Kundaktaki bir bebeğin,
Anne şefkati ve merhametine,
Muhtaçlığı kadar, çok sevmiştim.
Şense ölürüm sandın yokluğunda sensiz.
Ölmedim, büyüdüm bilakis.
Lakin sen küçülmeyi seçtin,
Hayatın ve hayatım da.
Bu yüzden de defolup gittin işte.

Ama ben Mevlana değilim;
Yüz bin kez tövbeni bozup,
Yine de bozmak için dönemezsin bana.
Gelirsen başıma taç olur,
Gidersen defolup gidersin.
Defolup gidenler başıma taç ol(a) mazlar.
Çünkü ben aşkı bir oyun,
Aşığı oyuncak değil,
Ölümsüz bilip, uğruna ölenlerdenim.
Defolup gittin işte...

Muharrem Abut

Mualla

Artık sana ait değilim,
Gözün aydın Mualla.
Ben artık sana hiç benzemeyen,
Başka bir kadını seviyorum.
Oysa bunalımlarında bile yanında olmuş,
Terk etmemiştim seni.
Sesinin yankısı duvarları yırtarken,
Küfürlerin havada sorti yaparken,
Yanaklarından akan yaşlar,
Boynundan göğüs çukuruna inerken,
Geçmişin hıncını benden çı...karırcasına,
Gözlerini bir fal taşı gibi açıp,
Sabrımı beni Eyyup yerine koyup sınıadığın,
İsyan günlerinde bile sevmiştim seni...

Ama artık senden vazgeçtim Mualla.
Sakin yoluma çıkma bir daha.
Döneceğine olan ümitlerimi tükettin aymazlığınla,
Gözlerimi çekeli çok oldu geleceğini umduğum yollardan.
Vaktiyle ne de çok istemiş, ne çok yalvarmışım
Dönesin diye Allah'ıma...

Dönmedin Mualla,
Bekledim...
Günleri günlere, ayları aylara, mevsimleri mevsimlere ekledim,
Bekledim,
Gelmedin Mualla.
Seni bir ömür bekleyemezdim ki...
Yaralarımı sarmam lazım,
Sana ait ne varsa, şayet kaldıysa ben de,
Çıkarıp atmam lazım içimden.
Aha şimdi de toplayıp senden kalan,
Tası, tarağı, bardağı dâhil ne varsa atıyorum.
Çünkü senden çok daha güzel,
Herkeslerden özel bir kadını seviyorum.
Hoşça kal Mualla...

Ha, hatırlıyor musun?
'Sana gelen bana gelsin' demiştim,
O sözümü de geri alıyorum
Sana gelen bana değil,
Bana gelen de sana gelsin.
Anlıyor ve duyuyor musun?
Bak bağıra çağıra söylüyorum,
Allah belanı versin Mualla!
Git, cehennem ol git başımdan,
Boyuna boz ipler ölçülsün.
Dal iken devrilmediñ,
Kökünden sökülesin Mualla! ...

Muharrem Abut

Mualla 124 (2)

Git başımdan Mualla,
Cehennem ol git başımdan!
Ben dindiremedim, dindiremem de ihtiraslarını,
Yol olamadım, olamamam da heva ve heveslerine,
Git, ama mutlaka git;
Ardahan'a git, Van'a git,
Hatta Cannes'a bile git,
Belki çektiği filmleri "Yalnız ve güzel ülkelerine"
Armağan eden adamlardan biri tarafından,
Kumsalda sere serpe güneşlenirken keşfedilir,
Düşlediğin ve kendince ziyadesi ile hak ettiğin;
Şaşalı hayatı şaşarsın...
Ki bence keşfedilenlerden eksiğin yok, fazlan var.
Git, neresi benden uzaktaysa, oraya git.
Ve hatta cehennem dibine git Mualla!
İnan sana ancak orası yaraşır.
Araf'ta falan oyalanma sakın, derhal oraya git.
Masayı orda kurarsınız,
Sen gibi ne idüğü belirsiz, ucubelerle.
Bu arada sen masanın üstüne çıkar göbek bile atarsın.
Zebaniler orkestrası "Çökertme"yi çökertirken başına...
Bak işte çiftetelli çalışıyor,
Haydi, kalk, döktür Mualla.
İstersen yalandan yine alkışlayım seni.
Sonrada sen alkışlarsın, marifetini.
Hatta referans bile yaparsın,
Sana döktürten ezgilerin sazendesine...

Hani bir söz vardır,
"İnsanoğlunun gözünü toprak doyurur" diye.
İnan bana Mualla, o kadar açgözlüsün ki;
Senin gözünü değil toprak,
Dağlar, taşlar, okyanuslar da toprak olsa doyurmaz.
Onun için diyorum, git başımdan Mualla,
Cehennem ol git...

Git, başkalarına kus artık yalanlarını,
Edepsiz ediplilere yuttur numaralarını.
Numaradan canım de, özledim de,
Hatta "Alo" kelimesini yine çıkar sözlüğünden;
"Aşkım" de telefonunu her açtığında,
Kapatırken başkalarını "Öp Kocaman."
Aman gözünü seveyim, sözlerin, dudakların,
Yapmacıklık kokan bakışların uzak olsun benden.
Tıpkı dip boyalı saçların gibi...

Artık beni kandıramayacaksın yalanlarınla:
Şehrin karşıyakasında denize nazır bir masada,
Çilingir sofralarına oturup,

Seni andım diyemeyeceksin.
Kadehlere beni doldurduğun yalanını yemeyeceğim.
Yemiş gibi de yapmayacağım üstelik.

Biliyor musun Mualla, ayrıca sen çok bencilsin.
Kendi bencilliğinin daraçık kulesinde yaşayan,
Narsist ve bencil yaratığın tekisin.
Varsan da yoksan da sen demeliydim.
Hep özlediğimi dillendirmeli,
Boyalı güzelliğine methiyeler dizmeliydim,
Senle o büyülü yalanı yaşarken.
Ama bundan böyle, ne öyle yağma,
Ne de üç köfte yirmi beşe yok!
Ne kadar ekmek, o kadar köfte.
Maymun gözünü açtı.
Unutma ki ben seni sabahları da gördüm;
Makyajsız yüzünü de biliyorum.
Kozmetik hilelerle sakladığın kırışıklıklarını,
Gözlerinin altındaki torbalara da şahitlik ettim.
Hatırlarsın sana bir ara herkeslerden güzelsin demiştim,
Zira seni herkeslerden özelsin sanmış,
Ve bu yüzden de sen mutlu ol diye,
"Herkeslerden Güzelsin" demiştim.
Güzelliğinde on para etmez ya, hadi neyse;
En kötüsü tüzelmişsin be Mualla...

Artık Mardin Münih hattı otobüslere de binmezsin sanırım,
Başın göğe erdi Mualla.
Business class mevkilerde uçacaksın.
Büyüdün Mualla, "Sen dizime yattın,
Ben bir hikaye anlattım, sen büyüdün."
Senin büyüklüğüne tüküreyim be Mualla!
Çünkü senin büyüklüğün,
Doksan altmış doksan büyüklüğü.
Sen yalnızca şekilde var olan,
Hilkat garibesi bir varlıksın.

Yine hatırlarsın sana bir keresinde,
Şakayla "Hiçsin" demiştim de bozulmuşsun.
Sen harbiden hiçmişsin be Mualla!
Şimdi bunları okuyunca basitleşecek,
Beni sen gibi hiç olmakla itham edeceksin biliyorum.
Ama sende biliyorsun Mualla, yalan söylediğini,
Hiçbir zaman hiç olmadığını, olmayacağını.
Bende, sende ve benden sonra seçtiklerinin hiçbirinde,
Olamayacak büyüklükte, mangal gibi bir yürek olduğunu.
Onun için çok fazla saçmalamadan git be Mualla...

Sen dünyayı kendi etrafında dönüyor sanıyorsun.
"Kendine gel, sen güneş değilsin" diyeceğim;
Yine beni dinlemeyeceksin, hiçte dinlemediğin gibi.
Şimdi adil olmadığımı da söyleyeceksin,

Çıplaklığını olanca çıplaklığıyla döktüğüm için ortaya.
Biliyorum adil olmadığını, evet hiç adil değilim.
Yaptıklarına karşılık adil olsam gaddarlaşmam gerekirdi.
Gaddarlaşmadım, çünkü ben insanım Mualla.
Ve ipin ucu puştta değil, artık bende;
Oyun bitti Mualla.
Ben indim sahnenden, istiyorsan sen oynamaya devam et,
Ki hatta dememe dahi gerek yok,
Oynayacaksın da, çünkü senin işin bu.
Ucuz ilişkilerin ucuz Leylası,
Haydi, kıvır Mualla...

Topunuz aynısınız be, topunuz aynı Mualla.
Mualla bir, Mualla iki, Mualla üç, dört,
Mualla yüz yirmi dört!
Hayatıma giren Muallalar, hepiniz aynı Muallasınız.
Ulan ne çok Mualla sevmişim be...

Muharrem Abut

Mualla 3

Mualla 1(3) 1

Mualla, Mualla, Mualla...
Yanışım, yanılışım, aldanılışım.
Yok, yere, yok hükmünde sözlerine kanılışım,
Hayatımın yanılışı,
Yerin yedi kat zen bine batasıca Mualla...
Sen ne laf anlamaz,
Söz dinlemez bir kadınmiş be!
Sana hiç bir Şey anlatamadım ben,
Ne yüregimin derinini ačířımı,
Ne sevgiyle bakılışımı,
Ne nehirler gibi akılışımı,
Ne çiçek çiçek kokuluşumu,
Ne de adam gibi,
Çınar gibi,
Dağ gibi, taş gibi
Yıkılmaz bir kale gibi duruluşumu...
Anlamadın,
Anlamazsın,
Anlamayacaksın!
Ve anlamaya beynin,
Ömrün,
Yüregin yetmez...

Bitti Mualla, bitti;
Aramızda her Şey bitti.
Sen kendi kıymetinin,
Kendi güzelliğinin farkında olmadığın için,
Bana mezhebi geniş muamelesi yaptığın için,
Yapma dediklerimi,
İnadına yapıp, nasılsa affeder dediğın için,
Sabrımın son sınırını açıp,
Beni söylemde sevip,
Eylemde olmadığını ispatladığın için,
Çünkü bir kez daha anladığım üzere;
Heva ve heveslerini her Şeyden çok sevip,
Tapındığın için bitti!
Beni bu delikten bir daha sokamayacaksın,
Ve ben ardından ağlamayacağım;
Ağlayamayacağım kadar nefretimdesin.

Sonunda çıkarttın ya beni zıvanadan,
Kendinle ne kadar övünsen azdır.
Allah'ın var mı kız Mualla,
Allah'ın var mı?
Eminim var diyeceksin.
Ki bana sorarsan yok!
Varsa da, senle biz aynı ilaha inanmıyoruz.
Çünkü benim ilahım,
İnsana ve insanlığa inan diyor.
Ama sen ne insana,

Ne de insanlığa inanmıyorsun.
Varsa da yoksa da egoların,
Varsa da yoksa da at gözlüklerin.
Bıktım ulan, bıktım, usandım!
Benimki de can, beni de ana doğurdu.
Ağaç kovuğundan çıkmadım,
Şincap değilim.
İnsanım lan, insan!
Hem de eşref-i mahlûkat olanından.
Yordun beni, örseledin,
Az daha dayansam harcayacaksın.
Harcatmam sana kendimi,
Yakarım yüreğimi en onulmaz ateşlerde,
Tepindirtmem üzerinde;
Bastırtmam uzun tırnaklı ayaklarını bağıma,
Taş basarım ulan, taş!
Ellerini değdirttiğin,
Gözlerini gezindirttiğin her bir yere!
Anmam adını.
Ki artık sende anma adımı,
Çıkar lûgatından ismimi.
Cismimi unut,
Yak resimlerimi.
Ben yaktım, ben de olan her neyin varsa.
Kıyından geçer, semtine uğrarsam,
Kör kurşunlara geleyim!
Çünkü bir insan,
Çünkü bir sevgi,
Çünkü bir hayat bu kadar basitsenmez.
Bu kadar aymazlık,
Bu kadar sözünde durmamazlık,
Küçük bir bebek gibi haylazlık edilmez;
Sen aşkın doğasında var desen de...
Evcilik değil bu Mualla,
Ortada bir hayat,
O hayatın içinde ben varım.
Ve ben hayatımı sana yedirtmem.
Kurda, kuşa, sırtlanlara yem ederim;
Sana yedirtmem,
Gider uçurumların başından atar,
Gider dârağaçlarına asar,
Gider anamın yanına gönüllü yatar,
Ama sana yedirtmem...

Bahis çok uzun Mualla,
Ama ben uzatmayacak,
Kısa kesecek, özetleyeceğim özünü.
Dilimden son dökülenlerdir bunlar,
Aç kulaklarını iyi dinle sözümü.
İstikametim değilsin,

Bundan böyle çevirdim ben yönümü,
Çünkü Mualla ve çünkü Mualla:
Sen giyinmeyi, gösterişi seversin,
Ama güzellik senin gösterdiklerinde değil,
Gösteremediğin insanlıkta.
Seninde sonun kendini,
Kendilerinden farklı zannettiklerinle aynı.
Seni de iki metre çaputa saracaklar Mualla
Onlarında, seninde mezarında,
Yılanlar çıyanlar dolaşacak.
Sende onlar gibi toprak olacak,
Seni de dört inanmış,
Belki de hiç inanmamış,
—Ki senin bana yaptığın gibi-
Sırf bu işi ekmek parası için yapan,
Dört adam omuzlayıp götürecek.
Etrafında döndüğünü sandığın dünya,
Başına yıkılacak ve o dünyayı,
Tahta bir tabutun içinden seyredeceksin son kez.
Tıpkı sana ithaf olan bu dizeleri son kez okuduğun gibi.

Son sözüm:
Ve hani demiştim ya,
"Cehennemine dibine git."
Şimdi mümkünse ve varsa;
Ordan da öteye git.
Sayende günahkâr oldum Mualla...

Muharrem Abut

Musalla

Yokluğun, varlığıma;
Varlığın, yokluğuma...

Muharrem Abut

Mutant Aşka Gazel

Anlasaydın,
Anlatmaya devam ederdim seni, sana.
Ama anlamak istemedin.
Nerdeyse deveye hendek ettin beni.
Lakin deve hendeği atlar,
Ben sözümden dönemem geri.
Bitti, vazgeçtim senden.
Aldıkların, çaldıkların hatıram olsun.
Andıkça an, andıkça yan.
Zaten aşk denilen şey koca bir yalan,
Tuhaf bir armağan,
Ta Adem ile Havva'dan kalan.

Anladım,
Artık ağır geliyorsun yüreğime.
Anlattın ki bana,
Sana aşk(ın) la çarpan yüreğimi anlatmak,
Seni aşkla çarpan yüreğime iman ettirmek,
Allah'ın varlığını inkâr eden bir inançsıza,
Miraç'ı anlatarak inandırmaya çalışmak denli imkânsız.
Ve bu yüzden olsa gerek okyanus üstünde düşen,
Yorgun kanatlı kuşlardan irtihal yaparcasına,
İntihara meyilli yorgun kelimeler düşüyor dizelerimden...

Fakat geçmeyecek artık,
Ne dilimden intihara meyilli, yorgun kelimeler,
Ne de hiçbir sözüm de adın!
Şazımda aşk ile çalan tel;
İnanmadığım, aşkı uğruna adandığım,
Düğüm misali bağlandığım melek değilsin sen.

Çözüldüm.
Çözdürdün yüreğime nakış nakış işlediğim gergefi.
Bu yüzden ve şimdi,
Öyle bir andır ki geldiğimiz bu an;
Fazlası ziyan, fazlası talan, fazlası yalandır.
Yaşananları talan ile ziyan etmeden,
Vakti geldiğinde ki çoktan gelmiştir vakti,
Gidiyorum demeli,
Ve ardına bile bakmadan gitmeli insan.
Küçülmeden, gerçeğe yalan bulaştırmadan.

Çünkü sana önüne bak, önündeyim demiş,
Sense aynı su da, aynı balık misali akmış,
Hep ardında bıraktığın kirli suya bakmıştın.
Lakin bundan böyle ne senin baktığın yere bakacak,
Ne de seninle aynı su daakacak değilim.
Önüme bakıyor,
Seni ardımda bırakıyor,
Sevdanı çivi gibi çaktığım,
Yüreğimden kanasam da söküp atıyor;
Feryat figan etmeden,

Bir akvaryum su da fırtınalar koparmadan,
Gürültüsüz, patırtısız,
Baçadan çıkan bir duman gibi,
İsimi, sisimi ve izimi,
Bir de mühürümü yüreğinde bırakarak;
Geldiğim gibi sessizce,
Ayaklarımın ucunda usulca,
Gidiyorum...

Muharrem Abut

Mutluluk ve Huzur için

Bazen dağlara vuracaksın kendini;
İçini haykırırcasına toprağına dökerek,
Kayalara türküler söyleyecek,
Bir ağacın dibinde gölgeleneceksin.
Yüksekten uçan kuşlara ıslık çalıp,
Alçaktan uçanlara selam duracaksın;
Uçamadığın için.
Yuvasına erzak taşıyan karıncaya,
Bir kez daha hayranlık duyacaksın.

Bir çobanın azığına ortak olacak;
Bulutlara şiirler okuyacak,
Uçurumun dibinden akan çaya,
Bir taş yuvarlayacaksın; sonraaa...
Aşağılara inip yassı taşlar yüzdüreceksin,
Çayın berrak ve beyaz sularında.
Üşünmeyecek kendini bırakabileceksin,
Akıntının seni sürüklediği yere kadar.

Ve o gün oradan ayrılırken,
Seni üzen, yüreğini burkan her ne varsa,
Orada bırakacak,
Bir daha geri dönüp bakmayacak;
Giden gitmiştir,
Kendine başka bir yol seçmiştir diyebileceksin.

Bazen esintili bir tepeye çıkacaksın.
Hani ilk gençlikte,
İlk âşık olduğunda,
Kulağını ilk sevdiğinin,
Sözlerine nasıl veriyorsan;
İşte öylece gömleğinin iki düğmesini çözüp,
Göğsünü serin rüzgârlara vermelisin.

Maddeye değer vermeyeceksin,
Her şeyin Yaradan'ın lütfu,
Bir sınavı olduğunu,
Bugün var, lakin;
Yarın yok olabileceğini asla unutmayacaksın.

Kıymetini bilecek,
Sıkı sıkıya sarılacaksın;
Sahip olduğun her ne varsa.
Anana-babana, karına-kızına.
Yahut var ise oğluna,
Kundaktaki bebene,
Eşin ile dostuna,

Atı alan Üsküdar'ı boylamadan,
İşine, aşına sahip çıkacak,
İnsan olan insana değer verecek,
İnsan kişilerle oturup kalkacak,

İnsanlığını kaybeden,
Bir daha bulması mümkün olmayandan,
Büyük bir gûnahtan kaçır gibi kaçacaksın.

Ve bütün bunları başardıktan sonra;
Karamsarlığa asla düşmeyecek,
Her ne olursa olsun,
Başına ne gelirse gelsin haktan bilecek,
Sabredek ve göreceksin;
Göreceksin, her kışın ardında,
Yemyeşil kırlarla bezenmiş,
Rengârenk çiçeklerin boy verdiği,
Bir baharın seni beklediğini...

Muharrem Abut

Ne Aşkına Ne Sana

Ne aşkına, ne de sana muhtaç değilim
İlacı sen değilsin içimdeki dertlerin
Liyakat ile bağlı olduğum ve inandığım
Günlerce uğruna gözyaşı döktüğüm
Üzmemek,örselememek için kendimi harap ettiğim
Nevrimi döndüren sevgili artık sen değilsin

Korkularım galip gelmiyor artık mantığıma
Oradan oraya dolaşmıyorum deliler gibi
Ruhumun cinnet çarşısı yokluğunla kalabalık değil
Kıpırtısız da durabiliyorum sen uzaklardayken
Mazi bir kor olup yüreğimi dağlamıyor
Arızalı bir motor gibi teklemiyor kalbim
Zehiri sen olduğun cerahati çıkarıp attım ömrümden...

Muharrem Abut

Ne Çıkar, Yoksun

Hayat,
Örtülü yalan,
Ölüm,
Örtüsüz gerçek.
Vardın:
Adam gibi adam,
Müslüman gibi Müslüman,
Can da candın.
Ne çıkar.
Artık yoksun;
Cihan yansın...

Muharrem Abut

Ne Demeliyim

Ne demeliyim ki şimdi sana?
İyi olduğumu söylemeliyim,
Canım yanmıyor,
Yüreğim sıkışmıyor,
Unuttum demeliyim seni.
Unuttum seni.
Gülüşlerini unuttum.
Bakışların aklımda değil artık.
Canım dediğini aşkım dediğini dahi anımsamıyorum.
Aklımdan çıkardım seni.
Hayatımda sen yoksun.
Attığım adımlarda seni düşünmüyorum.
Kavşakta beklerken kaza yapacağım diye ürkmüyorum.
Kahve de arkadaşlarıma hiç yoktan kızmıyorum.
Hava durumu ile çok fazla ilgilenmiyorum.
Kahretsin beni!
Kahretsin!
Yalancının tekiyim ben.
Bütün sözlerim yalan.
Bütün sözlerim aksine.
Utanmaz, arlanmaz, bıkmaz, usanmaz bir aşığınım hala;
Kovulduğu kapıdan medet uman.
Sevseydin kovmazdın ki beni;
Bu kadar kolay git demezdin ki;
Acılar denizinde boğulacağımı bile bile.
Beni terkedip anlamsızlıklar içersinde,
Anlam arayışlarına itmezdin ki beni.
Sevseydin dönerdin be.
Dönerdin yaralarımı sarmaya,
Canıma tekrardan can vermeye,
Yüzümde tebessümler var etmeye,
Gözlerimin içini tekrardan ışılatmaya.
Yaralarım delik deşik.
Canım, dağılan bir cam gibi acıyor.
Yüzüm de tebessümden eser yok.
Ve gözlerim ışığını yitirdi.
Burası çok karanlık.
Ve ben korkuyorum,
Sensizliğin karanlıklarından.
Gel ne olur ışıkları yeniden aç gönlüme.
Gel adını ihanet defterime yazacak takatim kalmadı.
Öl dedim gönlüme, sensiz ölmek istemedi.
Gel de vur elinle hançeri sineme,
Vur ki öleyim!
Zira sensizlik ölüm gibi girdi içime.
İki ölümü birden yaşatma ömrüme.
Gel, vur, vur ki ben öleyim!
Vur ki senden sonsuza dek gidebileyim...

Muharrem Abut

Ne Güzel Bir Şeydin

Ne güzel bir Şeydin,
Lan, sen yaşamak?
Kılcal damarlarımđan tut,
Hcrelerime değin hissediyorum seni.
Yalnız bahar da, yaz da değil,
Őonbahar da, hatta kışta,
mrn beŐinci mevsiminde bile.
İçimdesin, içindeyim.
Sen bize aitsin,
Biz de sana yaşamak.
Haydi, sr beni, bizi;
Bugünden daha aydınlık yarınlara...

Muharrem Abut

Nerdesin

Nerdesin,
Nasılsın,
Neler yapıyorsun bilmiyorum.
Ki pek bir önemi de yok;
Nerde, nasıl olduğunun,
Ve neler yaptığının;
Benimle birlikte olmadıktan sonra.
Lakin ne yalan söyleyeyim,
Ara sıra rüyamda görüyorum seni.
Çok görme ama alışkanlıktan olsa gerek.
Emin ol günler geçtikçe alışacağım,
Hatta alışmaya başladım bile.
Bir gün karanlık gecelerimden de çıkıp gideceksin.
Ömrümün kalanından çıkıp gittiğin gibi.

Muharrem Abut

Nerdesin Meleğim

Bir savaş meydanının ortasındayım,
Olmadığın her yerde.
Mermiler üstüme üstüme yağıyor,
Bombalar patlıyor.
Şarapneller göğsüme saplanacak olup,
Teğet geçiyor yüreğimi.
Ortalık kan, revan içinde.
Dört yanımı kuşatmış atlılar,
Canım alacak ecelim gibi.
Yenik, ezik, bezgin ve bitkinim!

Bir meleği bekliyorum,
Yalnızca benim görebildiğim,
Kanatlarıyla bu savaş meydanından,
Bu korkunç, atlı süvarilerin arasından,
Çekip alması için beni.
Nerdesin meleğim?

Muharrem Abut

Nokta

Demıştim ya hani.
Ben bu dünyayı anlamıyorum diye.
Evet, ben bu dünyayı da,
Bu insanları da,
Bu düzeni de anlamıyorum.
Her şey ta başından belli.
Kesin olan tek şey kaybedeceğimiz.
Kaybediyoruz sürekli olarak.
Güzel olan ne varsa teker teker
Veya toplu olarak kaybediyoruz.
Hayır, sevdiğimiz ve ecelle yitirdiklerimizden bahsetmiyorum.
Ben yitirdiğimiz değerlerimizden,
Kaybettiğimiz şanslarımızdan bahsediyorum.

Bize değer vermeyenlere değer veriyor,
Sevmeyenleri seviyoruz.
Bizi istemeyenleri istiyor,
Kaçanları kovalıyoruz.
Canımızı acıtanları can ediniyor,
Yüreğini bize kapatanlara,
Yüreğimizi tahsis ediyoruz.

Ve kaybediyoruz.
Bize ait olması gereken ne varsa.
Zamanla avuçlarımızın arasından kaybolup gidiyor.
Ve iş işten geçiyor bir zaman sonra.
Kâğıttan kayıklarla okyanusları aşmaya çalışıyoruz,
Transatlantiklerin bile dayanamadığı;
Dalgalara, fırtınalara rağmen,
Biz kayığımızı yüzdürmeye çalışıyoruz.

Daha da acı olanı kendimizi anlatamıyoruz.
Kaybederken bile.
Anlaşılmıyoruz.
Acılara öteleniyor yüreğimiz,
Kovuluyoruz,
Girmek, hayat sunmak istediğimiz gönüllerden.
Buruşturulup atılıyor.

Ve bunun için diyorum, kızıyorum kendime:
Sus be şair gönlüm,
Sus be Don Kişot adam.
Konuşma yeter.
Konuşup canını daha fazla acıtma.
Ve bir daha sen, sen ol,
Sesli düşünme.
Her ne düşünüyorsan, kendine sakla.

Muharrem Abut

Nöbetteyim Sevdana

Gün döner, güneş batar bu yerde,
Yine dağlar üstüme yürür,
Yine akşam olur, yine karanlıklar yanar.
Civcivler tavukların kanatları altında,
Kuzular koyunların peşinde,
Buzağılar ineklerin ardında,
Bebeler annelerinin sırtında;
Yuvalarına döner.
Ne sen çıkagelirsin baktığım yollardan,
Ne de ben aşip dağları varırım sana.
Sen beni beklersin, ben ise seni.

Saatler geçmek bilmez,
Takvimlerden yaprak düşmez.
Sığırcıklar kovuğunda sessizken,
Vakit geceye verir kendini,
Yalnızlığımın baş başa kalırım.
Yıldızlar boyunca seni düşünür,
Her düşen yıldız üstüne düşer diye,
Ürkerim, içim ürperir.
Çığlık çığığa kan-ter içinde uyanırım,
Gördüğüm, içinde mutlu olmadığın rüyalarından.

Sen diyorum, sevdiceğim sen,
Sen bir gün ansızın çıkıp gelsen,
Kapıma dayanıp hasretliğimize bir son versen;
Dizlerimin bağı çözülse,
Elim ayağıma dolaşsa,
Tüm kelimeler anlamını yitirse;
Yalnızca canım, hoş geldin diyebilsem.
Ve başka bir şey sormadan,
Ve başka hiçbir şey söylemeden,
Ayrılığı bardaklara doldurup,
Kana kana içip, tüketsek.
Ellerim, ellerinde bıraksa tüm bitmişliğini,
Gözlerim, gözlerinde yitirse, tüm dalıp gitmişliğini,
Dudakların ıslatsa, çöl kuraklığında kalmış dudaklarımı.
Saçların ellerime tesbih olsa,
Tek tek saysam onları, bıkip usanmadan;
Ve bitmese hiçbir hayal sen yoksun diye,
Sürse bu rüya sonsuza dek,
Uyusak, hep öyle yan yana kalsak,
Sen ve ben.

Yoksa sevdiceğim, sonumuz olur bu hasret,
Ne sen bensizliğe, ne de ben sensizliğe dayanamayız,
Gücümüz yetmez ki yüreğin feryatlarına.
Yaralar merhem kabul etmez,
Acılar kök salar yürekten bedene,
Dermansız derler derdimize tabipler,
Bil ki deva olamaz kimse bu halimize.
Onun için, ya sen gel sevdiceğim,

Ya da gel de bana,
Ben geleyim usulca sana.
Çünkü ben vurulmuşum,
Nöbetteyken sevdana...

Muharrem Abut

O Kimdi, Sen Kimsin?

Hüzün ağırlığında dizeler düşüyor satırlarıma.
Şiirin şairi modundayım:
"Göğsüm daralıyor, yüreğim kanıyor."
Coğrafyanın başta bu şehri olmak üzere,
Bazı şehirlerini cayır cayır yakasım var.
Gelme üstüme gece, sakın benden.
Ayazmış, boranmış, fırtınaymış,
Takarsam namerdim!
Ulaşabildiğim bütün yıldızlarını söker alırım,
Değme karanlığıma;
Söndür ışıklarını!

Sen kimi sevdim be güzelim?
Sen kimi sevdin?
Beni mi, hazlarını mı, yoksa sadece kendini mi?
Aşk dediğin paylaşmak değil miydi,
Aynı gökyüzünü?
Yıldızlar yokken de başını kaldırmak,
Bakmak değil miydi göğe?
Yokken de var gibi yaşamak değil miydi?
Aynı yağmurun altında içlenmek değil miydi,
Birlikte ıslanır gibi?
Ki az mı ıslanmıştık özlem sağanaklarıyla donanmış,
Bulutların taşıdığı hasret katarları altında.

Sevgilim...
Sevgilim.
İyi aç kulaklarını;
Ve hatta yüreğini, dinle!
Bu son sözümdür,
Halden ve sözden anlayana:
Aşk belki her şey,
Belki de hiçbir şeydi.
Emekti, yürekti,
Yahut Yaradan'dan dilekti.
Oydu, buydu, şuydu;
O, bu, şu değildi.
Hepsinden önemlisi aşk;
Sonsuz vuslata söz vermek,
Verdiğin sözün altında ezilmemek,
Sözünü yememek, içmemekti.
İslak dudaklarını,
İçimin sana açmış çiçeklerinin üzerine,
Asit misali değdirip soldurmamaktı.
Çünkü ilke meselesiydi,
Ölmek ya da olmamak.
Olunca ilkelerinle,
Olmayınca ilkelerin için olmayacaktın.
Ve şimdi İlkelerim için yokum.
Çünkü bu sen, o sen değilsin!
O sen ölümden olsa sonunda,
Sözlerinin ardında duracağına inandığım,

Bu sense bir sabun köpüğünden farksızsın.

Bu yüzden içim kurumuş bir çöldür aşkına.

Dünyaları feda,

Gölge düşmesin diye dua ettiğim,

Bakışına bakış değdi,

Sözlerine yalan bulaştı.

Ki ben,

Sana bir melek,

Masum bir bebek,

Bahara adanmış bir çiçek gibi inanmışım,

Ona yanarım...

Muharrem Abut

O Sevdiğim Sen Değilsin

Sen artık benim ilkbaharlarımın çiçeği değilsin.
Hangi mevsim hangi bahçede yeşermek istiyorsan yeşer!
Dal ol, yaprak ol, renk ol;
Pembe, yeşil, sarı yahut kırmızı...
Ne olursan ol, ne olursan ol,
Ama benden uzak ol!
Nadasa bırakıyorum gönlümü.
Yanlış anlama sakın,
Yeni sevdalar ekmek için değil;
Bütün sevgilerden geçtim.
Ben artık sensizliği,
Ben artık sevgisizliği seçtim.
Senden kalan hatıra kurumuş çiçekleri,
Bugün sabaha karşı biçtim.
Bomboş şimdi gönül tarlam.
Ekersem namerdim bir daha!
Ekersem namerdim!
Çünkü sevgiler ayağa düştü be "gözüm dediğim"
Bizse büyük sevdik neyi sevdiyse;
Dağların en yalçınını,
Denizlerin en uçsuzunu,
Sevgililerin en güzeli dediğimizi...
Ama yalanmış be "güzelim dediğim"
Yalanmış can tanem,
Bir tanem,
"Can içrem" dediklerim;
Bütün sevgiler, bütün sevgililer yalanmış.
Ben artık kendi bahçemin,
Kendi yalnızlığımın taş duvarıyım.
Konuşturmaya çalışmayın beni.
Duvarlar konuşmazlar,
Duvarlar sevişmezler,
Duvarlar şarkı söyleyip,
Şiir yazamazlar...
Ve bu son şiirimdir.
Bütün taş duvarlara,
Ve musallalara armağanımdır.
Musalla da bir ölü,
Önünde saf durmuş adamlar,
Önceleri sevdaların çağırdığı yüreğimi,
Şimdi bir başka yerden çağıran var;
Kulaklarımı sağır, gözlerimi kör edip gidiyorum.
Gidip kendime dönüyorum.
Beni annem çağırıyor,
Allah'a ismarladık yüreğim...

Muharrem Abut

Oğlun Büyüdü Anne

Sen gittin ve büyüdü ben anne.
Belki de büyümem içinmiş bırakıpta gidişin.
Öğrendim anne,
Sen gittin ve ben çok şeyi öğrendim.
Mesela zor olsa da sensiz yaşayabilmeyi...
Ki sensiz yaşayabiliyorsam,
Başka neler olmadan da yaşayabilirim, değil mi?

Sen benim okuduğum kitabımdın be anne!
Sende yazardı her şeyin en doğrusu;
Lokman Hekim'imdin meselâ,
En acı, acılar ellerinde erirdi.
Düşüp dizlerimi kanattığımda,
Sabahları boğazım ağrıyarak uyandığımda.
Ya da birini sevip yüreğimden yaralandığımda.

Gittin işte be annem,
Ne vardı da gittin,
Başın göğre mi erdi diyeceğim ama
Olmayacak, biliyorum, biliyorum;
"Takdir-i ilahi ile dalga geçilmez"
Bunu sen öğretmiştin ya karlı bir kış günü...
Yok, vallahi anne, için rahat olsun,
Ne kimseyle dalga geçtim.
Ne de kimseyi dalga geçirttim kendimle.
İnsan olana başımın üstünde yer açtım,
Olmayandan fersah fersah kaçtım.
Kaçtım anne, günü geldi kendimden,
Öz be öz, kendimden bile kaçtım!
Kızdığım çok oldu kendime hatalarımdan sonra.
Fakat hiçbir kabahatimi unutmadım anne,
Onlar nişanı oldular hayatımın.
Bir daha yanılıp, şaşırمامam,
Yalancılara bulaşمامam için,
Küpesi oldular kulağımın.

Büyüdüm anne, inan çok büyüdü.
Mesela evladına öğütler veren bir babayım şimdilerde.
Görsen inanmazsın belki de.
Ona senin bana vermek isteyip de
Veremediğın her şeyin yanı sıra,
En çok da senin bana verdiğın en kıymetli şeyleri;
Terbiyemi, ahlâkımı, dürüstlüğümü, şerefimi veriyorum.
Ki bugünlerde şeref, şerefsizlerin en büyük sermayesi.
Hırsızın, hainin, kahpenin, namerdin ekmek parası,
Satıp şereflerini her şey alıyorlar, insanlıkları yerine.

Ah anne ah.
İyi mi ettim bu kadar büyüdüğüme,
Bu kadar çok şey öğrendiğime, bilmiyorum.
Yoksa büyüme, hep çocuk mu kalsaydım?
Deme deme, biliyorum,

“Olanla ölenin önüne geçilmez”
Büyümüşsem bitmiştir her şey,
Ve sen ölmüşsen gelmeyeceksindir geri;
Hiçte gelmediğin gibi...
En çok ihtiyaç duyduğumda bile sana.
Ah, ah anne ah...
Ahhhhhhhh...

Muharrem Abut

Ol, Bil Ya da Sus

Ne tart ne ölç.
Neyse o, oysa o;
Değilse değil.
Olabiliyorsan su gibi ol,
Su gibi aziz ol.
Değilsen kendini bil,
Kendini bilmezsen beni bil,
Beni bilmezsen insanı bil,
Hiç birini bilmezsen Allah'ı bil.
"O insanı süzme çamurdan yarattı"
Allah'ı da hakkıyla bilmiyorsan,
Allah aşkına susmasını bil;
Ve sus,
Sus...

Muharrem Abut

Olmazsa Olmaz

Şimdi ben kalkıp gidersem,
Sen de benimle gelecek misin?
Yada uzanıp başımı yastığa koysam,
Sende benimle başını yastığa koyacak mısın?
Her şeyi unutsam,
Hiç bir şeyi aklıma getirmesem,
Ve uyusam benimle uyuyacak mısın?
Uyusam, bir melek olup rüyama gelecek misin?
Hayır, hayır, hayır.
Bütün sorularımın cevabı hayır.
Zaten sende bir melek değilsin.
Olsan halimden anlardın.
O halde niye kalkıp gidecek,
Başımı yastığa koyacak,
Uyuyacak;
Üstüne üstlük bir de seni rüyamda göreceğim...
Yok öyle yağma.
Ben istersem benimle gelecek,
Benimle başını yastığa koyacak,
Birlikte uyuyacak,
Gel demesem bile rüyama gelecek.
Sonra da benimle birlikte uyanacaksın.
Olmazsa olmaz;
Ne senden melek,
Ne bu hayatta huzur ve mutluluk...

Muharrem Abut

Oyun-Hayat

Büyüsüne kapıldığımız bir oyundur hayat,
Hayat,yenilmek için daha çok erken diyerek,
Ayakta durmaktır inadına.
İnadına baharı beklemektir,kışa aldırmadan.
Umutları yitirmemek,yüreği kaybetmemektir.
Oyunlar yalancı kahramanlarla doludur
Gerçek hayatın içinde de olduğu gibi...
Ama sen; son perdede
Gerçek kahramanların çıkacağına
İnanarak yaşa!

Muharrem Abut

Oyunum Kilit

Oyunda olsa hayat,
Hiç kalleşçe oynamadım.
Olabilirdiğince dürüst,
Olabilirdiğince çıplak;
Ve Adem.
Ve ebe olmaktan hiç korkmadım.
Üstelik emlek-gömlükte patlatmadım.
Ne zaman sobelendimse,
O zaman ortaya çıktım.
Şimdi oyunum kilit...

Muharrem Abut

Öldürmesen Ölür müydün?

Öldürmesen ölür müydün aşkı?
Çünkü ben hiç kimseye ölmedim,
Şana öldüğüm kadar.
Birde ben en çok gözlerini sevdim,
Gözlerime sevgi ile baktığı zaman.
Ve ağlamadım hiçbir şeye sana ağladığım,
Yanmadım hiçbir şeye sana yandığım kadar.
Ve hiçbir gözde büyük görmedim sevgiyi,
Senin gözlerinde büyük gördüğüm kadar...

Muharrem Abut

Ölümün Elleri

Ölümün elleri vardır,
Çekmek, almak için hayattan.
Ayrılığın elleri vardır,
Ki ölümün kardeşidir kendisi.
Karanlığın elleri vardır ey yar;
Kalles, sinsice uzanır gece gibi,
Gündüzün üstüne.
Ve aşkta ölümdür ey yar.
Öncesi ve sonrası yoktur.
Karanlıktır aşk!
Mezar gibi.
İçine alır insanı,
Ve bir daha geri vermez...

Muharrem Abut

Öp Sensizliğimi

Gidemiyorum!
Gidecek yerim var sanıyordum.
Oysa yokmuş gidecek hiç bir yerim.
Ne kadar da sert çekmişim,
Çıktığım bütün kapıları.
Yakışmaz bana biliyorsun,
Çıktığım kapılardan bir daha girmek.
Boğazım adının harfleri ile düğüm düğüm...
Ey aşk ikliminin sultanı,
Ey aşk ehli,
Ey aşk-ı şahane:
Haydi, uyan bensizlik uykularından;
Öp sensizliğimi alnının çatısından.
Ya yeni bir kapı aç,
Ya da kapat bütün kapıları
Çıkışınla beraber...

Muharrem Abut

Öte Beri

Sen yokken perişanım ben.
Güneşe kızıyorum niye doğuyor diye.
Mehtaba küsüyorum sensiz mehtap mı olurmuş diye.
Sen yokken yanıyorum en kızıl alevlerin içinde;
Cehennem içimde saklanıyor sanki.
Sen yokken sırtlanlar, kaplanlar,
Ve en yırtıcı hayvanlar peşime düşüyor.
Yaşamaktan mı yoksa ölmekten mi?
Kaçtığımı bilmeden kaçıyor,
Üstüne üstlük kaçarken bastığım topraklara bile,
Ayak dolusu öfkeyle basıyor;
Geçtiğim her yere yansın, kül olsun diye,
Mangal bir yürek dolusu ateş topu saçıyorum.
Traş olmayı çıkarıyorum hayatımdan,
Saçım sakalıma karışıyor, yüz yaşında bir dede oluyorum.
Gülmekten, eğlenmekten, neşe ile dolmaktan vazgeçiyor;
Kızılık şerbetinden, kandan da kızıl ağuları içiyorum.

Sen varken yaşıyorum ben.
Nefes alıyor, yürüyor;
Çiçek açmış kırlarda dolaşıyorum.
Sen varken acıkmak nedir bilmiyorum.
Gözlerinde doyuyor bütün açlıklarım.
Susamak diye bir şey yok sen yanımdaysan;
Susamak dudaklarının olmadığı yerde mümkün.
Sen varken merhamet doluyum tüm insanlara;
Hatta hayvanlara.
Eşek arılarının bile hatrını sorasım geliyor.
Çöp tenekesine düşmemiş hiçbir çöpü yerde bırakmıyorum.
Kafama saksı bile düşecek olsa,
Elbet vardır bir sebebi diyebiliyorum.
Yani sen varken, sen varsan,
Ben yaşıyorsam;
Aldığım her nefeste,
Doğan her güneşte,
Dağda, bayırda, yolda,
Ve hatta çölde bile olsam;
Seninle aynı âlemdeyim,
Benimsin, bendesin,
Ve seninim diye,
Yaradan'a şükrediyor;
Ve seni bir kez daha,
Ve seni bin kez daha,
Ve seni ölümsüz bir aşk ile
Ferhatca, Keremce, Mecnunca değil;
Bence bir aşkla kalımına seviyorum...

Muharrem Abut

Özgürlük

Orada bir şehir vardır.
Şehrin kıyısında bir deniz,
Denizin kıyısında insanlar,
Gögünde martılar;
Martıların kanatları.

Ve şehrin insanları;
Martılar gibi kanatları olsun ister,
Şehrin kalabalıkları,
Yalnızlığa dönüştüğü;
Martılar özgürlüğe kanat çırdığı için.

Özgürlüğüsün...

Muharrem Abut

Papatya Denizi

Ayvazovski' yi bilir misin sen sevgili?
Hani o büyük ressam.
Hani o Rusya da kopan fırtınalardan kaçıp da,
İstanbul'a sığınan.
Hani o denizlerin, dalgaların,
Fırtınaların ve gemilerin ressamı.
İşte o Ayvazovski yaşasaydı bu akşam,
Bizimde resmimizi yapardı;
Senin ve benim.
Sen deniz olurdun, bende bir gemi.
Zaten öyle değil miydik sevgili?
Sen bir denizdin bana, bende sana bir gemi.
Sende yüzdürmek istemiştin ben, beni.
Eğer sen alabora etmeseydin, sendeki beni.
Dalgaların vardı bu gece;
Yıllanmış, birikmiş dalgaların.
Bulutlarla rüzgârların birleşmesini bekleyen,
Ve o sessizliğimde sesinle fırtınalar koparan.
Tayfaları umut olan,
Yelkenleri kim bilir hangi denizde,
Hangi fırtınaya yenilen,
Ve yenildikçe yenilenemeyen;
Halatları eski,
Direkleri Mecnun'un mezar başından kalan;
Beni boğmak, derinlerine almak isteyen...
Aldın sevgili,
Beni benden aldın,
Dibine çektin beni sularınının.
Vurgun yemiş bir sünger avcısına yoldaş ettin.
Beni senden aldın.
Sen, seninlesin şimdi yine,
Başka gemiler bekleyeceksin.
Bilirim...
Ama ben ilkim,
Senin sularında boğulan,
Tutunmak isterken sana.
Ben ilkim,
Umut tayfalarının sevgi taşırken, sularına gömülen.
Ben hiçbir atığımı boşaltmak için gelmemiştim ki sana.
Sana sevgi mayalayacaktım oysa
Sana seni verecektim,
Sana yüreğimi sunacaktım,
Sana öyküler okuyacak,
Daha nice şiirler yazacaktım.

Ama olmadı papatya denizi,
Olmadı, başaramadık.
Ne sen beni anladın,

Ne de ben seni.
Anlamsızlıklara kurban verdik,
Ölümsüz zannettiğimiz sevgimizi.
Anlamını yitirmişken,
Bütün anlamlar;
Anlaşılmayan,
Anlatılmayan,
Anlatılamayan.
Anlamsızlıklara kurban verdik.
Ölümsüz zannettiğimiz sevgimizi.
Bilir misin ey deniz?
Şimdi bende bir deniz ölüsüyüm.
Mezarımı arama derinlerinde,
" Deniz ölülerinin " mezarı olmazmış...

Muharrem Abut

Papatya Melek

O sensin biliyorum,
Eminim adım gibi.
Elleri dolu dolu
Ve dünyaya baharları getirmek,
Yeryüzünün bütün kırlarını
Çiçeklerle bezemek için
Küçücük elleri,
Ama kocaman yüreği ile inen;
Avuç avuç, sevgi sevgi
Umut tohumları ile gelen,
Papatya Melek...

Biliyorum inançların var senin,
Kale gibi ördüğün.
İlkelerin var,
Satır satır kurduğun.
Bir yolun var,
Yıllar, yıllar içinde çizdiğin.
Umutların var ve hayallerin;
Sakladığın,
Hatta saklandığın ardına,
Kimselere söylemediğin.

Bir nehirsin sen,
Yatak değiştirmekten ürken,
Bu yüzden ve hiçbir şeyi umursamadan
Yalnızca yatağında akan;
Sen aynı benim gibi,
Yüreğini ellerinde tutan,
Tuttuğu yüreğin dengini
Bulamamaktan korkan,
Işık ışık yanan,
Gül gül kokan,
Yine de ve her şeye rağmen,
Hayata vicdan, merhamet gözüyle bakan;
İnsansın sen, insan.
Ve bir de Papatya Melek...

Muharrem Abut

Param Olsa Terk Etmezdin

Param olsa terk etmezdin
Param yoktu terk eyledin
Sevdim deyip çark etmezdin
Param yoktu terk eyledin

Dünya baki kalmaz kula
Sen kul oldun para pula
Oluverdin birden zula
Param olsa terk etmezdin

Şaşırttın sağım solumu
Kırdın kanadım kolumu
Çıkmaza soktun yolumu
Param olsa terk etmezdin

Sahilden bir ev alsaydım
Ma'şısı avcuna saysaydım
Yalanlarla kandırsaydım
Param olsa terk etmezdin

Param olsa kralındım
İnandığın kuralındım
Ölene dek buralıydın
Param olsa terk etmezdin

Param olsa değil eşim
Olurdun bile metresim
Bırakmadın ki hevesim
Param olsa terk etmezdin

Muharrem Abut

Prematüre Bir Yalana Dair

Şimdi her şey nafile...
Herkes kendi yalnızlığı,
Ya da kalabalığıyla;
Karanlık ya da aydınlığı ile baş başa.
Vakit epey geç olmasına rağmen,
Ne perdesini çektiğimiz bir odamız,
Ne de köpüren, kabaran,
Dalgalarını neredeyse yanaklarımıza fırlatan
Bir deniz yok!
Sen senlesin,
Ben ise benle.
Dahası kıyısında oturup dinginliğini seyrettiğimiz bir göl de yok.
Ve mevsim beyazlarını çıkarıyor üzerinden.
Birkaç güne kalmaz dağlarda çiğdemler boy vermeye,
Koyaklardan sular fışkırmaya başlar.
Akşam ezanları daha geç yükselir minarelerden.
Okunan her ezan daha bir kabartır hüznün dozunu.
Ki zaten sen yokken de ağlamaklı olurdu insan.
Zaten kere de sen olmayacağından,
Bundan böyle ağlamaklı olmaz insan.
Zaten balık kavağa çıkacaktı,
Sen beyaz bir kuğu olup benim olacağın gün.
Zaten Kafdağı'na tırmanacak,
Zümrüdü-ü Anka'nın kanatlarını yolup getirecektim sana.
Zaten biz seninle mutlu da değildik;
Sadece bulutların üzerinde dolaşıyorduk.
Zaten sonu da yoktu bu yolun.
Zaten sen prangasız bir mahkûm,
Ben ise prangalıydım.
Hatta ve zaten sen yoktun,
Yalnızca ben ellerini tutup,
Göz göze geldiğimizi sanmıştım.
Zaten de şimdi bu yüzden,
Var olduğunu sandığımız hiç bir şey yok.
Hoş, sen zaten sanmamıştın da,
Ben bir yalan uydurmuş,
Zaten tek kendim inanmıştım.
Ve zaten ben senin sözüne değil,
Özüne inanmıştım.
Bu nedenledir ki özün sözüne,
Sözün özüne karıştığı,
Her şeyin sözde kaldığı için bitti!
Bundan böyle tırnaklarına kırmızı oje sürme.
Ellerine kına yak devrik sevdiğim.
Ben de doğmadan ölen prematüre bir yalansın!

Muharrem Abut

Raziyim

RAZIYIM

Gözyaşlarımın yağmura döndüğü bir anda,
Dolaşan biri vardı içimdeki kanda.
Beni zavallı bir garip sanma;
Leyla'sından ayrılan Mecnun' um, serseriyim ben!

Mecnun o kadar aradı da buldu mu Leyla'yı, bilemem?
Aşkından başına adlı mı belayı, bilemem?
Ferhat Neylesin Şirin' siz bir dünyayı?
Senden ayrı bir hayat yaşanır mı, bilemem?

Dün gece gökyüzü ağlarken gözlerimde,
Sen vardın dilimden düşen tüm sözlerimde.
Ayrılığın ıstırabı okunuyordu yüzlerimde,
Sen yoksun, ben varım artık, karanlıklara gömülen bu rüyada.

Yaşarken ölmek bu olmasa gerek,
Ayrılık gözlerine dolmasa gerek,
Sensiz bu gönül gülmese gerek,
Sen gül, ben gözyaşlarımla gülmeye razıyım;

Sen gül, ben gözyaşlarımla gülmeye razıyım.
Ayrılıktan inleyen kırık bir gönül sazıyım.
Ben senin alınına yazılan kara bir yazıyım.
Sen yaşa ben yaşarken ölmeye razıyım!

Muharrem Abut

Rintçe

Sonra kabullenmek gerekir,
Kabullenilmesi gereken ama
Kabullenilemez sandığını,
Kabullenirsin;
Bende kabullendim.
İnan artık hayallerimde bile olmayacaksın.
Çünkü sen
Lekeli bir gömleksin
Üzerime yanlışlıkla giydiğim,
Ütüsüz bir pantolonsun
Üzerimde asla şık durmayacak,
İnan bana ve anla ki artık benim için,
Sıcak bir yaz günü bir kez giyip,
Sonra attığım kirli çoraplarım gibisin.
Sen benim hiçbir şeyimsin.
Ne geçmişimiz var,
Tebessümle anımsanacak,
Ne de geleceğimiz,
Geleceğine hayaller kurulacak.
Hani demiştim ya sana,
"Son bir sözüm olacak"
Şöylediğimde insan olan anlayacak.
Öldürdün, öldüğümü,
Delirttin, delirdiğimi,
Yaşadım, yaşadığımı umursamadın.
Hep ben, yalnızca ben dedin ya,
İşte bu yüzden son söz de diyorum ki;
Ölümü umursamayanın; ölüsünü,
Deliliğimi umursamayanın; delisini,
Dirimi umursamayanın; dirisini,
Varlığını umursamayanın bizzat kendisini,
Gelmişini, geçmişini ve hatta geleceğini...
Bitti...
Saz,
Söz,
Ağlayan göz,
Kapanılan diz,
Uğrunda ölünen kız
Ve o kızı delice seven bir adam yok!
Şimdi yoklardan kendine bir kadeh doldur,
İç doya doya ayrıldığımızı,
Kabullen bitti aşk sandığımız o kâbus.
"Valla bitti, billa bitti,
Sana olan sevdam bitti.
Cuma günü değil ama
Cumartesi günü bitti..."

Muharrem Abut

Salladın Yüreğimi

Bir okyanus çiziyorum şimdi,
Yokluğunun kol gezdiği saatlere.
Köpük köpük dalgaların,
Koca koca transatlantikleri salladığı,
Bir okyanussun sen sevgilim.
Öylesine güçlü, öylesine sağlam ki duruşun;
Yıkılmam derken, yakılmam derken,
Bak ne hale getirdi sevdan beni.
Nasıl da salladın yılların yorgun yüreğini?
Silkeledin, uyandırdın,
Daldığım vahamet uykusundan.
Seninle yaşıyorum her an.
Unutturdun bana başka şeyleri,
Hep sen, hep sen, yinede hep sen varsın.
Bugünde, yarında ve hatta sensiz geçen dün de bile.

Biliyor musun sevgilim?
Ben hiç balık tutmadım.
Hiçte bilmem balık tutmasını.
Ama seni tanıdıktan sonra,
İçime bir tutku gibi yerleşti.
Bir balıkçı kasabasında senle yaşamak.

Ben her sabah balığa çıksam gün ışıırken;
Ve sonra yorgun güneş ışıkları,
Şehirleri ve insanları terk ederken dönsem.
İskelede, belki de yaşadığımız o küçük kulübenin,
Önündeki sahilde karşılaşan beni.
Üzerinde nikâhımızda giydiğin allı morlu entarinle.
Ve ben seni o halde her görüşümde,
Hayata biraz daha bağlansam.
Derken bir akşamüzeri dönüşümde,
Seni heyecan içinde görsem,
Hevesle, istekle bana koşsan,
Canım desen, hayatım desen.
Müjdeler olsun bir daha çoğalıyoruz desen,
Beni benden alıp cennet varı kollarına sarsan.

Bir gün ben bir balıkçı,
Sen balıkçının kadını olmasan da;
Kollarına alıp beni,
Bu müjdeyi bana verir misin sevgilim?

Muharrem Abut

Sana Benzemeyen Sen

Biliyor musun?
İçimdeki sen hiç sana benzemiyor;
Ne incitmiyor, ne kırıyor beni.
Konuşursam dinliyor,
Anlatırsam anlıyor,
Ağlarsam gözümün yaşını siliyor.
Ve gülersem benimle birlikte gülüyor.
Hiç yalnız uyutmuyor,
Her gece yastığa başını benimle birlikte koyuyor,
Uyursam uyuyor,
Uyuyamazsam sabaha dek benimle oturuyor.
Şimdi yine içimdeki senle oturuyoruz.

Yani sevdiğim,
Yani sevdiğini sandığım:
Beni anlamaya çalışsa,
Kırgınlıkların kızgınlıkları,
Kızgınlıkların kırgınlıkları büyüttüğünü bilseydin.
Dinleseydin beni yüreğinle,
Gitmeseydin, çoğalacaktık;
Gittin...
Şimdi yokluğunda her gün biraz daha azalıyorsun.
Ben ki sana, beni aşka iman ettir demiştim.
Oysa sen sabah Musa'yı peygamber ilan edip,
Gece yıldızlara tapar gibi aşkı ziyan ettin.
Ben sana aşk kelebeğin kanatlarına dokunmaktır,
Okşamaktır kelebek kanatlarını demiştim;
Sen ise kanatlarını yolmayı seçtin.
Demedim mi olacaksan sevdiğin yerde ol,
Öleceksen de sevdiğin yerde öl.
Sevdiğinin yanında ol,
Sevdiğinin yanında öl!
Yaşam, olmakla ölmek arasındaki mesafedir.
Yaşıyorsan farkına var;
Boşa yürüyüp, boşa yorulma!

Hepsinden ötesi bir yol değil miydi hayat,
Yolları, yollara; yollar,
Köprülerle ekleyerek birlikte yürünen?
Bazan bir sel bir köprüyü alıp gitmiyor muydu?
Bu hâlde yapılması gereken,
Ya suların çekilmesini beklemek,
Ya da yeni bir köprü kurmak değil miydi ki;
Gönülden gönüle?
Biz ise ya sele kulaç;
Ya gönüle dil ile ok atıyorduk.
Geçiyor, geçemiyor,
Yaşıyor, yaşamıyorduk.
Yaşamaksa birlikte güzel,
Fakat zor olanı başarmak değil miydi de?
Başaramadık.

Şimdi sen seninlesin,
Ben ise benimle...
Ama yine de unutma,
İçimdeki sen, hiç sana benzemiyor.
Ve ben seni değil,
İçimdeki seni çok seviyorum...

Muharrem Abut

Sana Günaydın Demiyorum

Dedim de ne oldu,
Aydınlık bir gün mü gösterdin?
Ya da olduğun müddetçe başımı göğe mi erdirdin?
Çektirmeden ne verdin bana elemden başka?
Ekmek arası zehirler yedirip,
Ketçap niyetine kan sıkmadın mı kuru ekmeğime?

Sana günaydın demiyorum,
Ama senden gayri herkese günaydın.
Çalışmadan kazananlara,
Haram lokma yutanlara,
Sahtekâr, üçkağıtçı ve dolandırıcılara;
Tefecilere, hırılıya, hırsıza,
Kalleşe, arkadan vurana günaydın...

Günaydın bilumum rezilliği marifet sayanlar,
Cepçiler, copçular, yankesiciler,
Ve kefen soyucular.
İpsiz, sapsız, insafsız, vicdansızlar,
Hepinize günaydın ulan;
Topunuzun, topsuz topuna günaydın!
Sizi adamdan sayacağım artık,
Adam saydıklarım kaçık,
Kadın sandıklarım kancık çıktı.
Günaydın ulan kefereler,
Yolunuza tüküreyim ulan, günaydın!

Çünkü ulan yolsuzlar,
Ulan hayırsızlar,
Yol değil bizim tuttuğumuz yol,
Şizin yolunuz yanında.
İnsan olalım diyoruz,
Hale koymuyor imansızlar.
Sizin ki yol, bizim yolun yanında,
Menzilinize götürüyor,
Can yakıyor, ocak yıkıyor,
Marifet bu ya, icap ederse,
Utanmaz utanmaz bakıyorsunuz.
Çarkınıza tüküreyim ulan!
Yok gününüze oturayım!
Günaydın ulan, günaydın!

Muharrem Abut

Sana Olan Sevdam Bitti

Valla bitti, billa bitti,
Sana olan sevdam bitti.
Cuma günü başlamıştı,
Cumartesi günü bitti.

Bugün seni yine'radım,
Cevap ver diye bekledim,
Vermeyince hiç ürkmedim
Sana olan sevdam bitti.

Tutmadığın sözlerinden,
Haddi aşan nazlarından,
Kibir kokan pozlarından,
Sana olan sevdam bitti.

Hissim değil iken tutku,
Sıyırdım ben senden sıtkı,
Güneş terk ederken ufku,
Sana olan sevdam bitti.

Son kez görmeden yüzünü,
Şöndürdüm aşkın közünü,
İyi dinle bu sözümü,
Sana olan sevdam bitti

Valla bitti, billa bitti,
Sana olan sevdam bitti.
Cuma günü başlamıştı,
Cumartesi günü bitti.

Muharrem Abut

Sana ve Bana Dair Sevdiğim

Aşk soyunmaktır,
Soyunup umut için, umut hamamında yıkanmak,
Seni sen olmaktan uzaklaştıran her ne varsa,
Terleyip atmaktır üzerinden ve de içinden.
Soyunmak, ama savunmasız kalmaya değil;
Aksine daha güçlü olmaya,
Daha bir şevk ve istekle sarılmaya,
Sevdaya, umuda ve gelecek hayata.

İlerde bir gün geçmişte ne söylediğini,
Nasıl söylediğini düşünmemek için soyunmak.
İki bedende tek yürek olmak için soyunmak.
Senliği ve benliği öldürmek için soyunmak.
Katıksız aşklar için soyunmak.
Yani yalansız yaşamaktır soyunmak.
Yüreğini sevdiğinin yüreğinin üzerine koymak.
Soyunmak...

Ben soyunuğum sevgili.
Sende hazır mısın,
Benimle birlikte soyunuk durmaya?

Muharrem Abut

Sayın Sevgili

Pardon.
Ben sizin neyinizdim?
Bir taneniz.
Siz benim neyimdiniz?
Her şeyim.
Sonuç?
Sıfıra sıfır,
Gönülde yas,
Elde var hüzn.

Peki...
Var olan bir şey yok olabilir mi?
Olmaz.
Olmaz mı?
O halde söyler misiniz?
Ben ne oldum?
Susun söylemeyin, ben söyleyeyim:
Yok oldum...
Yok ettiniz.

Peki, siz nesiniz?
İllüzyonist mi?
Hayır değilsiniz.
Biliyorum suçlu benim size göre,
Siz hiçbir şey yapmadınız(!)
Ne yapıldıysa ben yaptım,
Tek suçlu benim.
Hatta siz sevmemiştiniz de,
Ben sevmiş,
Sevdirmiştim size kendimi.
O yüzden ve ne tuhaftır ki,
Siz beni sevmezden de önce,
Ardıma yollara düşüp,
Havalarda uçup gelmiştiniz.

Ki sevmemiştiniz ya beni(!)
Ucuzdu ya aşk dediğiniz.
Hatta pazarlarda alınıp satılan bir şeydi,
Portakal, mandalina, greyfurt gibi;
Yani C vitamini niyetine.
Hatta ıspanağa benzerdi aşk,
Demir eksikliğine iyi gelirdi.
Hatta aktarlarda satıldığı dahi görülmüştü;
Uykusuzluğa çareydi,
Suyu kaynatılıp içilen kantaron gibi.

Söylesenize bana Allah aşkına?
Ve hatta Allah'ın aşkının aşkına,
Şairin dilinde sevgi;
İyilikti, dostluktu, emekti.
Şizce neydi sevgi, neydi aşk?
İyilikse;

İnsanlığa yapılmış en büyük iyilik,
Dostluksa,
Yeryüzünde görülmemiş en büyük dostluk,
Emekse;
Cephede bile verilmemiş en büyük emek,
Sizi yâr bilip,
Yolumu, yolunuza yol etmek,
Varlığımı varlığınızla yok etmek değil miydi?

Öyleyse ki ötesinde başka bir yol,
Başka bir varlık,
Başka bir yokluk yoktur, yokluğunuzdan,
Yokluğumuzdan gayri.
Yâr olan, yâr dediğini,
Böyle yârdan atar mı?
Atmaz yâr atmaz,
Siz attınız ama yâr olan yâr dediğini atmaz.
Attınız ve ben düşünüyorum,
Havanın, suyun,
Bir de umudun bittiği yere.
Ya gelin, yeniden,
Havam, suyum, umudum olun,
Ya da...
Ya dası yok, ben düşünüyorum...

Muharrem Abut

Sebeb-i Hâl

Oysa sana olan sevdam,
Gönül kapının eşiğinde
İçin için ağlayan
Ve içinin gözünün yaşının
Silinmesini bekleyen;
Görmediğin,
Duymadığın,
Bilip, hissetmediğin,
Bir kez olsun anlamaya çalışmadığın,
Her defasında oyuncaklarını elinden aldığın,
Küçük, öksüz bir çocuktu.
Değil silmek yaşımı,
Avutup almak gönlümü;
Gözümün yaşını hiç kurutmadın ki sen...

İşte bu yüzden
Ve nedense sonra
Ama çok sonra
Susmaya karar verdim.
Nasılsa konuşarak hiçbir şeyi değiştiremiyor,
Üstüne üstlük konuştuğça kanıyordum.
Kanımın son damlasının
Yüreğimin bitmek bilmez teriyle birlikte
Akıp tükenmekte olduğunu
Görme, duyma, bilme,
Hiçte hissetme diye sustum.
Çünkü bir yürek adamına en çok,
Susarak sonunu beklemek yakışırdı.
Artık senden değil gönül terimi silmeni,
Yahut yaralarımı sarmanı beklemiyor,
Bana yakışanı yapıyor,
Susuyor,
Susarak hikâyemin sonunu bekliyorum...

Muharrem Abut

Sen Benim Şiirimsin

Sen Benim Şiirimsin

Ne isen onu yazmalı kalemim.
Aşksan aşkı yazmalı,
Aşkı konuşmalı,
Aşkı anlatmalıyım.
Ayrılıksan ayrılığın;
Acısını yaşamalı,
Izdirabını duymalı,
Uykusuzluğunu çekmeliyim geceler boyunca.
Neysen onu demeli dilim.
Adından başka bir şeyi anmamalı;
Gülse gülü,
Baharsan baharı,
Cansan canı anmalı.
Hep seni düşünmeli,
Hep seni hissetmeli,
Hep seni bilmeli,
Hep seni yaşamalıyım.
Seninle kanat takıp uçmalı,
Sensiz kaldığımda yere çakılmalıyım.
Adının ilk hecesiyle güle kesmeli bütün yangınlar,
Gözlerine baktığımda durmalı zaman,
Ve ecel alacaksa,
Ellerini tuttuğumda almalı canımı.
Ötesi yok biriciğim,
Ötesi yok seni sevmenin.
Ötesi yok sensiz kalmanın.
Ya cennetteyim,
Sen yanımdasın;
Ya cehennemde yanıyorum,
Sen yanımda değilsin.

Ve seni yaşamak şiidir;
Canımın can içresi.
O yüzden şiir yazıyorum.
Sen benim şiirimsin...

Muharrem Abut

Sen Gidersen Ben Ölüüm

Sallanmadan dur karşımda,
Sen düşersen ben ölüüm.
Bir sevdasın ki başımda,
Vazgeçersen ben ölüüm!

Boyu güzel, huyu güzel,
Bardağında suyu güzel.
Sensin her şeyimden özel,
Sen gidersen ben ölüüm!

Uzaktasın bana şimdi,
Seninle fırtınam dindi,
Beli sabah, belk' ikindi,
Sen gidersen ben ölüüm!

Bahara durdu ömrüm senle,
Değişti renkler gelişinle,
Kulak ver sevdiğim, dinle:
Sen gidersen ben ölüüm!

Sen gidersen ben ölüüm,
Bin parçaya bölünürüm,
Diri diri gömülürüm,
Gitme, bitme, yapma, etme;
Sakın ha beni hiç terk etme,
Terk edersen ben ölüüm!

Muharrem Abut

Sen Güzel Gözlüm

Sen güzel gözlüm,
Sen yufka özlüm,
Sen benim nazlım,
Sen hasretimsin,

Bu gece yağmur yağsın,
Bu gece yıldızlar sönsün,
Ve bütün şarkılar sussun,
Seni yaşayacağım.

Sensiz geçen günlerim,
Senden ayrı saatlerim,
Hüzün dolu akşamlarım,
Oluyor sevgilim biliyor musun?

Derdime derman olur diye,
Bulutlarla söyleşiyorum.
Geçip giden rüzgârlarla,
Yapraklarla dertleşiyorum.

Biliyorum yağmur olmazsa toprak,
Rüzgâr olmasa yaprak
Kıpraşmaz yerinden.
Sen olmayınca da ben;
Ben bir tanem yaşayamıyorum.
Düşen yapraklarda, yağmur damlalarında,
Hep seni arıyor,
Seni özlüyor,
Ve geleceksin diye birgün;
Yolunu gözlüyorum...

Muharrem Abut

Sen İstersen Eğer

En ıssızın da gecenin,
En amansızın da soğuğun,
Bir gün;
Bir sabah uyandığın da,
Bahara durur ağağlar.
Umudunu yitirme.
İnan!
İnan, yakın yaşanacak,
Dşlediğin o günler...

Muharrem Abut

Sen Yaşamak Kadar Güzelsin

Sen yaşamak kadar güzelsin aşkım.
Hani vardır ya.
Esir düşersin düşmana.
Şakağına tabancayı dayarlar.
Ölümlle aranda bir milimetre bile mesafe yoktur.
Ve sonra hayatını bağışlarlar
İnanamazsın yaşadığına.
Ama yaşıyorsundur,
Ellerini çimdiklersin
Kâbus mu yaşadığım diye.
Evet aşkım.
Her ne şekilde olursa olsun,
Seni yaşamak rüya gibi,
Tutuldum sana.
Bir uçurtmanın peşine takılıp,
Kırlar, dağlar ve yollar aşan bir çocuk gibi.
Sen uçurtmasın,
Uçur beni sevgilim.
Seninle yeni kırlarda uzanmak.
Gökyüzünün renklerini,
Seninle süzmek istiyorum.
Gökkuşağımsın sen, sen aşkım;
Sen yaşamak kadar güzelsin.
İyi ki varsın,
Ve iyi ki seni tanıdım,
Ve seviyorum seni...

Muharrem Abut

Sen Yoksun Diye

Seni sensiz yaşamak:
Meğer başını alıp gitmek istemekmiş.
Bildiğin bütün yerlerden,
Bilmediğin bütün yerlere.
Yâda buralarda kalmaktansa,
Hafızanı yitirmeyi dilemek.
Zamanı senle geçen saatlere kurup
ylece durdurabilmeyi,
Seni, sen yapan, seni bugüne getiren,
Ne varsa silip atmak,
Her şeyi yok saymak;
Kendini vurmakmiş her gece,
Bitmek, tükenmek bilmeyen bir zalimlikle.
Güneşe ksmek,
Karanlığa lanet okumakmiş
Sen yoksun diye...

Muharrem Abut

Sen, Ben, Biz

Özlemlerin ötesinde özlemek seni,
Rüyaların berisinde beklemek seni,
Yüreğimin kuytusunda saklamak seni,
Acı çekmek, inlemek ve sevgi şiirleri...

Bir gün, seni ya da kendimi,
Ya da alışlagelmiş her şeyi,
Susmak alışkanlığı ve umarsızlığını,
Değiştirebilmek umuduyla yaşıyorum.

" Yaşamak,
Bir ağaç gibi tek ve hür,
Ve bir orman gibi kardeşçesine... "

Fakat yoksunuz hepsinden;
Biz, bizi biz eden,
Bizi insan eden,
Bilip de yaşatmadığımız hislerin yoksulu,
Duygusuzlukların zenginiyiz.

Ve öylesine yaşıyoruz hayatı;
Her şeyimiz karambol,
Ve şansa emanet etmişiz sevgiyi,
" Ya tutarsa " diyoruz.
Lakin bu kafayla imkânsız,
Yaşıyoruz işte öylesine...

Muharrem Abut

Sendeki Senin Kıymetini Bil

Boş ver yüreğim,
Boş ver be gitsin!
Neyi geriye döndürebilirsin?
Hangi gideni döndürdün geriye?
Gitmedi mi ki gidenler?
Kimi atlı, kimi yaya;
Hatta kimi ta uzaya;
Kimiyse kara toprağa...
Boş ver giden gitsin,
Sen, sendeyse,
Sendeki senin kıymetini bil.

Muharrem Abut

Seni Arıyorum

Hadi yağmur ol yağ gecemden içeri;
Bardaktan boşanırcasına boşalt yalnızlığımı.
Al götür beni akıntınla denizlerine doldur.
Çiçekler açtır sessizliğinde çatlamış,
Kurumuş dudaklarımın yamaçlarında.
Seni arıyorum yaprak döktürten gecelerimin,
Sessizliğine karışan rüzgârların uğultusunda.
Yokluğun o kadar hazin, o kadar hazan ki;
Bahar bahar değil sen yoksun diye.
Yeşeren yapraklar sanki sararmaya sevdalı,
Meltemler yüreğimi üşütüyor.
O altından geçtiğim her seferinde kokusunu burnuma sokan iğde,
İğde değil, diken okları atıyor göğsüme göğsüme!
Ve sen yine bilmediğim bir meçhulde,
Bilmediğim bir adreste oturuyorsun.
Ne kapını çalmışlığım,
Ne balkonunun altından geçmişliğim,
Ne de bir akşamüstü serinliğinde gittiğin,
Belediye parkında görmüşlüğüm var seni.
Bütün çay içmelerini yanı başımdayken biliyorum,
Bütün kahve içmelerin yabancı bana.
Benden uzaklarda fincanı nasıl tutar,
Fallara nasıl bakarsın yok bir bilmişliğim.
Benim bütün bilmişliğim senle yaşamışlığım.
Ve sensiz yaşamamışlığım!
Meğer ben sensiz bir ölüymüşüm.
Mevsimleri solumakmışın sen;
Kışın üşümek, yazın yanmak,
Sonbaharda yaprak dökmek,
Baharda çiçek açmakmışsın.
Çiçeklerim açmıyor;
Bahçeme hazan vurdu.
Nerdesin sevgililer sultanı,
Nerdesin ve nerdeysen gel artık!
Gel ki sönsün bu yangın, dinsin fırtına.
Ben sensiz anlamsız,
Ben sensiz eksik,
Ben sensiz bedbaht,
Ve sensiz dilimde bin ah;
Ben sensiz yaşayamıyorum,
Gel artık...

Muharrem Abut

Seni Terketmeliyim

Seni terk etmek istiyorum;
Ama şimdilik hava, o hava değil.
Bir kere şimşekler çakmalı o gün
Ardından gök gürlemeli.
Gökyüzü yaklaşmalı yeryüzüne.
Yağmur ormanları yanmalı.
Sönmüş ve sönmemiş bütün volkanlar lav püskürtmeli.
Ve ben seni terk etmeliyim!

Yer yerinden oynamalı zelzelelerle.
Kasırgalar patlamalı, denizler yükselmeli.
Vedalaşmalı yıldızlar gece ile.
Ay bir daha dolmamalı;
Hatta doğmamalı.
Tek renk siyah kalmalı.
Güneş gündüze küsmeli.
Kırlarda tüm yeşiller
Siyah, siyah bir kefen giymeli.
Ve ben seni terk etmeliyim!

Kızılırmak, Sakarya, yazın buz kesmeli.
Meriç, Ceyhan, Gediz kışın yanmalı.
Van Gölü, yan gölü olup dibe batmalı.
Çukurova Akdeniz' in derinine dolmalı.
Ağustos' da bağları don vurmali.
Gülen ayva, gülemeyip, hep ağlamalı.
Ve ben seni terk etmeliyim!

Bakırköy, Elazığ ve Sarı Bina,
Mecnunlarla dolup taşmalı.
Karınca Kaf Dağını aşmalı.
Kaplumbağa tavşandan hızlı koşmalı.
Lakin yarışı tavşan alıp, buna şaşmalı.
Her gönül dengi dengine düşmeli
Ve ben seni terk etmeliyim!

Afrika'da çocuklar aklıktan hiç ölmemeli.
Gecenin ayazında insanlar hiç kalmamalı.
Mazlumun ahını hiç kimse almamalı.
Yaban gülleri kış gelince hiç solmamalı.
Hasretten, elemden şikâyet hiç olmamalı.
Ve ben seni terk etmeliyim!

Karşılıksız sevenler karşılık bulmalı,
Aslı'yı Kerem, Arzu'yu Kamber almalı.
Ayrılık Mecnun'un gözünü kör etmemeli.
Mem Zin' in ateşinde değil, koynunda yanmalı.
Ferhat dağları delmeden Şirin'i alabilmeli.
Ve ben seni terk etmeliyim!

Ve ben seni terk etmeliyim!
Ben seni terk ederken,

Leylekler hiçbir yere gitmemeli.
Bir yanda kar, bir yanda yağmur yağar,
Dolu düşerken başka bir yandan,
Güneş olanları seyretmeli.
Papatyalar kırmızı, karanfiller siyah açmalı.
Emzikli deve emzirdiğinden kaçmalı.
İsrafil elindeki sur'u üflerken yani;
Yani bir ademoğlu elindeki fidanı,
Toprağa dikmeye çalışırken.
Yani kulakları sağır eden bir uğultu,
Esir alırken her bir yanı.
Hortumlara hapsolmuş gökdelenler,
Havada başıboş dolaşırken.
Yani dağlar yerinden sökülürken.
Yani yıldızlar ateş topu gibi yere dökülürken.
Yani onurum, gururum, umudum...
Ve inadına gül gülüşüne vurduğum;
Seni ben kıyamet koparken terk edeceğim! ...

Muharrem Abut

Sensizliği Öldürdüm

Sensizliği öldürdüm sevdiğim,
Sensizlik yok artık bana.
Bulutların üzerinde dolaşıyorum.
Gündüz güneşi,
Gece mehtabı seyrediyor,
Şen kahkahalar atıyorum.
Belki sahici,
Belki de deliriyorum yavaş yavaş,
Kimbilir...

Sensizlik yok artık bana.
Ben hep seninleyim.
Ellerin oluyorum bazen,
Ellerini tutuyorum.
Gözlerin oluyorum,
İçine içine bakıyorum gözlerimin.
Nefesin oluyorum,
Nefesime veriyorum nefesini.
Dizlerinde uyuyorum,
Başım göklerde gezerken.

Bana sensizlik yok artık sevdiğim.
Sensizliği öldürdüm ben.
Meraklanma boşuna,
Sensiz ne hallerdeyim diye.
Belki sahici,
Belki de deliriyorum yavaş yavaş,
Bana sensizlik yok artık.
Ben sen oldum.
Teninde yaşıyorum tenimle...

Muharrem Abut

Sensizlik Rüzgârı

Yine sensizlik rüzgârı esiyor başımda,
Yine yalnızım.
Gecenin ala şafağında müjdeler bekliyorum,
Kulak kesilmiş sessizliği dinliyorum,
Hoyrat acılar yükseliyor içimden.
Elimde resmin var, yıllar önce çekilmiş,
Doyasıya bakıyorum gözlerine,
Doyasıya hasret içiyorum özlem pınarından.
Ve doyasıya yaşlar döküyorum,
O baktıkça kaybolduğın gözlerimden.

Vakit, gecenin bir yarısı,
Uzaktan geçen son trenin düdüğü,
Şehrin duvarlarında yankılanıyor.
Yarasalar karanlığı yırtarcasına uçuşuyor,
Köşe başında bir ayyaş,
Yalpalayarak yürümeye çalışıyor,
Üst komşunun bebeği Sevgi çığlık çığlığa ağlıyor,
Adını Sevgi koymuşlar,
Sevginin yok olmaya başladığı,
İsimlerde hayat bulmaya çalıştığı bu çağda,
Sevgiler seviyesizleşmesin,
Daha fazla alçalmasın diye.
Yükümüz ağır sevdalım, yükümüz çok ağır,
Bak işte karanlığa olta atmışım,
Birazdan ağaracak olan şafakla birlikte,
Elinde kış ortasında bahar tarlalarından derdiğin,
Bir demet karanfille beraber, çıkagelirsin diye bekliyorum.
Ama sırf hayal bu biliyorsun,
Sicim sicim dökülen gözyaşlarımın dinmeyişinden,
Ellerimin titreyişinden,
Radyoda çalan şarkının ritminden belli:
Sen yoksun...

Elimde resmin var, yıllar önce çekilmiş,
Doyasıya bakıyorum gözlerine,
Doyasıya hasret içiyorum özlem pınarından.
Ve doyasıya yaşlar döküyorum,
O baktıkça kaybolduğın gözlerimden.

Vakit, gecenin bir yarısı,
Uzaktan geçen son trenin düdüğü,
Şehrin duvarlarında yankılanıyor.
Yarasalar karanlığı yırtarcasına uçuşuyor,
Köşe başında bir ayyaş,
Yalpalayarak yürümeye çalışıyor,
Üst komşunun bebeği Sevgi çığlık çığlığa ağlıyor,
Adını Sevgi koymuşlar,
Sevginin yok olmaya başladığı,
İsimlerde hayat bulmaya çalıştığı bu çağda,
Sevgiler seviyesizleşmesin,

Daha fazla alçalmasın diye.
Yükümüz ağır sevdalım, yükümüz çok ağır,
Bak işte karanlığa olta atmışım,
Birazdan ağaracak olan şafakla birlikte,
Elinde kış ortasında bahar tarlalarından derdiğin,
Bir demet karanfille beraber, çıkagelirsin diye bekliyorum.
Ama sırf hayal bu biliyorsun,
Sicim sicim dökülen gözyaşlarımın dinmeyişinden,
Ellerimin titreyişinden,
Radyoda çalan şarkının ritminden belli:
Sen yoksun...

Muharrem Abut

Serzeniş

Ey beni benden eden dilber-i şahane:
Sen enginlerinde kuzuların meleştiği,
Eteklerinde kardelen çiçeklerinin açtığı,
Ve doruklarındaki koyaklarda,
Dört mevsim duvaklı bir gelin gibi,
Asil ve masumane, bembeyaz kar taneleri gizleyen;
O efsanelerde adını duyduğumuz Kaf Dağı kadar yüce,
Kaf Dağı kadar sarp ve erişilmez olsan da,
Mutlak, yücelerinde çadır kurup,
Kayalarından fışkıran sularından içeceğim!

Kader de Ferhat gibi düşünüp, Ferhat gibi yaşamak,
Ve Şirin' i arzular gibi seni arzulamak varmış.
Ey dağları Ferhatca bir yüreklilik,
Ferhatca bir haykırıyla, duygularıyla,
Tuzla buz etmeye çıkan; deli, divane gönül!
Sen şimdi bana hayalleriyle ulaşılmaz
Düşleriyle düşlerimin yanı başında duran,
Ve inançları karşısında dayanılmaz Kerem'i hatırlatıyorsun.
Aslı, sadece tertemiz hülyaları,
En güzel bakışlarıyla süsleyen ahu gözlü bir gülümseyişi.
Ama Kerem, Aslı' nın aşkıyla,
Aşkını bulmak için yollara düşmüştü ya!
İşte şimdi bende ulaşılmaz hayallerim,
Ve karşı konulamaz duygularla yüklü kalbimle,
Hayal olmayan, ay kadar güzel,
Güneş kadar gerçek ve sıcak,
Şana sahip olabilmek için kapına dayanmışım.
İster hüzne boğup, gözyaşları döktür,
İstersen de erişilmezim yaz fermanına,
Fakat şunu da bil ki; Aslılar her zaman vardır,
Lakin Aslıları sevecek Keremler çok az bulunur...

Muharrem Abut

Serzeniş 2

Bahar geldi,
Kuzuların titrek sesleri arasında,
Leylekler aramıza dönüyor,
Umutlar yeşeriyor, ruhumun enginlerinde.

Bir melodi tırmalıyor kulaklarımı.
Geçen baharı hatırlıyorum:
Rehber yapmışım seninle umutlarımı.
Geçen bahar ki gibi, bu baharda seni seviyorum

Her bahar gibi bu baharda seni yaşıyorum,
Filizlenen her çiçekte resmin duruyor sanki,
Rüzgâr kokunu yayıyor dört yanıma,
Unutmadığım bakışın hala gözlerimde.

Biliyorum aslında, bu bahar ne ilk, ne son olacak,
Sensiz geçen ömrümün cinnet zamanlarına,
Kim dayanabilir ki, kim Allah aşkına,
Biliyorsun, ayrılık ölümün tam karşısında.

Şimdi çekildi hayatımdan sesin ve ahengin.
Kalbinde benden bir eser kalmasa da,
Ellerim buz kesse de yokluğunda senin,
İnatçı sevdalar, inadına her bahar yeşerir...

Muharrem Abut

Sevdiğim

Acılar biriktiriyorum,
Kanadı kırık, küçük,
Ve sıldan uzakta,
Bir göçmen kuş misali.
Her akşam yalnızlığa batıyor güneş,
Bir adam ellerindeki ekmekleri taşıyor sofrasına.
Perdeler uzağı uzak etmeye çekiliyor,
Ve ışıkları açıyor bir el diyar-ı gurbette.
Ben nerdeyim bilmiyorum fakat;
İçimde sürekli yeşeren bu gurbette neyin nesi?
Peki, sevdiğim nerde?
Nerdesin sevdiceğim?
Nerdesin gelişine umutlarımı bağladığım?
Geceler boyu hasretine, özlemine ağladığım,
Yüreğimi harlı ateşlerde dağladığım,
Beklediğim, ancak ummadığım bir yabanda bulduğum,
Menekşem, sümbülüm, nergisim,
Lokmanların, hekimlerin derdime ilaç dedikleri,
Dağ çiçeklerinin en hoş kokulusu, en asili,
Gelincğim, kekiğim, ak papatyam, gelinim,
Yanımda olmanı en çok istediğim,
Rengini betimleyerek hapsettiğim,
Kokunu nefes nefes çektiğim,
Ve seni beklediğim bu iklimde değil de,
Söyle, nerdesin yaralı, yarım, canım sevdiğim?

Muharrem Abut

Sevdim Seni

Sevdim seni.
Sevdim seni kalbimin sahibi.
Tipiden kaçan bir serçenin,
Hayata tutunmak için sığındığı,
Bir çatının kovuğunu sevdiği gibi.

Sevdim seni,
Sular gibi çağıldamak için.
Sevdim seni,
Tohum olup buğday gibi çoğalmak için.
Sevdim seni kalbimin sahibi,
Yaralarını sarmak için.
Merhem olmak için.

Sevdim seni,
Cehennemden almak için.
Sevdim seni,
Alıp cennete koymak için.

Sevdim seni,
Bir meleğim olsun diye.
Sevdim seni,
Herkesler bizi kıskansın diye.

Sevdim seni sevdim,
Yağmurum ol kuruyan toprağıma diye.
Güneşim ol yapraklarıma hayatı sun diye.

Sevdim seni sevdim,
Çünkü ben sensiz her gün daha çok eriyorum.
Çünkü ben seni ben yokken,
Ne haldesin, yaralandın mı?
Karalandın mı?
Yoksa ateşlerde harelendin,
Sarı sarı nöbetlere mi kaldın diye.
Aklımı oynatacağım.
Sevdim seni be güzelim...

Muharrem Abut

Sevgi Bizim Neyimiz Olur

Sevgi anlatmak değil,
Anlamaktır da.
Anlatılanı kulakla değil,
Yürekle dinlemektir.
Yaklaşmaktır,
Uzaklaşmak değil.
Çoğaltmaktır,
Azaltmak yahut tüketmek değil.
Sevgi yol açmaktır,
Yol kapatmak değil.
Sevgi, yaşamak, yaşatmak,
Yaşlatmamaktır gözü;
Ağlatmak, inletmek,
Mumla aratmak değil,
Bir katrecik tebessümü.
Sevgi aydınlıktır,
Karanlık değil.
Sevgi, topraktır,
Beton değil.
Sevgi güldür,
Sadece diken değil.
Sevgi, sevgilidir.
Sevgili sensindir,
Sen ben,
Ben biz,
Biz nefes,
Biz bugün,
Biz yarın,
Biz etle tırnak,
Ağaçla orman,
Denizle dalga,
Kâğıtla kalem,
Dille dudak,
Baharla çiçek,
Güneşle gökyüzü;
Bunlar olmalıyız sevmişsek,
Sevilmişsek eğer.
Olmuyor, olamıyor,
Olmak için çabalamıyorsak;
Sevgi bizim neyimiz olur ki?

Muharrem Abut

Sevgi Değiştirir

Sevgi değiştirenindir.
Birini sevdiğinizde değişirsiniz.
Sevgi geliştirenindir.
Birini sevdiğinizde gelişirsiniz.
Sevgi, genişletendir.
Birini sevdiğinizde genişlersiniz.
Sevgi oncullaştırandır.
Birini sevdiğinizde oncullaşırsınız.
Ve bütün bunlar pozitif değişikliklerdir.
Değişmiyor,
"Dediğim dedik" diyorsanız;
Gelişmiyor,
Hep aynı bakış ağısından hayata bakmaya devam ediyorsanız;
Genişlemiyor,
Hep aynı durduğunuz yerde duruyorsanız;
Oncullaşmıyor,
Ondan gayrisine kr etmiyorsanız gözlerinizi;
Ve bütün dnyanız, "O" olmuyorsa bir türlü...
Siz sevmemişsinizdir.
Boşuna kendinizi kandırmayın...

Muharrem Abut

Sevgili Ülkemin, Sevgili İnsanlarına, Sevgilerimle

Benim partim,
Senin partin yok arkadaş;
Benim ülkem var!
Varsa bir ülken
Ki var, mazisi pek şanlı,
Toprağı, en kanlısından;
O halde sahip çıkacak,
Üstüne titreyeceksin
Bir gül gibi.
Ve seveceksin,
Onu, bunu, şunu bir tarafa bırakıp
Ayırt etmeksizin bütün insanlarını.
Eğer bayrağın ilelebet dalgalansın,
Bulutlarla yarışsın istiyorsan göklerde...

Muharrem Abut

Silüet

Şu an her şey şu arkamda duran pencere gibi arkamdadır.
Yükseklerine tırmandığım dağlar;
Arkamdadır.
Gölgesinde oturduğum ağaçlar;
Arkamdadır.
Katedip mesafeler aştığım yollar;
Arkamdadır.
Kıyısında dolaştığım nehirler;
Arkamdadır.
Kumsalında maviliklerine daldığım,
Gece yakamozlarını seyre koyulduğum denizler;
Arkamdadır...
Ve sen, gözlerinde aşk ile kaybolduğum,
Kollarında mutluluk sarhoşu olduğum,
Sesinin buğusunun bulutlarının yağmuruna hapsoldüğüm,
Uğrunda yaşamaktan vazgeçtiğim;
Sen!
Yaşamanın yalnızca nefes almak olmadığını anlayan,
Ben!
Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...
Yürürken düşündüm,
Düşündükçe anladım:
Geriye bakmamalı insan,
Daha ileri,
Daha ileriye;
Ve hep ileri.
Bu yüzden şimdi, çok arkamdasın sen,
Çok...

Muharrem Abut

Siyah ve Mavi

Fahri bir hayat yaşıyorum,
Yakınında olmadan yaşamın.
Ve uzağında mutluluğun.
Uçsuz bucaksız kırlar var,
Uzanıp gündüz güneşi,
Gece mehtabı seyretmek için.
Denizler var,
Enginlerinde kulaç atmak için.
Nehirler var,
Kıyısında olta sallamak için.
Ama sadece varlar.
Çünkü ben yokum.
Ben dedikleri,
Ben gördükleri,
Bildikleri ve zannettikleri,
Biri dolaşüyor ortalıkta.
Lakin " o "ben değilim.
Ben, bende yittim.
Alıp başımı kendimden gittim.
Bir parçacıktım evrende,
Harcanıldım ve bittim.

Mutluluk vardı çocukluk düşlerimde,
Ve birde hüzün.
Mutluluk maviydi,
Hüzünse siyah,
Bir de kural vardı,
Hâlâ da var:
Siyah bütün renkleri yutar!
Yaşanılanın özeti de bu,
Siyah, maviyi yuttu...

Muharrem Abut

Sonra ki çok sonra

Sonra ki çok sonra,
Uzun yollar ve yılların ardından,
Uzun yollar ve yılların yorgunluğuyla,
Nefes nefese biri gelir.
Önce, o yorgunluk ve o yoğunlukla,
Ki her nasılsa;
Camı, çerçeveyi indirir aşağıya;
Dağıtır dört bir yanı.
Sonra ki bir müddet sonra,
Toparlar kendi dağıttığını.
Ve kendi dağınıklığını,
Geçer, oturur en başköşeye.
Ki orası onundur zaten...

Muharrem Abut

Sonrası Hiç

Sevgimi bir gül gibi taşıdın,
Soldurmadınsa yüreğinde,
Yollarıma baktınsa,
Bir gün çıkıp geleceğim diye.
Bil ki sevgini hâlâ,
Gül gibi taşıyorumdur yüreğimde.
Ve bakıyorumdur yollarına,
Çıkıp geleceğini bilerek.
Çünkü ben ne karşılıksız bir şey aldım kimseden,
Ne de sevgimi verdim, sevip-sevilmeden.
Mesela gül, ben gülü sevdim diye gül koktu bana.
Gül, gül koktu, gül baktı diye sevdim gülü.
Ve bir de sen, beni sevdin diye,
Yar dedim, yar bildim, yar oldum sana.
Arama başka bir şey;
Ötesi yok, sonrası hiç...

Muharrem Abut

Sorgu

Sussa, sustu;
Konuşsa, konuştu;
Bağırsa, kudurdu;
Derler insana.
Bilen söylesin
Bu dünya kimin yurdu?
Kurtların,
Kuşların,
Puştların;
Yoksa insanların mı?
İnsanların diyen bir adım öne,
Yanıma gelsin...

Muharrem Abut

Söylesene

Hani sen gittin ya,
Hani o gece nedensiz;
Belki de kendince nedenli.
Gideceğim deyip,
Düşün dememi dinlemeyip.
Düşündüm gideceğim,
Gitmeliyim deyip.
Sabahtan çıkıp gittin ya.
İşte o gün sen giderken,
Ardın sıra bakmadım.
Ne de olsa vazgeçer,
Yol üstünde bir kafeye uğrar,
Bir kahve içer gelirsin sandım.
Gelmeyince arttı telaşım.
Allah'a yalvardım,
Bineceğin otobüs gelmesin diye.
Ertele gidişini,
Tekrar gör beni ve halimi vazgeç diye.
Olmadı, gelmedin, dönmedin.
Ve bilmedin,
Sen gittikten sonra,
Odana girmedim.
Kilitledim kapını.
Toplamadım bıraktığın dağınıklığı.
Hatta açık bırakmıştın pencereni,
Bir rüzgâr vursun,
Kırsın, dağıtsın istedim,
Cami çerçeveyi.
O silsin istedim,
İzlerini odadan.
O gece ışıkları açamadım,
Bakamadım kapın yönüne.
Ve başım, başımda saçlarım,
Düştü önüme.
Düşündüm, düşündüm hal bulamadım.
Yattım uyuyamadım.
Dolaşmayacağın hiçbir odada.
Tutmadı uyku, bırakmadı hasretin gözlerimi.
Anladım gitmiştin.
Gitmiştin benden.
Günler sonra girdim odana,
Kırılmış camlar vardı,
Canıma eş değer parçalara bölünmüş.
Topladım, toplarken kanadım;
Kanarken aradım.
Aradım sesini,
Gelirsin, seslenir:
Toplama dersin diye.
Gelen olmadı, giden sendin çünkü.
Gitmiş, belki de yeni bir düzen kurmuştun kendine.
Ey yar gittin gitmesine gittin de...
Ee oldu söyler misin?

Erdi mi başın göğe?
Sultan oldun mu Mısır'a?
Tacın tahteravanın var mı şimdi?
Başından güller mi boşaltıyorlar gittiğin yerlerde?
Dikensiz mi bütün gül bahçeleri?
Ayrık otları yok mu?
Her şey güllük gülistanlık mı?
Söylesene bana,
Söylesene mutlu musun?
Söylesene acımıyor mu canın?
Canımsın dediğin canın yokken.
Candan gülebiliyor musun?
Barışık mısın uykularınla?
Uyuduğunu sandığın uykulardan uyandığında,
Üzerine üzerine yürümüyor mu dört duvar?
Avizelerde silüetim belirmiyor mu?
Kanın damarlarından çekilip,
Hasretim iliklerini sömürüyor mu?
Söylesene Allah aşkına,
Sahiden erdi mi başın göğe?
Gönül iklimimin sultanlığından daha mı yüce,
Mısır'a sultanlık?

Muharrem Abut

Su Değince Yaşamın Çeliğine

Sevmektir yağmuru,
Yaşamak,
Sonrasında toprağın kokusunu;
Yaşamak,
Görev olduğu için.
Görev ekmegin.
Sevgi suyun.
Su yağmurla iner toprağa;
Toprak buğday verir,
Buğday başak.
Başağa tırpan değer,
Tırpana su.
İnsana ise sevgi değer.
Değerse sevgi,
Yaşamak cihana değer.
Görev ekmek,
Sevgi su.
Yaşamak ekmekle,
Sevgi emekle.
Cihan sevgiyle güzel...

Muharrem Abut

Su Yâr, Su!

Su Yâr, Su!

Dün sen vardın,
Masmavi, kocaman bir dünya vardı;
Yemyeşil, uçsuz bucaksız kırlar,
Pencereme konan kuşlar vardı.
Sokakta çocuklar neşeyle koşturup,
Keyifle kardan adamlar yapıyor,
Burunlarına havuç takıyorlardı.
Üstelik ben üşümüyor,
Yüreğinin yüreğimle attığını biliyor,
Bilmekse içimi sıcacık etmeye yetiyordu.

Oysa şimdi kömür grisi bir gökyüzü,
Çakılı duruyor tavanda.
Kırlarıma karlar yağmış.
Gücü yalnızca kara yeten bir güneş,
Kardan adamlarımı çalmış;
Ve çocuklar kahrolası bir gürültüyle oynuyorlar sokakta.
Hepsi, belki de daha kötüsü,
Anıların istila ettiği bu karanlık şehirde,
Sensizliğin ayazında üşüyor;
Terk edildiğim yalnızlığımın baş başa,
Yarım kalmış bir tablonun önünde,
Flu ve sensiz seçilmeyen renklerle,
Kendimi kendimsizliğe çiziyor;
Şablon şablon ve senle mavilenecek sandığım,
Yarınların deniz resimlerini yırtıyor;
İçimde duran, içinde dolaştığımız,
Dolaşacağımıza da söz verdiğimiz ormanları,
Yüreğimi cayır cayır yakmasınlar diye,
İzmarit izmarit bastırıp yakıyorum.

Daha vahim ve kötü olan bir şey daha var, yâr;
Biliyor musun?
Artık istesekte hiçbir zaman bir bağ evimiz olmayacak.
Birlikte asmalar dikemeyeceğiz önüne.
Ama emin ol, ölmez sağ kalırsam eğer,
Bir gün öyle bir bağ evi kuracak,
Önüne adın ile başlayan çiçekler ekecek,
Adınla başlatacağım bütün çiçek isimlerini,
Adınla sesleneceğim onlara:
Melek Gül, Melek Fulya, Melek Firuze...
Çünkü çiçekler ne su, ne de toprak;
Sevgiyle büyürler en çok!

Yâr!

Olman ya da olmaman hiç bir şeyi değiştirmede,
Değiştirmiyor, değiştirmeyecek.
Sen de biliyordun ki ben her şekilde müptelan,
Sen her şekilde yangınımdın.
Şimdi yokluğunun cehenneminde yanıyorum.

Sessizliğin çığlıkları ciğerlerime dolup nefessiz bırakıyor,
Ciğerlerim yırtılıyor.
Ben boğuluyorum...
Yakan sen, yanan ben;
Boğan sen, boğulan ben.
Ve nasılsa sensiz de devam edebilen kahreden bir hayat...

Gönlümün hüznünü tartacak terazin var mı yâr?
Sen yoksan, yokluğun bir ağırlıksa;
Yokluğunun sırtıma yüklediği ağırlığı tartmaya,
Hangi terazinin gücü yeter?
Yok, yokluğun ağırlık değil bir boşluksa,
İçimde açtığın boşluğun sığabileceği bir evren olabilir mi?
Şimdi cevapsız soruların kuşattığı ömrüm,
Tek bir gerçeğin esareti altında:
Yoksun...

Ve yoksan;
Yokluğun, bir gece anne olamayan bir annenin,
Kundaktaki bebeğini zemheri ayazına bırakıp,
Arkasını dönüp gitmesidir.
O gece aç kurtların, yaralı sırtlanların,
Bir ceylan yavrusunu paramparça etmesidir.
O gece bir depremin ortasında çaresiz kalakalmaktır...
Çaresizim...
Çünkü sen benim en büyük günahımdın yâr!
Senden daha büyük bir günah işlersem;
Adem'den beri gelmiş, geçmiş ve gelecek,
Bütün günahkârların vebali boynuma olsun!

Hani, derdin ya, "Çok sevme,
Çok seversen, Allah alır, çok sevdiğin kimseyi"
Çok sevdim, Allah aldı, kimseleri sevmediğim,
Şevemeyeceğim denli çok sevdiğim seni.
Sonaçta nerde olduğunu bile bilmiyorum,
Sadece nerde olduğumu biliyorum.
Bir sol anahtarıyla, saadet ararken açtığım,
Ayrılık kapısının girişinde rastladığım, adının hecelerini,
Şiirden notalara dökmekle meşgulüm.

Şimdi ise kökünü toprakta bırakıp,
Devrilip düşen bir ağaç gibi
Yokluğun(d) a devrilip, düşüyorum!
İster al, yeniden yeşert;
İstemezsen odun niyetine yak beni!
Yanmışım, yanıyorum, yanacağım,
Bir yudum su, bir yudum su;
Su yâr, su!
Su...

Muharrem Abut

Suskunluğun Bir İntihardır

Tebessümlerimize sıkılan kurşundur suskunluğun.
Sonu bir hastanenin acil koğuşunda başlayıp,
İç kanamalı ve ağır yaralılar,
Yoğun bakım ünitelerine uzanan.

Çaresizliğin bir kalp krizi misali,
İçinde damar damar yürüyüp büyümesidir suskunluğun.
Bütün uzuvlarından kanın çekildiğini,
İşe yarar zannettiğin her şeyin,
Hiçbirşey olduğunu hissetmektir.
Kelimelerin anlamını yitirmesidir suskunluğun.
Zamanın bir deprem anına kilitlenmesi,
Dinmek bilmez sarsıntı ve gönül yıkılmalarının,
Bir belediye hoporlöründen anons edilircesine,
Aleni yaşanması, ancak kabuslardaki gibi,
Sesinin, feryadının duyulmaması,
Duyulmak istenilmemesidir.

Yani sevgili, suskunluğun,
Bir tenhada şakağa dayanmış tabancadan,
Duyulan tek el silah sesi,
Veya boğaza geçmiş ilmektir.
Velhasıl kelim intihardır suskunluğun!

Muharrem Abut

Susma Vakti

Sözler kifayetsiz kalıyorsa bir yerlerde,
Anla ki artık susma vaktidir.
Zaman kelimeleri boğazına dizme zamanıdır.
Diz boğazına bildiğin tüm kelimeleri!
Anlatmak isteyip de anlatamıyorsan bir şeyleri,
Boşuna anlatmaya çalışma;
Demek ki anlaşılmak istenilmiyorsun!

Muharrem Abut

Sustu Bütün Bacalar

Sustu bütün bacalar.
Işıklar zaten sönmüştü.
Uzaktan gelen çakal sesleri,
Berilerdeki köpek havlamalarına karıştı.
Çırlıçiplak gökyüzünün koynundan,
Hain bir ayaz,
Bir yıldız kuyruğunda toprağa düştü.
Buza kesti bütün akan sular.
İliklerime değen bir soğuk,
Yüreğime dokunan bir sensizlik var;
Şehrin tüm cadde ve sokaklarında.
Ve sensizliğe içtiğim bu tenhada,
Bu kaçınıcı seslenişim sensizliğe?
Bu kaçınıcı yalvarışım?
Bu kaçınıcı susuşun?
Ve çıldırtışın beni?
Konuş dillerin olayım,
Dilim dilim doğrama beni sessizliğinle,
Sessizliğin zulümdür.
Zulümse sessiz ve sensiz bir ölüm.
Sessizce ve sensizce öldürme sevdiğini...

Muharrem Abut

Sükût

Sükût

Dışarıda deli bir fırtına,
İçeride derin bir sükût.
Kimseler bilmez,
Aslında,
İçerdekini yanında;
Dışarıdaki fırtına,
Tam bir sükût...

Muharrem Abut

Sürgün

Sen şimdi yoksun
Bilmem saat kaç gecenin
Ben yine aynı yerdeyim
Bir bıçağın sırtında yaşıyorum
Bir rüzgar değse düşeceğim avuçlarına
Bütün rüzgarlar alnımın ortasına esiyor
Çek al beni sevdiceğim
Çek al sine-i bendine
Ben zaten bendlerle çevrilmiş
Coşkun bir su misali
Sana akıyorum,akıyorum,akıyorum...

Beş bin yıllık bir yalnızlık bu sanki
Beş bin yıldır sensizim
Beş bin yıldır dolaşıyorum bu şehirde
Ellerim ellerine hasret
Beş bin yıldır gözlerim pencerene takılmış
Çıkacaksın diye bekliyorum
Adım adım sokaklarda senden bir iz
Bir hatıra arıyorum,arıyorum,arıyorum...

Bütün zamanların ortasındasın
Öncen ve sonran yok
Bütün gemiler senin içinden geçiyor
Bütün trenler senden yolcu alıyor
Bütün otobüslerin tek yolcusu sensin
Ben, sen bütününde bir parça
Sen, ben bütününde bir parça
Yaşamak olamaz ki böyle paramparça
Ama yaşıyorum,yaşıyorum,yaşıyorum...

Al beni götür olduğun her yere
Denizlere götür adan olayım
Dilinden düşmeyen duan olayım
Derdin,tasan,gamın, gadan alayım
Yalnız sende,tek sende,sade sende kalayım
Sonra sür beni sürgünler sürgününe
Seni yaşayıp,seni soluyup
Ve seni arayıpta bulduğum
Bu kahrolası şehirde
Beni sürdüğün o anda
Seninle öleyim,öleyim,öleyim.....

Çünkü hayatı sen tadında yaşayamamayı
Yaşamamaya tercih ederim.

Muharrem Abut

Şair mi?

O saatten sonra o ve ben:
O, o saatten sonra
Mezarı bir kitabın sayfaları arasına,
Kazılmakta olan bir ölü;
Bense edebiyata gönül vermiş,
Bir mezar deşiciydim.
O yüzden,
O saatten sonra insanlar
Beni hep elimde bir kalemle,
Onun mezarını,
Deşerken gördüler,
Görüyorlar,
Görecekler.
Belki de görmeyenler,
Beni şair sanacaklar,
Oysa ben bir mezar deşiciyim,
Onunla birlikte kendi mezarını da kazan...

Muharrem Abut

Şairin Vedası

Bakma sen şarkılara,
Türkülere ve hatta şiirlere.
Bazen onlarda ne dediğini bilmez senin gibi.
Sen de bir keresinde Seviyorum demiştin,
Güya "Şarkı söyleyeceğim" diyerek.
Hem ben hep söylememiş miydim sana,
Sevgi eylemdir, söylem değildir diye?
Onun için neyi diliyorsan onu yap;
Ki ne mutlu edecekse seni.
İster yıldızların altında otur mehtabı seyret,
İster yağmurların altında şemsiyesiz dolaşıp ıslan.
Hatta ip atlamak gelirse içinden,
Gir bir dükkâna, al, atla ipini,
Bir daha dünyaya gelmeyeceksin ki;
Boş ver, umursama etrafındakileri
Vaktiyle beni de umursamadığın gibi.
Hayat bir kere yaşanıyor nasılsa,
Nasılsa günler zamanın sırtında,
Nasılsa kervan kervan taşınıyor,
Sayılı nefeslerin bittiği yere.
Aklın ben de kalmasın, hep rahat ol.
İhanetler gelmesin hatırına,
Büyük sevgilere büyük ihanetler yakışır.
Lakin ben de ne küçük,
Ne büyük bir ihanete yazılacak yürek yok.
Ne dün, ne bugün ihanet etmedim sevgime;
Ki ne de yarın edeyim.
Bir gün döndüğünde bıraktığın yer de bulabilirsin beni;
Bıraktığın yer de, ama sensiz.
O gün sen içimde olur musun bilmiyorum?
Unuturum ya da unutamam diye de beylik,
Yahut büyük laflarda etmiyorum.
İnsan bu, belli olmaz.
Ama sen hiç bir zaman bir şeyi unutma:
Sen insansın ve insana insansı erdemler yakışır.
İnsansı erdemlerine sakın ihanet etme.
Çünkü bir gün yıkılsan da,
Ummadığın anda aynayı karşına alıp baktığında
Saçlarındaki aklardan eski sen olmadığını anladığında,
İnan bana onlar seni ayakta tutacak.
Ayakta kal ve yılıp, yıkılma olur mu?
Şimdi bana müsaade,
Gitmem ve uyumam, şayet uyanırsam,
Sensiz gelen sabaha günaydın demem lazım.
Hani, şairim ya...

Muharrem Abut

Şarkılarda Sen Varsın

İçinden geçtim bu gece hüzün denizin,
Bütün sokaklarında ıslak dallar duruyordu.
Rüzgâr savurmuştu yollara kırılan dalları.
Bir kaldırımında bir ağaç ölmüştü;
Boylu boyunca uzanmış yatıyordu upuzun.
Başında ıslıktan bir ağıt söylüyordu yağmur taneleri.
Bütün lambaları sönmüştü şehrin.
Gökyüzü şehre doğru inmişti sanki,
Uzatsan elini tutacak kadar.
"Yoğun bir akşamın yorgun şarkıları duyuluyordu,
Yol bulmaya çalışan arabaların içinden."
Zeki Müren, yine Zeki Müren' di.
Yollar eski yollar olmasa da.
" Anlatılmaz bir dert ile geçiyor " du,
Geçebilen her ne varsa.
Oysaki sahiden geçen hiçbir şey yoktu,
Zaman haricinde.
Dertler aynı dertlerdi,
Hayat aynı çileli hayat.
Zeki Müren aynı Zeki Müren
" Şu yalancı dünyada bir zerrecik sefa yok. "
Geçiyordu zaman.
Bir kaldırımında bir ağaç ölmüştü,
Rüzgâr kırılan dalları savurmuştu yollara.
Bir adam kıvrılmış yatıyordu.
Lambaları açık, ama sönmük,
Bir evin karanlık bir odasında,
Adam yatıyordu.
Zeki Müren pilli radyodan fısıldıyordu:
" Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar,
Bende en az sizin kadar yalnızım. "
Adam kıvrılmış yatıyordu.
Gözleri karanlığa bakıyordu;
Uzak, çok uzaklara:
Kendi gibi gözlerini geceye diken,
Aynı şarkıyı dinleyen,
Yokluğu buz gibi soğuk,
Bir gül gülüşünün gözlerinin içine...

Muharrem Abut

Şehir, Ben ve Sensizlik

Soğuktu,
Ve kar yağıyordu,
Şehrin caddelerine.
Sokak lambaları belli belirsizdi.
Ayak izlerim belliydi yalnızca.
Saçlarımdan kar yağıyor,
Yanaklarımda yağmur olup,
Düşüyordu şehrin sokaklarına.
Hüzün atmosferiydi şehrin;
Ve gözyaşı ikliminde dolaşıyordum, yalnızlığımınla.
Sokaktaki yalnız adam bendim
Kim bu diye sordukları.
Ben vardım sokakta sadece,
Ben üşüyen adamdım,
Söndürülen lambaydım,
Vakit geç oldu diye.
Saatler sonra tekrar tepelene,
Ayak iziydim.
Ben sendim aslında,
Sen, sen bir ben olabilseydin meleğim,
Şehir böyle sessiz olmazdı,
Ben böyle yıkılmazdım,
Şehir tanıklık etmezdi eriyişime.
Şimdi git bu şehirden,
Yüreğini uzak tut yüreğimden,
Ellerimi mahrum bırak,
Ellerinin sıcaklığından ve nefesinden,
Sevinçlerimi, sevilmişliklerimi de götür,
Gözlerinin ışığıyla beraber.
Ben hiç sevilmedim ki zaten,
Yalnızca sevdim deryalarcasına.
Bak işte sokak lambaları bir bir sönüyor,
Şehir kar taneleri ile bembeyaz uyanıyor sabaha.
Biliyorum, birazdan sende gideceksin,
Bir anı olarak kalacak bu şehir sende,
Bense yolunu bekleyeceğim,
Belki gelirsin diye.
Fakat sen boş ver beni,
Ellerini uzatmadan,
Bir veda busesi vermeden git.
Sensizliğe dayanıyorum ve yaşıyorum zannet,
Ben birazdan güneşle birlikte eriyecek,
Bir kardan adamım artık;
Kardan adamlar üşümezler ki...

Muharrem Abut

Şimdi Ne Yana Baksam Sen Varsın

Şimdi ne yana baksam sen varsın.
Ne yana baksam acı duruyor taptaze.
Dört yanım duvar, dört yanım beton.
Kısa zamanlara sığdırdığımız kırk yıllık sevda bitmiş,
Ya da sen bitti diyorsun kendini avutmak adına.
Lakin ben de eminim kendi adıma,
Ve adım gibi biliyorum ki;
Bitmedi,
Bitmeyecek!
Ölüm gelip kapımızı çalana dek,
Yıldızlar gökte sönüp düşene dek,
Ve güneş ben ısıtmıyorum artık diyene dek,
Sürecek bu sevda.

Sözlerimiz var sevdiğim vuslata dair verilmiş,
Yeminlerimiz var ayrılmamaya dair edilmiş,
Yürekllerimiz var sevgi ile yoğrulmuş,
Emeğimiz var içine gözyaşı katılmış,
Biz varız sevgilim, biz varız!
Sağız, sağlıklı olmasak da.
Ben varım, sana ömrümü feda etmeye hazır,
Ve hatta etmiş ben varım.
Ruhum bedenimden ayrılmadıkça,
Canım cananından ayrılmayacak.

Bu sevgi bitmeyecek, bitirmeyeceğim!
Seni gökte ararken yerde buldum, yitirmeyeceğim.
Söz umudum, söz, kötü günleri geri getirmeyeceğim.
Sana canım karım demeden başımı toprağa yatırmayacağım.

Sanadır artık bakışım,
Sanadır su gibi akışım,
Sanadır çiçek çiçek bahar kokuşum,
Soluk soluğa kalmış olsam da,
Hep sana, hep sanadır koşuşum.

Her şey biter hayatta, belki birgün:
Hava, su, ışık ve belki de hayatın kendisi;
Lakin sen bende hiç bitmeyeceksin.
Yıldızlar gökten dökülürken bile ben seni haykıracağım.
Ellerim ellerini arayacak tutmak için.
Ne kadar çaresizde kalsam,
Ne kadar uzasa da dönüşün,
Umudumu hep diri tutup,
Seni yaşayacağım.
Ve seni bayrak yaptığım şu gönlümün rehberliğinde,
Yolumuz mahşere düşse bile hep seni, hep seni arayacağım.
Bütün şiirlerimi sana yazacağım.
Seninle doğdum ve seninle öleceğim...

Muharrem Abut

Şizofren Bir Konuşma

Rahatlayacak mıyız?
Rahatlayacağız.
İkimizde mi?
Evet, ikimizde.
Peki, ne zaman?
Ya, birbirimizin olunca...
Ya?
Ya da birimiz ölünce.
Başka yolu yok mu?
Maalesef yok...

Muharrem Abut

Tasalanma, İyiyim Ben...

Tasalanma, iyiyim ben.
Her şey inan çok güzel.
Bir ağaç gibi dimdik,
Ayakta gidiyorum ecelimle randevuya.
Şimdilik merak edilecek hiçbir şey yok,
Her şey olağan;
Bugünde gördüm güneşi.
Nasılşa sustuğumda,
Sustuğumdan anlarsın;
Artık dünyama güneş doğmadığını,
Ve senin dünyanda yaşamadığımı.
Yani diyorum ki sevdiğim:
Haber alamazsan merak etme!
Sesini duyamayacak kadar çok uzakta,
Gözlerimi uyanıksız bir uykuya kapamış,
Ölmüş ve borcumu ödemiş olabilirim...

Muharrem Abut

Tek Söz Yeter

Gitti...
Yüreğini yüreğim,
Ellerini ellerim,
Gözlerini gözlerim,
Canını canım bildiğim,
Gitti.
Dünyamı başıma yıkıp,
Gündüzlerimi güneşsiz bırakıp,
İçimde sönmez bir ateş yakıp,
Tırnaklarımı etimden söküp;
En umarsız haliyle,
Neyi, niçin ve nasıl bırakıp gittiğini;
Düşlerimi yıktığını önemsemeden,
Dişlerimle dudaklarımı,
Kanatarak ısırığımı görmeden,
Derin derin soluduğumu duymadan,
Çantasını koluna takıp,
Gitti...

Gitti...
Ömrümün varı,
Canımın cananı,
Sesinin buğusuna vurduğum,
Sayesinde durduğum,
Yaşamak için gelişine kurulduğum,
Yanında cennetteymişçesine uyduğum,
Uysal, küçücük bir bebek olduğum,
Başımı omzuna yasladığım,
Gönül kafesimde beslediğim,
Yaratandan tek istediğim,
Geçmişim, bugünüm, geleceğim;
Her şeyi ile birlikte,
Her şeyimi,
Umutlarımı,
Yaşama sevinçlerimi,
Baharlarımı,
Çiçeklerimi,
Düş bahçelerimi alıp da,
Gitti...

Gitti...
Nazlıcam, nazlıcanım,
Kar çiçeğim, Berfinim,
Yalnızlığımın güvercini,
Huysuzum, tatlı kadını,
Vurulduğum "Kurşunum",
Kapattığı yaraları kanatıp,
Acımı, açlığını damıtıp,
Tomurcuk gülleri kurutup,
Esişiyle yüreğimi savurtup,
Unutursun diye avutup,
Kendisini bende unutup,

Gitti...

Gitti gülüşüm,
En büyük sevişim,
Kendimle barışım,
Mutlulukla yarışım,
Yollar ve yıllar sonra varışım,
Varıp da sarılışım,
Arındığım, arınışım,
Baştan ayağa sevgiye bulanışım,
Gitti...

Ve şimdi gitmek sırası bende.
Gidiyorum sevgilim!
Her gittiğimde seni bulduğum,
Varlığınla sarhoş ve sarhoşun olduğum,
Ormanların kuytusuna,
Denizlerin kıyısına,
Sevgilerin büyüsüne,
Ve sevgililerin en büyüğüne;
Sana sevgilim,
Sana biriciğim,
Sana canımın can içresi,
Sana veda etmeye;
Yokluğunun cehenneminin ortasına,
Yanmaya,
Yanıp senden sönmeye gidiyorum...

Şimdi ya durdur bu gidişi,
Ya da bundan sonra ben de sen,
Hatta ben bile arama.
Valizlerim hatıralarımızla dolu ve hazır.
Seni, beni, bizi;
Denizlere, göllere dökmeye,
Ormanlarda yakmaya,
Yakarken ellerimi kül etmeye,
Belki de külleriyle kirletmeye gidiyorum...

Velhasıl sevdiğim, sevdi bildiğim;
Sen gittin,
Birkaç güne kalmaz bende gidiyorum.
Bu yürek, bu yokluğa,
Birkaç günden daha fazla dayanmaz.
Çünkü ben seni böylesine büyük,
Öylesine bir başka,
Ve ölümü özlercesine çok sevmiştim...

Muharrem Abut

Tembih

Unutma çocuğum,
Bütün yağmur damlaları bulutların için(d) e saklanır,
Ve vakti gelince toprağa inerler.
Belki bir çiçeğe,
Belki de bir ota can vermek için.
Yıldızları da unutma çocuğum,
Onlar hep parlarlar,
İnsanlar yollarını bulsun,
Belki de âşıklar bakıp,
Hayal kursunlar diye.
Ama bütün yıldızlarda,
Tıpkı yağmur damlaları gibi,
Vakti gelince gökyüzünden ayrılır,
Kayar ve bir okyanusa,
Su olmak için düşer,
Yine bir suya karışırlar.
Yani yavrum, olmayı isteyeceksen,
Su gibi aziz olmayı iste.
Su gibi dokunduğun her şeye can ver,
Ne can yak, ne de cana kıy.
Hiçbir zaman, hiçbir menfaatin uğruna,
Asla kimsenin önünde eğilme,
Başın hep dik yürürsün eğilmezsen.
Küçük hesaplar içinde olma,
Küçük hesaplar uğruna,
Yarınını bugününe satma.
Gırtladığını kesecekseler bile yalan konuşma.
Yalanla iman bir arada durmazlar.
Ekmegin için, aşın için, inandığın doğrular için,
Sonunda ölüm de varsa, sonuna kadar savaş.
İffetini ve onurunu her şeyden yüce bil.
Unutma ki insan,
İffet ve onuru olmadan yaşayamaz.
Bir de nerden geldiğimizi aklından çıkarma,
Bunun için duvarda duran resimlere iyi bak;
Ve asla indirme asılı durdukları yerden,
Onlar senin tarihin, onlar senin ecdadındır.
Ve yavrum, umudum, geleceğim, her şeyim;
Canını canım bildiğim,
Belimden indirdiğim,
Güzelim, bir tanem, nar tanem,
Nur topum, mis kokulum, evladım:
Bütün insanları ayırt etmeksizin sev,
Senin gibi, benim gibi insan oldukları için.
Bir de babanı, yani beni;
Yani senin yıldızını,
Yıldız olup, kendi gökyüzünden kaydığı gün unutma.
Ve layık bulursan resmimi,
Duvardaki resimlerin yanına as...

Muharrem Abut

Uçurum

Sağırdım, kördüm belki de;
Hatta biraz da kördüğüm,
Senden gayrisına.
Ama gördüm gerçeği.
O gün, o sıcak yaz günü,
Mutluluğun ellerinden tutup,
Bir duygudan bir duyguya,
Bir kıyıdan öbür kıyıya geçer gibi;
Şen kahkahalar atarak,
Geçip gidebildiğini gördüm.

Zaten ta o günden belliydi.
Hani o gün,
Henüz daha ellerimdeyken ellerin,
İçim, aşkının kor dediğin ateşine
Buz kesilmemişken daha;
O sahil gazinosundan çıkıp,
Kumsalda yıldızların cümbüşüne,
Cümbüşümüzle ortak olduğumuz gece...
İşte o gece yarısı,
Hep sımsıkı tuttuğunu,
"Tutmadığım gün düşerim,
En derin uçurumlardan" dediğin ellerimi,
Tutmayı unutmayı bırak;
İttirip gün aydınlanırken,
Sırtını dönüp uyuduğunda;
Anlamıştım.
Bu aşkın sabahının hiç olmayacağını...

Muharrem Abut

Umut Hep Var Be Usta

Ne Şimdi yani sevda bizden vazgeçti diye,
Güzelliklere sırtımızı dönmek,
Küsmek, vaz mı geçmek lazım yaşamaktan?
Hayat devam ediyor be usta!
Irmaklar hala denizlere karışıyor.
Mavi denizlerde var,
Kirlenmiş maviliklere inat.
Umut hep var be usta!
Yeter ki sen kayığına sahip çık.
Hadi asıl küreklere.
Karşı kıyıda sevdaların en büyüğü,
Yaşamak sevdası bizleri bekliyor...

Muharrem Abut

Unutamam

Oturduğumuz o kıyıyı
Unutmadım, unutamam
Gözlerindeki sıvıyı
Sildiğimi unutamam

Dolaşırdık hep elele
Eğlenirdik güle güle
Sevdiğini bile bile
Ben seni hiç unutamam

Elin elimdeyken her gün
Olamazsın benden sürgün
Bu kadar değil ki görgüm
Ben seni hiç unutamam

Başım başına baş iken
Yaşım yaşına yaş iken
Gönlün benle ayyaş iken
Ben seni hiç unutamam

Çekip gitme ne olursun
Sen benimle mutl'olursun
Bak saçlarım yoldurursun
Ben seni hiç unutamam

Muharrem Abut

Unutamayacaksın

Unutamayacaksın, biliyorum.
Ellerinin, avuçlarımda titreyişini,
Yüreğinin, yüreğime akışını;
"Kimselere bakmadım,
Sana baktığım gibi" deyişini.
Şarkılardan fal tutacak,
Dinleyip dinleyip içlenecek,
Dize dize yaş dökecek,
Yokluğuma kahredeceksin;
Yokluğum kapını çaldığı zaman.

Şimdi sıcaktır yara,
Şimdi sıcaktır yasım.
Hele bir yalnız kal,
Hele bir göç etsin kuşlar.
Çekilsin, ses-seda semalarından;
Çöküversin gökyüzüne kara bulutlar.
Yağmurlar kara,
Mevsim kışa versin kendini.
Kısalsın gündüzler,
Hiç bitmesin geceler.
Bir de o zaman gör,
Bir de o zaman yaşa yokluğumu.
O zaman anlarsın ki;
Yokluğum ateşindir.
Yandıkça, yakacak;
Yaktıkça, üşütecek yüreğini.

Unutamayacaksın işte,
Unutmayı ne kadar istesen de çok.
Çünkü ben senin unutulmazınım,
Ben senin yürek sızınım,
Ölsen de dilinden düşecek en son sözünüm.
Unutamazsın...

Muharrem Abut

Unutursun

Unuttuysan o kıyıcı
Sen beni de unutursun
Gözlerimdeki sıvıcı
Sildiğini unutursun

Dolaşmadık hiç elele
Eğlenmedik güle güle
Sevdiğimi bile bile
Sen beni de unutursun

Elim elindeyken her gün
Yüreğinden oldum sürgün
Bu kadarmış senin görgün
Sen beni de unutursun

Başın başıma baş idi
Yaşın yaşıma yaş idi
Gönlüm senle ayyaş idi
Sen beni de unutursun

Çık git artık şu dünyamdan
Fayda görmedim hülyandan
Vazgeçtim ben bu rüyadan
Sen beni de unutursun

Muharrem Abut

Uzak

Öyle bir yerdeyim, her şeye yakın, her şeyden uzak.
Öyle bir yerdeyim; güneşe yakın, rüzgara uzak.
Rüzgara yakın, güneşe uzak.
Öyle bir yer ki burası;
Yanarken; ateşe yakın, suya uzak,
Donarken; suya yakın, ateşe uzak.
Doruklara çıkmak istiyorum, etekteyim.
Eteklere inmek istiyorum, dizlerim tutmuyor.
Konuşmak istiyor, susuyorum,
Susarken konuşuyorum.
Yorulduğum, dinlenmek istiyorum.
Ama koşuyorum
Sakin kalmak istiyor;
Sel gibi coşuyorum.
Yaşamak bu mudur?
İşte öylesine,
Yaşamak için yaşıyorum...

Muharrem Abut

Uzaklardasın Sen

Uzaklardasın sen, çok uzaklarda.
Şimdi uzak bir şehrin,
Uzak bir semtinin,
Orta mahallelerindeki evindesin.
Belki birazdan ellerini çenene dayayıp,
Pencere kenarına oturup,
Tül perdenin ardından caddeye bakacaksın.
İnsanlar gelip geçecek kızılı erkekli,
Ve yollar boyunca.
Ümitlerini uzaklara kurup,
Yakınlarda beni arayacak gözlerin,
Ama ben olmayacağım;
Hiç olmadım da o caddelerde,
Hep olmak istediğim halde.
Birazdan sıkılıp dışarı atacaksın kendini,
Hem ıssız, hem kalabalık sokaklarına gireceksin,
Senin yaşadığın, lakin benim olmadığım şehrin.
Kömür dumanları kaplayacak göğü,
Etraftaki dağları,
Ben dumanların ardında saklanan dağların,
Dağlarının da ardındayım hep.
Tıpkı şuan senin olduğun gibi.

Birazdan bir zil çalacak burada,
Güneş ışıklarını alıp gidecek.
Çocuk sesleri yerini sessizliğe bırakacak,
İnsanların arasına karışacağım.
Yüzler çıkacak karşıma,
Hepsinde sen olmasını istediğim,
Hiçbirinin sana ait olmadığı yüzler.
Hiç istemediğim bir kapıyı çalacak ellerim,
Kapıyı açan sen olmayacaksın.
Bir sofraya kurulacak,
Ortasında gül kokan ellerinin,
Kokusunun olmadığı yemekler sunulacak.
Ben yine boğulacağım.
Ben yine gerisin geri,
Kendimi sokaklara atacağım.
Işıklar sızıyor olacak,
Her bir evin her bir penceresinden.
O hiçbir evin, hiçbir penceresinde,
Sen oturuyor olmayacaksın.
Al işte zil çalıyor,
Her akşam olduğu gibi.
Ben yine aynı sendromdayım,
Sensizlik bal gibi bu sendromun adı.
Septumları benliğimi kuşatmış durumda.
Dışarı çıkıyorum,
Olmadığın yerde seni aramak için...

Muharrem Abut

Uzanamazsın

Hani bir şarkı vardı,
Zeki Müren sanki bizim için söylerdi,uzaklardan.
Biz dinleyip dinleyip hüzünlenirdik:
"Şimdi Uzaklardasın"
Evet sevgili şuan yine o şarkı çalıyor.
Lakin artık sen değilsin uzakta olan,
Benim sevgili!
Burnumun dibinde bile olsan,
Seni göremeyecek kadar körelttim gözlerimi;
Sesini duyamayacak kadar sağır ettim kulaklarımı.
Ben artık sana öyle uzağım ki...
Yıldızlar bile benden daha yakın sana.
Şimdi uzanabilirsin,
Vaktiyle fersah fersah uzaklardan,
Birlikte baktığımız o yıldızlara.
Tutabilirsin belki de,
Avuçlarının arasına alıp okşayabilirsin de.
Kulağına özlemlerini, hasretlerini fısıldayabilirsin.
Ama sevgili,ama sevgili bana asla söyleyemezsin.
Fısıldayamazsın yıldızlara fısıldadıklarını.
Bana uzanamaz,,tutamazsın artık ellerimi.
Çünkü ben artık sana yıldızlardan da uzağım...

Muharrem Abut

Üç Nokta

Dün neysem, bugün yine o'yum.
Dün, nasıl sensem;
Bugün de işte öyle benim.
Ve sen;
Dün, tepeden-tırnağa nasıl benimsen,
Bugünde, yarında,
Hatta yarından sonra bile,
Öyle tepeden-tırnağa benimsin.
Başka şekli, şemaiî, tarifi ve kabulü yok bunun!
Üç nokta...

Muharrem Abut

Ürkek Bir Yağmur

Ürkek bir yağmur ıslatıyordu;
Beni kahrolası yalnızlığımla,
Sensizlikle baş başa bırakıp gittiğin,
Seni alıp da giden otobüsün kalktığı o yerleri.
Ben ordaydım sevgili,
Son anlarımızı birlikte yaşadığımız o yerde.

Terbüzen kahverengi akıyordu.
Tepelediğin karlar erimiş,
Yağmurlarla su olup karışmıştı ırmağa.
Yağmur ürkek yağıyordu, fakat;
Titreyen elleri vardı sanki.
Gözyaşını saklar gibi saklıyordu ellerini,
Uzatıp tutmak istedim yağmurun ellerini.
Tutamadım, yalnız tutulmuyordu yağmurun elleri.
Yanımda sen olmayınca anlamı yoktu yağmurun.

Oysa sen giderken güneş vardı,
Ilık bir gün ikindiye dönüyordu,
Bir otobüs geldi, seni aldı,
Ben ardından baka ve ağlaya kaldım.
Gün önce ikindi, sonra akşam,
Sonra sensizliğe döndü.
Ve şimdi hala dönüp duruyor günler,
Ziyan oluyor ömür.
Sensiz geçen her anda,
Başımsa sensizlikle dönen her günde,
Dönme dolaptan beter dönüyor.
Biliyorum dinmek için yağmur ışığa,
Işık güneşe,
Migrenimin ölmesi, zamanın durması;
Sana muhtaç.
Çünkü sen ab-ı hayatsın!

Muharrem Abut

Üstüne Alınma

Üstüne Alınma

Ne olur üstüne alınma olur mu?
Ki ben alınmıyor, üstelik biliyorum da:
Sövsen sövdüğün, sevsen sevdiğin ben değilim.
Sende artık alınma:
Sövsem sövdüğüm, sevsem sevdiğim sen değilsin.
Uyuduk, uyandık ve bitti o rüya...

Muharrem Abut

Vakit Yokluğunken

Bilmiyorum hiç söylemediğin için,
Sen, ben yokken ne yapıyorsun?
Ama sen yokken ben ne yapıyorum biliyor musun?
Saat ilerlemişse mesela, uyumana yakın,
Elime bir parça pamuk,
Pamuğaysa ucundan aseton damlatıyor,
Tırnağındaki ojeleri siliyorum.
Ve muhtemelen rengârenk oluyor o ojeler.
Rengârenk olduğu için resim yapasım geliyor.
Cin Ali bile çizmekten aciz bir adam;
Gökkuşağının resmini yapıyor ojelerinden.
Sonra seni çizesim geliyorum.
Odamın duvarlarına, masamın üzerine.
Fakat çizemiyorum.
Seni sen gibi çizebilecek bir tuval bulamıyorum, olmuyor;
Hiçbir duvar ve hiçbir masa üzeri.
Çünkü sen nakışsız yaşamaklara,
Dizelerimle çizdiğim bir resimsin.

Ve o yüzden sen yokken en çok seni yazıyorum.
Adına şiir denilen, sensiz şiir olmayan şiirlerime.
Ve ben seni yazıyorsam şiir diyorum yazdıklarım.
Şiir senle güzelleşiyor;
Deniz seninle mavi, göller seninle duru,
Ağaçlar seninle yeşil, ekinler seninle bereketleniyor,
Kağıda düşen her bir dizede.

Söz gelimi bir ırmağı anlatıyorsam,
Kenarında senin oturduğunu düşünüyorum.
Düşleyince senin oturduğunu,
Irmak tepeden tırnağa balığa kesiyor.
Balıkçılar bayram ediyor,
Her akşam rızkını toplayıp,
Mutlu, mesut tutuyor evinin yolunu,
O gün çocuklar çikolata yiyor babalarının elinden.

Bir dağ başını anlatacaksam eğer dizelerimde,
Eteklerinde oturduğumuz dağlar geliyor aklıma.
Mevsim bahar oluyor, etekler çiçek;
Bütün köy çocukları çiçek topluyor.
Kimisi öğretmenine çiçek götürüyor,
Kimisi annesine, kimisi yavuklusuna.
Ve kimisi o hafta sonu;
Köylerinden geçen karayolu kenarında çiçek satıyor.
Kalem alıyor, defter alıyor, kitap alıp, kitap okuyor.
Yani hiçbir çocuk kalemsiz, deftersiz, kitapsız kalmıyor;
Hiçbir öğretmen, hiçbir çocuğa kitap, defter, kalem sormuyor.
Ben seni düşünüyorsam...

Ben seni düşünüyorsam eğer,
Bil ki birileri ekmek parası kazanıyordur.
Ağlıyorumdur sensizliğe,

Mendil üreticileri;
Özlemişim, sana geliyorumdur,
Benzin üreticileri;
Uyuyamamışım, ayaktayımdır,
Elektrik üreticileri;
Başım dönüyordur hasretinle,
İlaç üreticileri;
Dolmuşumdur, doluşumu kâğıda döküyorumdur,
Kâğıt üreticileri;
Yaşıyorumdur, nefes aldığım, yürüdüğüm,
Gezip dolaştığım, özgürlüklerim olduğu için,
Devlet vergi alıyor;
İşçilerin, memurların maaşını ödüyor,
Köylere elektrik su götürüyor,
Baraj yapıyor, yollar inşa ediyordur ülkenin dört bir yanına.
Yani sevgili ben seni düşünüyorsam,
Çarklar dönüyor,
Fırınlarda ekmek pişiyor,
Fabrikalarda bacalar tütüyor,
Sen bile ben seni düşündüğüm, düşünebildiğim,
Seni senden öte seven birinin varlığını bildiğin,
Böylesi sevilmenin her kula nasip olmadığını,
Olamayacağını anladığın için gönül rahatlığıyla uyuyorsundur.
Uyu sevdiğim,
Sen rahat uyu.
Sen uyu ki rahat rahat;
Seni rahat rahat sevebileyim.
Sen uyu ki;
Sen gibi Leylaların uyuduğu gibi,
Bütün Leylalar uyusun.
Ben gibi Mecnunlar yüzünden hiç kimse aç,
Hiç kimse susuz,
Hiç kimse aşsız, ekmeksiz kalmasın.
Ben seni rahat rahat ve daha çok sevebileyim.
Şimdi saat sabah 5'e 5 var.
Ve ben seni düşünüyorum...

Muharrem Abut

Vay, Vay

Ne büyük bir hanmış şu göğsüm üzeri,
Kimler konmuş, kimler göçmüş hiç bilmemişim.
Ömür güneşi batarken bir akşamüzeri,
Saçlarıma karlar yağmış ben görmemişim...

Gerçekten ne sevmiş, ne sevilmişim.
Her sevdim diyene gönlüm açmışım.
Her dost diyeni dostum bilmişim,
Oysa ne dostum olmuş, ne de sevgilim;
Sevgi diye diye boşa ömür vermişim...

Sonunda anlamışım her şey yalandı,
Saflığımdan bu can, dünyaya kandı,
Kalbim herkesi kendince sandı,
Bu yüzden bu ömür hiç hiçe yandı.
Vay vay...

Muharrem Abut

Vazgeçmek

Neden vazgeçilmezdirler?
Vazgeçemediğimizden.
Vazgeçersek de,
Vazgeçilmez değildirler ya;
Vazgeçtiklerimiz...

Muharrem Abut

Vazgeçmeler Ustası

Vazgeçmeler ustasıyım ben.
Ustam anamdır.
O öğretti, ondan öğrendim,
Çok uzun zaman tüm öğrendiklerimi.
Önce sütü öğretti,
"Bak bu süttür,
Bir süre bununla yaşayacaksın" dedi.
Sonra yürümesini öğretti.
Düştüm, kalktım, yine düştüm,
Elimden tuttu, kaldırdı,
"Dik duracak, dik yürüyeceksin" dedi.
Dik durmayı, dik yürümeyi öğretti.
Sonra okulu gösterdi, evimizin önünde.
"Burası, ilim- irfan yuvası,
Buraya gidecek, ilim- irfan ile,
Hayatı, insanları tanımayı öğreneceksin" dedi.
Onu da öğrendim,
Anam "Öğreneceksin" dedi diye.
Okulu bitirdim,
"Artık birlikte öğreneceğiz her şeyi" dedi.
Zira anam, okur- yazar değildi.
Bütün öğrendiklerimi gün be gün ona anlattım.
Anlattım, büyüdüm;
Büyüdüm, küçüldüm;
Küçüldüm çocuk oldum yeniden.
Dizlerine yatırmayı öğretti.
Bir gün hastalandı,
Hasta dizine yatmamayı öğretti.
Öğrendiğim içinde acı olan ilk şeydi,
Ana dizine hasta olunca yatamamak.
Sonra kahır çekmeyi öğretti,
Peşinde doktor doktor koşturup.
İyi olduğunda iyi olmayı,
Kötü olduğunda, kötü olmayı öğretti.
Beklemeyi öğretti,
Hastane kapılarında tam 17 yıl.
10. Yıl evlat acısına bile insanın dayanabileceğini,
"Dayanmayı" öğretti.
Sonra yine insanın isterse yaşamayı, konuşmadan,
Yalnızca gözlerini kırparakta başarabileceğini kahrolarak,
Kahrederek öğretti.
Sonra bir gün gerekiyorsa anasızda kalınabileceğini,
Bağıra bağıra, "Ben gidiyorum" diyerek öğretti.
Anam bana, yaşamak için içmeyi;
Yürümek, ayakta kalmak için dik durmayı;
İlim için, irfan için okumak;
Ama yalnızca kitapları değil,
Hayatı da okumak gerektiğini;
Birlikte yaşamayı,
Birlikte nefes almayı,
Paylaşmayı, vermeyi, almayı,
Acıyı, acıya dayanmayı,

Ağlamayıp gözyaşlarını içine akıtmayı;
Ama en çok da vazgeçmeyi öğretti.
Onun için vazgeçmeler ustasıyım ben.
Anasından geçen,
Anasız günü geçen her şeyden geçer.
Anasız yaşayabilen her şeysiz de yaşar.
Anam en son yaşamaktan vazgeçti,
Koskoca bir okyanus olan yaşamaktan.
Ben anamın oğluyum.
Anamın önce okulundan,
Sonra kendisinden geçerek büyüdüm.
Büüklüğüm ondandır.
Onun için her şeyden de vazgeçerim.
Çünkü ben, anasının oğlu,
Bir vazgeçmeler ustasıyım...

Muharrem Abut

Ya Sen Nerdeydin

Ya Sen Nerdeydin

Bugün yine seninleydim,
Erken uyandım yanımda sen varsın diye,
Kollarım başına yastık olmuştu,
Saçların burcu burcu kokarken.
Gül yüzüne doyamadım.
Bir peri kızı gibiydin,
Uyandırmaya kıyamadım...

Bugün yine seninleydim,
Sen ayna karşısında saçlarını tarıyor,
Ben gözlerinde beni arıyor, buluyor,
Bulduğum gözlerinin derinine dalıyor,
Sımsıkı sarılıyor,
Saçlarını bozuyor,
Sonra sen yine saçlarını tarıyordun.

Bugün yine seninleydim,
Hep aynı istikamet bir yerlere gidiyor,
Ben yola, sen gözlerimin içine bakıyor,
Ateşinle sigaramı yakıyor,
Ellerinle, ellerime elinin resmini yapıyor,
Bir yere gelip duruyor,
İnmeden yanağıma bir öpücük konduruyordun.

Bugün yine seninleydim,
Bir gölün kenarında, dizlerimde yatıyor,
O göle yeşil bir renk,
O göle efsunlu bir ahenk,
O göle derin manalar katıyor,
Katarken de hâlâ dizlerimde yatabiliyordun.

Bugün yine seninleydim,
Bir dağın başına birlikte tırmanıyor,
Ormanların koynunda türküler söylüyor,
Az ötede gözükken denize ısılıkla şarkılar fırlatıyor,
Ben şiirler okuyor,
Sen şiir oluyor,
Şiir şiir bakıyor,
İçime sıcaklık akıyor,
Saçlarına papatyalar takıyor,
Kendini bir Leyla,
Beni ise kendine bir Mecnun yapıyordun.

Dedim ya, bugün seninleydim,
Bir akşamüzeri ışıklar içinde bana gelmiştin.
Sabaha birlikte uyanmış,
Gündüzü birlikte gece etmiş,
Geceyi bir peri masalına çevirmiştik birlikte,
Masamızın ortasında bir gül,
Ve karşımda o gülden de güzel bir gül,

Bitip eriyen geceden,
Başına avuç avuç dökülen bir başka gül,
Sen güller içinde bir gül,
Sen benim gülüm,
Sen benim ömrüm,
Ben senin korun, yangının, külün,
İnan gelse o an vız gelir ölüm.

Evet ya evet, ben bugün seninleydim,
Ama sen vakit tamam deyip,
Çantana bir dünya anı doldurup gidiyor,
Gözlerimi gözlerinle doldurup,
Sözlerimi hüzne boğdurup,
Bütün gülleri soldurup,
O masadaki gülü cüzdanına koyup,
Somurta somurta gidiyordun.
Gidiyordun gitmesine de,
Beni neye terk edip gittiğini,
Sensizliğe, sessizliğe,
Yarsızlığa, yarınsızlığa,
Zemherilere bırakıp gittiğini,
Gözlerin dolu dolu yağarken,
Biliyor muydun kar bakışlı yârim...

Sahi ya, sahi; bugün ben seninleydim,
Başka biriyle hiç olmadım, olamam da...
Peki ya kar bakışım,
Peki, bugün ben seninleyken,
Ya sen nerdeydin?

Muharrem Abut

Yağmur

Seni öyle çok, öyle çok sevdim ki yağmur....
Seni öyle çok, öyle çok sevdim ki...
Seni öyle çok, öyle çok sevdim...
İşte seni, öyle, öyle, öyle;
Öyle çok sevdim yağmur.
Ama sen bir damladan başka yağmadın yüreğime....

Muharrem Abut

Yağmur ve Biz

Güneş giderken usul usul dağların ardına,
Ve kızıl bir grup kuşatırken her yanı,
Ben hep seni düşünürüm.
Ve bir yağmur başlar,
Islanır ve seni özlerim.
Yağan sen, ıslatan sen,
Ve ben sensizimdir,
Eğer ki yağmur yağıyorsa.

Eğer ki yağmur yağıyorsa,
Ya sen yoksundur,
Ya da biz bir rüyadayızdır,
Bir caminin kapısından çıkmış,
Ellerimiz ellerimizde.
Dünya yanmıştır belki,
Belki Pizza Kulesi yıkılmış,
Belki Eiffel'e yıldırım çarpmıştır,
Ama biz bizdeyizdir.
Eğer ki yağmur yağmışsa,
Sen orada ben burada olsak da...

Muharrem Abut

Yakışıklıya Yakışiksiz İnfaz

Bir gün döneceksin biliyorum.
Çünkü bu âlem de benden başka ben yok.
Benden başka, seni, ben gibi sevecek yok,
Karşılıksız ve almadan sana sevgisini veren.
Döneceksin biliyorum.
Seni yine yıkacaklar,
Yine yakacaklar yüreğini.
Yine bıacaklar senden.
Herkes ben değilim sevgili,
Benden başka ben yok.
Her seven ben olurum sanma.
Sanıp da boşa yanma.
Yanıp da kimselere kanma.
Hiç kimse ben olamaz sana,
Hiç kimse benim gibi,
Yol olamaz inatlarına.
Kimse katlanmaz,
Nedensiz surat asmalarına.
Kimse sessiz kalmaz,
En hassas damarlarına basmalarına.
Ve şimdi basta git!
Benden önce çıktığın yola,
Tekrar gir.
Gir de gör,
Benden başka ben olmadığını.
Beni anlamadığını,
Yargısız infazlarda,
Yakışiksızca beni mahkûm ettiğini...

Muharrem Abut

Yalan, Talan ve Elde Kalan

Şimdi en az sıcak bir Temmuz kadar uzaksın bana.
Temmuz kadar uzak, Mart kadar tuzaksın bana.
Hatırla, en son Temmuz'da değmişti canım, canına.
Kanında varmış vefasızlık ki Şubat kadar soğuksun bana...

Ne sevdim, ne gördüm, ne de tanıdım seni,
Ne dokundum, ne öptüm, ne de tattım tenini,
İnan hiç tutmamış gibiyim uzattığın ellerini,
Paçama yapışmış dikenden de yabansın bana.

Yüreğime aşktan söz etme hiç bundan sonra,
İşim olmaz öyle içi boş, öyle yalan-dolanla.
Vakit çok geç ister anla, istemezsen anlama.
Umurumda değilsin inan alıp taç etsen de başına.
Ki sen yıkıp inançlarımı, yakıp umutlarımı,
Ve kül ve duman ve tarumar olansın,
Yalansın, talansın, mazimde kalansın,
Kimde altınsan ona git, ben de pulsun artık...

Muharrem Abut

Yalancıktan Yaşamaklar

Kör değildir hiçbir karanlık,
Aslında kör olan bizleriz.
Ve her karanlık içinde saklar,
Umut dolu bir aydınlık!

Ben umut şehrinde,
Umut şiirleri yazan;
Acemi şair,acemi oğlan.
Sanırdım ki doğrular;
Birbirine menfaatle bağlanan elleri çözer.
Sanırdım ki doğrular;
Tüm gücüne ve anarşisine rağmen yalanı ezer.
Ve sanırdım ki doğrular,
Hücre hücre,doku doku gönülleri gezer.

Oysa ki yalanmış,doğruların gücüne inanmak,
Doğrularla,doğru bir yaşam kurmak,
Doğrularla,doğranan dostluğu sorgulamak,
Doğrudan doğrularla bir atmosfer kurgulamak,
Doğruları,doğru bilip; doğru doğru yaşamak.

Hepsi yalan!
Vallahî yalan,
Billahî yalan!
Gerçek bu ki yalan!
Sende yalansın,
Sevmekte yalan!
Bizde yalanız,
Onlarda yalan!
"Pinokyo"da yalan,
"Polyanna"da yalan!
"İki Şehrin Hikayesi" yok!
Biz uydurduk,o da yalan!
"Anlatmak İçin Yaşamak",
"Değişim": Böceğe dönen insan,
"İnsancıklar"...
Ben mi,ben mi neyim?
Benim her şeyim yalan.
Don Kişot benim.
Don Kişot'un nesi doğru ki*
Hayallerinin ötesinde...

Yalan.
Hayata ve sevgiye dair yaşadığımız her şey.
"Anna Karanina" yalan!
"Vadideki Zambak"yalan!
"Kül ve Ateş",sadece kül.
Gerçeğin ta kendisi:
"Suç ve Ceza"
Gerçek:"BUDALA"...

4 Ekim 2002

Muharrem Abut

Yalnızlığım

Kocaman bir yalnızlık;
Dibi sonu olmayan,
Uzanılamayan,
Dokunulamayan bir yalnızlık.
Çiğlikler yükselen,
Ama duyulamayan bir yalnızlık.
Çölde serap gibi tanıdığım tüm insanlar;
Uzanınca kaybolan türden.
Var gibiler oysa yoklar.
Ben yaklaştıkça uzaklaşıyorlar sanki benden.
Ben tutmak, tutunmak istiyorum,
Onlarsa tutturmamak.
Mesafeler koyuyorlar araya,
Farkında olmadan,
Duvarlar örülüyor sonra,
Çin setlerine, Berlin duvarlarına inat.
Ben yıkmak, onlarsa yapmak yeniden.
Yeniden ve yenilmeden;
Yeniliyoruz oysa.
Azalıyoruz kütleler halinde.
Kutuplardan devasa buzullar eriyip,
Yalnızlık denilen okyanusun,
Tuzlu sularına karışıyor.
Tuzlu ve acı...
Tükeniyoruz çoğalmak sevdasını yaşamak,
Ve yaşatmak isterken.
Usul usul ve sessizce.
Farkında olmadan;
Fakat farklılaşarak.
Ademoğul ve kızlarından başkalarına dönüşerek;
Başkalaşım yani.
Boyuttan boyuta göç.
Düzlemsel değil,
Yüreksel bir yalnızlık.
En ıssız bu gecenin,
Güneşin ışık sunamadığı,
Çaresiz seyrettiği.
Ve yalnızca yüreklerin yaklaşarak aydınlatabileceği;
Ancak bu gidişat süreci dâhilin de yaklaşamayacağı;
Muazzam bir boşluk,
Korkunç bir yalnızlık.
Orda mısınız?
Ey işitenler!
Ama işitmek istemeyenler.
Bitiyoruz!
Hem de birer birer değil,
Belki de biner biner.
Farkında değil misiniz?
Kaç nefesi daha kendi başınıza içinize çekeceksiniz?

Muharrem Abut

Yan Gönül

Şöz odur ki özüne inilmedikçe bilinmez.
Öz odur ki köz olmadıkça sırrına erilmez.
Köz odur ki yanmadıkça kül olmaz.
Kül odur ki olmadıkça kul olunmaz
Yan gönül yanda köz ol, geçte kül ol.
Söyle söz ol, ister diken, ister gül ol.
Yan gönül...

Muharrem Abut

Yangınım

Yangınım;
Ya gel söndür yaktığın bu yangını,
Ya da kor ateşlere at kalan yanımı...

Muharrem Abut

Yanılığı

YARASA

Sen yalansız yaşamaklara çizdiğim resmimdin.
Bilirim Şimdi ellerin olduğunu.
Beni ellerim koynumda bırakıp,
Hiç hesapsızca gidişin;
Ve gidişinle, dayayışından;
Dayayışını umursamayışıŐından belliydi,
Ayrılığın tetiğini Şakağıma...

Bilirim zordur nakışsız, gösterişsiz;
Şapına kadar delikanlı,
İliklerine kadar dőrőst ve harbi.
Yani yőređim gibi,
Yani sana olan sevdam gibi,
Bir sevdanın yőkőnő taşımak.
Taşıyamadın da,
Niyetinde yoktu zaten;
Ne taşımaya,
Ne de benimle koca bir sevda olan.
Bu hayatı yaşamaya,
Noktası, virgőlő,
Tırnağı ve ũnlemi sen olan,
Bir őmrő paylaşmaya...

Şimdi her Şey çok daha net gőzőmde.
Oysa sen geldiğinde,
Kőrdő gözlerim.
Ve geceydi.
İssız bir karanlıkta,
Ağır nikotin nöbetlerinin,
Yőđun duman ve is kokusu Şeklinde beliren,
İzlerini odamdan silmek işin araladığım,
Penceremden iÇeri,
Bir Mart ayazında,
Ansızın giriveren,
Őanat őrıŐıŐlarından,
Önce ŐaŐak altına sığınan,
Őonra atmosferimin sıcaklığını fark edip,
İÇeri sőzőlen,
Őrkek bir kırlangıÇ zannettiğim;
Lakin bir kırlangıÇ olmadığını,
Gözlerim ağlamaktan yorulduktan,
Darbelerinle oyulduktan sonra anladığım;
Hain bir yarasaydın sen...

Muharrem Abut

Yarasa

Sen yalansız yaşamaklara çizdiğim resmimdin.
Bilirim şimdi ellerin olduğunu.
Beni ellerim koynumda bırakıp,
Hiç hesapsızca gidişin;
Ve gidişinle, dayayışından;
Dayayışını umursamayışından belliydi,
Ayrılığın tetiğini şakağıma...

Bilirim zordur nakışsız, gösterişsiz;
Şapına kadar delikanlı,
İliklerine kadar dürüst ve harbi.
Yani yüreğim gibi,
Yani sana olan sevdam gibi,
Bir sevdanın yükünü taşımak.
Taşıyamadın da,
Niyetinde yoktu zaten;
Ne taşımaya,
Ne de benimle koca bir sevda olan.
Bu hayatı yaşamaya,
Noktası, virgülü,
Tırnağı ve ünlemi sen olan,
Bir ömrü paylaşmaya...

Şimdi her şey çok daha net gözümde.
Oysa sen geldiğinde,
Kördü gözlerim.
Ve geceydi.
İssiz bir karanlıkta,
Ağır nikotin nöbetlerinin,
Yoğun duman ve is kokusu şeklinde beliren,
İzlerini odamdan silmek için araladığım,
Penceremden içeri,
Bir Mart ayazında,
Ansızın giriveren,
Kanat çırpışlarından,
Önce saçak altına sığınan,
Sonra atmosferimin sıcaklığını fark edip,
İçeri süzülen,
Ürkek bir kırlangıç zannettiğim;
Lakin bir kırlangıç olmadığını,
Gözlerim ağlamaktan yorulduktan,
Darbelerimle oyulduktan sonra anladığım;
Hain bir yarasaydın sen...

Muharrem Abut

Yarımım

Şimdi senden yalnızım inan ki;
Hani hep bana yalnızım derdin ya arkadaş.
İnan şimdi ben senden de yalnızım.
Yanımda hatıralarım var sadece.
Yaşanmışlıklar dehlizinin karanlık,
Ve bir o kadar da derin odalarında bıraktığım.
Hatıralarım...
Ne kadar da canımı acıtıyorlar bir bilsen.
Düşünsene yağmurlu bir bahar akşamında,
Parkımızı boynumuza dek çekmişiz,
Yanımızda yârimiz,
Yarınımızda umudumuz var diye umut ediyoruz hep,
Yağmur yağsa da üstümüze üstümüze aldırış etmiyoruz pek.
İslansak da dert değil arkadaş,
Yanımızda yârimiz var.
Kafayı çekmekte gelmiyor aklımıza,
Zaten sarhoşuz.
İçmişiz aşkın meyini,
Düşmüşüz sevda yoluna.
Kaç şişe votka içsek böyle alır aklımızı yerinden?
Yağ be yağmur yağ üzerime üzerime.
Yalnız yarımaya ilişme ne olur!
Elleri narin yârimin.
Teni taze daha bahar dalı misali.
İncinir, ıslanır gül yüzü.
Gölge düşürme gülümün bana gülen gözüne.
Seviyoruz be hem Allah'ıma hem de dinime!
Yağmur bardaktan boşanmış, logarlardan taşmış bana ne,
Hadi gönlüm mehtabı seyretmeye çıkalım " Heybeli " ye.
" Sandallarımız neşe dolsun, "
Keyfe keder ekmeyselim bu gece.
Kemanlar çalsın Hicaz bir saz semaisini.
Neyler üflesin yağmurun fısıldadığı tüm ezgileri.
Fakat içirme bize bu gece saki,
Bak kafalarımız kıyak.
Çok içtik biz bu gece aşkın meyini.
Hem de çok çok ama çok içtik...
Of of offfff...
Son gecemizdi o gece.
Aşkın meyini birlikte içtiğimiz son gece.
Şimdi salaş bir meyhanedeyiz arkadaş.
Saki, Agora'dan eski arkadaş,
Tanıdı, unutmamış bizi.
Onu sordu, sarmaş dolaş kapısından geçtiğimiz günleri meyhanenin.
Gitti dedim, bitti,
Aldı başını gitti.
Sevdamı başıma yıktı ve gitti.
İnanmadı saki inanmadı.
Ama bitti arkadaş.
Senden inanmazlık etme saki gibi,
Yaşandı ve bitti.
Yarımda kalsa, eksikte kalsa bitti.

Œimdi ne yârım var, ne umudum,
Ne de yarınım.
Çaresiz,
Tükenmiş,
Satılmış,
Atılmış,
Acıya katılmış,
Eksik,
Ve yarsız;
YARIMIM...

Muharrem Abut

Yaşamak

Bir bulutu beklemektir yaşamak,
Mecnun'un çölünde yağmurlar yağmıyor diye.
Bir bekar evi atmosferi mütavaziliğinde,
Ve yalnızlığın ve sessizliğin kol gezdiği;
Duvarların üstüne üstüne yürüdüğü.
Rüzgarların yaprakları önüne katıp götürdüğü;
Bir sonbahardır yaşamak...

Muharrem Abut

Yaşamak İçin Ölmek

Orada mevsim kış be gülüm
Çok olmuş sardunyalari içeri aldığına
Buradaysa bastırdı bastıracak
Artık güneş ısıtmak için doğmayacak
Manzaradan başka bir anlamı olmayacak
Sonunda baharda yok
Değişmeyecek mevsim biliyorum
Şimdi sen çok üşüyorsun
Rüzgârın bana vuruyor be gülüm
Hadî aç kanatlarını
Sarmaya geliyorum yaralarını
Külünden bir Zümrüd-ü Anka var etmeye
Hadî gülüm aç kanatlarını
Seninle yaşamak için
Ölmeye geliyorum
Ölüp de yeniden dirilmeye geliyorum...

Muharrem Abut

Yenik Aşklar Kraliçesi

Artık saçlarının sonbaharı yok,
Sesinin lafazan kalabalıkları hiç olmayacak.
Senden, saçlarının sonbaharından gittim,
Yenik aşklar kraliçesi;
Papatyaların bembeyaz ve sapsarı baharlarına...

Muharrem Abut

Yersiz ve Yurtsuzum Sensiz

Yersiz ve yurtsuzum sensiz
Yerim yurdum senin yanın
Yanında olmaktır tek dileğim hayatta
Yokluğuna dizilen dizelerimi
Varlığınla kurşuna dizektir

Yabancıyıım
Yıllardır müdavimi olduğum caddelerin
Kaldırım taşlarında bile gözlerim seni arıyor
Sokak lambalarında silüetin duruyor

Yıldızlar uzak şimdi bu şehre
Günlerdir sensizliğe inat yağıyor kar
Ruhumun her yanını kapladığın gibi
Kar kapladı her bir köşeyi
Kara anlatmalıyım diyorum bazen kendimi
O gelsin anlatsın sana
Anlatamadığım bütün sevgilerimi
Umutlarımı
Düşlerimi
Hislerimi
Ama anlatamaz ki
Uğramaz ki kar
Senin yaşadığın yerlere
Uğrasa da yinede eksik kalır bir şeyler
Ben gözlerinin içine bakarak anlatmalıyım
Ellerini tutarak anlatmalıyım
Ve dalgalar sahile vurmali
Ben ağlamalıyım
Sen ağlamalısın
Hasret ağlamalı
Özlem pes etmeli
Bitmeli ayrılığa uzanan yollar
Dinmeli içimdeki sızı
Sen kar olup lapa lapa yağmalısın
Ve ben anlamalıyım
Çektiğimiz bütün dertlerin bittiğini
Değdiğine çekilen tüm çilelere
Sen sevdiceğim, sen
Her şeye değersin
Çünkü sen bir meleksin...

Muharrem Abut

Yıldızlar Herkes İçin

Söndüyse içimde o aşk ateşi,
Can benim kor eyler yine yakarım.
Hilali değilsin ki sönmüş gecemin;
Yıldızlar herkes için yine parlarım!

En güzel yıllarımdı sana verdiğim
Ömrümdü uğruna heder ettiğim
Nedir ki gönül senden çektiğim
Çekmem kahrın başım alır giderim

Bir müddet kırık dökük olabilirim
Sensiz bir başıma kalabilirim
Bir gülken dalımda solabilirim,
Zararı yok, gelir bahar yine açarım.

İltifatım sevgiyeydi doyuramadım
Saygım insanlığıydı anlatamadım
Nazlarından yoruldum kaldıramadım
Ne biçim bir belaymışsın anlayamadım
Seni sevmem, taşı sever, ama yine severim...

Muharrem Abut

Yolun Açık Olsun

Sen gidiyordun,
Usul usul bir kar başlamıştı,
Ben ardın sıra bakıyordum.
Sen gidiyordun,
Ben içiyordum.
Sensizliğe, sessizliğe,
Yalnızlığa ve ayrılığa.
Sen gidiyordun,
Bütün yaşanmışlıkları alıp,
Gözyaşlarını içine akıtıp,
Bütün gülleri soldurup,
Sen gidiyordun.
Fonda bir ezgi yükseliyordu,
Gecenin karanlığına karışıp,
" Şimdi uzaklardasın " diyordu.
Oysa sen uzaklardan da uzaktaydın.
Ben bir umut bekliyordum,
Belki ardına dönüp bakarsın,
Belki cayarsın,
Belki anlarsın,
Belki yeniden,
Ve yine yenilmeden,
Ağlarsın diye.
Lakin boşanaydı bekleyişim.
Kafana koymuştun sen,
Beni yüreğinden silmeyi,
Ellerimi bir daha tutmamayı,
Gözlerimin içine içine,
Özlemle bakmamayı
Anıları yakmayı,
Koymuştun kafana sevdiğim.

Git, madem bu kadar çok isteklisin.
Madem beni ateşlere atmak,
Sensizliğin çarmihına girmek,
Filistin askısından beter işkencelere gark etmek,
Canını acıtmayacak, git.
Hadi git gül gülüşlüm.
Çaldığım kalbini,
Umutlarımızı,
Yarınlarımızı,
Düş bahçelerini al da git.
Git ki bu serseri yüreğim,
Yokluğunun acısıyla,
Daha fazla ses etmesin,
Sussun!
Ezgiler inletmesin,
Şiirler ağlatmasın,
Git ki yalnızlar rıhtımındaki mekânımı,
Kimsesizler mezarlığına taşıyayım.
Hadi git sevdiğim,
Ben çok istememe rağmen dolduramadım,

Yollarını glle.
Ama Şimdi gittiğin her yer,
Baştan ayağa çiçeklerle,
GüneŐten daha parlak ıŐıklarla dolsun.
Benim bütün yollarım kapandı.
Var git artık sevdiğim,
Senin yolun açık olsun...

Muharrem Abut

Yük

Son bir şanstı onun için aslında.
O sabah onunla öyle dolu uyandı ki...
Ve hemen kararını verdi.
O simitçiye gidecekti.
Mutlu günlerindeki gibi.
Eğer ki içinde taşıdığı da hâlâ
İçinde taşıyorsa onu,
O da o sabah öyle uyanacaktı;
Ki, iki sözlerinden biriydi:
Kalp kalbe karşıdır.
Evet, ve şayet öyleyse o da,
O simitçi de olacaktı o sabah.
O da onu görmeye,
Onunla buluşmaya gelecekti.
Öyle de yaptı.
Kalktı, duşunu aldı,
En güzel giysilerini giyip,
Onun sevdiği parfümden sıktı üzerine,
Simitçinin yolunu tuttu.
Bir masaya oturdu,
Bekledi, bekledi, bekledi...
Beklediği gelmedi.
Anladı artık kalp kalbe karşı değil!
Ve sonra o da kalkıp,
İçindeki içinin uçurumlarından aşağıya attı.
Çünkü yükü,
İçinde taşımayanı içinde taşımak yüreğe...

Muharrem Abut

Yüreğim Hoşçakal

Şimdi yokluğun sağır, dilsiz, kör bir adamın bir uçurumun kenarında yönsüz ve yansız bekleyişine eştir. Burada suratsızdır bütün suratlar. Yol değildir hiçbir kayanın sırtı varlığına ulaştıran patikalara. Güneş çok olmuştur ufku terk eyleyeli. Yıldızlar kâfi değildir karanlığını aydınlatmaya. Ay tutulmuştur varlığıyla arasına giren yokluğundan. Yarasa da dahi kanat çırpamamak halindedir, zira bütün sesleri alıp yutmuştur gidişinin yarattığı yankı.

Yüreksizdir yürek, dillenmeye, hissedip algıladıklarını kelimelerden cümle olsunlar diye beyne yollamaya takati yoktur, yitirmiştir tüm cesaretini. Onura alışmıştır, yalamamaya tükürdüğünü. Bitti dediğinde bitmemeye atmayı bilmemiştir hiç. Kanasa da kızılılık şerbeti içtim demeyi bilmemiştir en iyi. Bir de seni yalın, yalansız, sevmeyi; gerektiğinde sen yoksan sökülüp atılmayı.

Ve şimdi ağırdır o yürek bedenime. Yüzüme yerleşen derin çizgiler, alınımdaki kırışıklıklar, saçıma düşen aklar ağırlığının bedelidir. Ödüyorum, bu yüreğin sahibi, bu yüreğe misafir ettiğim seninse insafsızlığının tahribatına denk düşen karşılıksız karşılığını.

Bir bir yıkılıyor şimdi içimin ücretlerine inşa ettiğim, ardına saklandığım, hiç yıkılmaz sandığım kalelerim. Zapt edemiyorum kendimi, her bir yürek titreyişimde burçlardan aşağı bir adam çığlıklar öncesinde bırakıyor kendini. Sonra bir adam, bir adam daha ve ben git gide yitiriyorum adamlarımı, azalıyorum. Yitirdikçe kendimden korkmaya başlıyorum. "Ya adamlarımla birlikte adamlığımı da yitirirsem?" diye? O adamlığımı çünkü seni bana yâr eden. Ve belki de sırf bu yüzden titreyişten sonra çığlıklardan önce burçlardan aşağı bırakılan bedenlerden biri de yüreğimin bedeni olsun diye düşünüyor, istiyor ve göz açıp kapayıncaya dek vazgeçiyorum. Vazgeçiyorum, çünkü adamlık, adamlıktan ne pahasına olursa olsun vazgeçmemek sonucuna tekabül ediyor adamlığında. Adam olan adam gibi savaşı başına ne gelirse gelsin. Bir ordunun komutanı bile olsa, yitirse tüm askerlerini son kurşununu sıkmadan vazgeçmez savaşmaktan. Son kurşunu yüreğine dahi sıkacak olsa bile. Evet, son kurşunu yüreğine bile sıkacak olsa! Sıkacağım o kurşunu belki de yüreğime. Yokluğun bir uçurumun kenarı korkunçluğunda olsa bile dayanmalı, içimin bütün orduları yenilmeden, bütün askerlerim el çekmeden tetikten, gönlümün yıkılmaz sandığım kalelerinin yüksek burçlarından son adamım düşmeden bırakmamalıyım yüreğimi.

"Yaşamak direnmektir!" demiyor muydu okuduğumuz bir şiir de bir şair. Ve ötekisi ilave etmiyor muydu, "Sen benim neler çektiğimi bilsen, neler çektiğimi bilmekten ölürdün." diye? Ve onun için sen yıkılmayacağımı bil yeter. Neler çektiğimi ise bilmeni asla istemiyorum. Çünkü hep söylediğim gibi ben senin mutluluğunu hep kendi mutluluğumdan önce ve önde tuttum. İnan sen hep mutlu ol! Ne varsa seni ben varken yahut benden önce mutlu eden onları yine yap. Mesela, akşamüzerleri bir gölün kıyısına git, güneşin batışını izle. Varsa etrafta açmış papatyalar, onlardan topla. Ama sakın yapraklarını kopartma fal bakmak için. Unutma, onlar o gün sana yalan söylemişlerdi. Ve sen inanmamıştın, inandığından başka bir doğruya. Bir denizin kıyısına da gidebilirsin eğer mutlu edecekse seni. Orda çiçek olmaz ama biliyorsun. Vakit hâlâ akşamüzeri ise ve hava bulutlu veya yağdı yağacak gibiyse yürürken dikkat et, denizanaları akın etmiş olabilir sahile. Ve sen korkarsın denizanalarından hele de ben yanında, yakınında değilsem. Yetmezse bunlar sana hava kararmak üzereyken bir taksi çağır, beyaz olsun diyeceğim ama bütün taksiler sarı be gülüm! Ve sarı ayrılığın rengidir. Olsun sen yine de çağır ve bin. Farzet ki beyazdır bindiğin bütün taksiler. Farzet ki direksiyonunda ben varım. Farzet ki mevsim bahardır. Farzet ki yolların kenarında binalar yok; göz alabildiğine kırlar, göz alabildiğine dağlar uzanıyor. Farzet ki

kırlarında anneleri ile yan yana yayılan, meleşen kuzular var. Farzet ki dağlarından kekik kokuları yayılıyor. Farzet ki ilerde bir tren yolu var ve az sonra bir trene yol vereceksiniz bir hemzemin geçitte. Farzet ki teypte hep aynı şarkı çalıyor, bir şeyleri bir şeylere şahit göstermek için. Ama sen dinlerken hüzünlenme emi; sakın ağlama, ağladığını hissedersen yangınlar çıkar içimin sana uzak ormanlarında. Ağlarsan hüzün düşer az sonra yıldızlarını önüne sermeye hazır ve nazır bekleyen geceye. Ağlama olur mu? Ağlayacak olursan kapattır teybi. Sessizliğini dinle yolun, kırın, dağın ve yokluğumun. Çünkü bir çılgılık geldi kulağıma, sanırım son adamım düştü burçlardan aşağıya ve ben birazdan ya son kurşunu yüreğime sıkacağım ya da gönlümün burçlarından yüreğimi aşağıya bırakacağım. Çünkü adamlığım yara almadan yârdan ayrılmalı, yardan bırakabilmeliyim kendimi.

Şimdi vakit orda nicedir bilmiyorum. Geceyse ve yıldızlar duruyorsa hâlâ gökyüzünde, kapat ve uyu gözlerini yıldızları saymadan. Yarın gece bir yıldızın eksildiğini bilme! Tıpkı yüreğimin baştan ayağa hâlâ sen olduğunu bilmediğin gibi. Fakat ben biliyorum, yüreğimin sen olduğunu ve yarın gece gökyüzünde bir yıldızın eksik olacağını. Yüreğim, hoşçakal...

Muharrem Abut

Yürek Yangını

Biliyorum sevdin beni, seviyorsun
Ve seveceksin dünya durdukça.
Bilirim;
Gözlerin beni arar girdiğin tüm yollarda.
Kulakların sesimi, çalan her telefonda.
Çekildiğin bütün resimlerde bana bakarsın.
Dünyanın bütün renkleri bana çalar hüzün modundan.
Ne yeşil yeşildir kırdı,
Ne mavi, mavidir gökte,
Ne de kırmızı, kırmızıdır gülde.
Yitirmişti alımını ben yokken gökkuşağı.
Karın hüznü ne beyazından, ne ayazından,
Ne de kardan adamın şapkasının eskiliğindir;
Hüznün de, üşümen de yanında olmayışındandır.

Biliyor musun ben de üşüyorum olmadığın her anda.
Hatta titriyor ellerim, doyasıya bakamıyorum,
Hepsinde ya bana güldüğün ya da ağladığın resimlerine.
Ve bakamadıkça daha çok özlüyor,
Daha çok arıyor, daha çok istiyor,
Ama yenilmeyi kabul edemiyorum gururuma.
Ki böyle giderse yenilmeyeceğimde.
Fakat seni, dünya bende,
Ben dünya da durdukça seveceğim.
Çünkü sana geldiğim yollardan
Bütün sevdalardan geçip geldim.
Tattım her türlüşünü kadının teninin.
Bilirim;
Ten değil bu yanan,
Yürektir içimde, için için korlanan.
Her gece başımı yastığıma koyduğumda
Ve her sabah uyandığımda
Sen yanımda yoksun diye ağlamıyorsam,
Elime telefonumu alıp seni aramıyorsam,
Bu seni unuttuğum anlamına gelmez.
Okursan dizelerimi, anlarsan yüreğimi,
Ki anlarsın beni, benim gibi.
Ağlamak istemem sevdama,
Aramamam gururuma işaret eder.

Ve bilir misin bilmem,
Sana ne kadar kızsam da,
İnleyerek sensizliğe yattığım her gece
Mutluluğun duamdır dilimde,
"Allah'ım, ben olmadan da mutlu olsun,
Lakin benden başkası olmasın yanında"
Yaradan bilir kalbimi.
Yabancı, yabancı olmuşumdur bu şehrin.
Kimse bilmese de seni, zindanımdır bu şehir sensiz,
İssiz bir adamımdır hücremde sevginsiz.
İşte böyle sevdiceğim;
İşte böyle yaşamaz giderim.

Ne yandığımı, ne donduğumu,
Ne yaşayıp öldüğümü bilmeden;
Yalnızca seni çıldırasıya özlediğimi,
Ölesiye sevdiğimi
Ve geleceksin diye bir gün
Tüm saatleri sana kurup,
Girdiğim ve çıktığım bütün kapıları açık bırakıp,
Umutun başladığı ve bittiği her yerde,
Seni bekliyorum.
İster gel, ister gelme;
Ben gel demeyeceğim ama
Seni beklemeye devam edeceğim.
Ta ki sana açık bıraktığım kapıdan
Azrail gelip girene kadar!
Çünkü sen, dertlerimin en güzelisin...

Muharrem Abut

Yüzün Eski Bir İstanbul Fotoğrafı

Yüzün eski bir İstanbul fotoğrafı gibi şimdi,
Siyah ve beyaz.
Sahillerinde sandalcılar kürek çekiyor,
Yorgun ve takatsiz,
Fersiz gözlerinde bir telaş,
Sanki o bitkin surat kendinin değil,
Yıllar geçmemiş sanki bedeninin üzerinden,
Yıkılmamış hiç,
Yıkmamış hiçbir sevda onu,
Sanki, hiç sevdaya tutulmamış,
Sanki sevda semtine uğramamış onun,
Varsa yoksa hayat kavgası,
Bildiği tek kavga bu.
Birden yolcu kapmak için sandalcılarla tutuştuğu kavgalar.
Senin gibi sevgilim.
İstanbul'un o eski fotoğrafındaki yüz.
Sen, ne beni tanımışsın,
Ne beni sevmişsin.
Ne de ben senin semtine uğramışım.
Varsa yoksa o bitmez kavgaların.
Söyle sevgili kaç insanın kapısını, kaç kere çalar böylesi bir sevda?
Kaç kere sevilir insan ölüncesine?
Kaç kere yıkılır sevda sözleri bir sevgilinin önüne?
Ve kaç kere bir insan beklenir?
Ve o insan kaç kere gözlerini kapatır?
Kaç kere görmez sevgiyi?
Sevgiliyi,
Seveni,
Beni yani,
Beni sevdiğim?
Ben kapıda bekleyen bir dilenci gibi,
Açmış ellerimi sevda dileniyorum senden.
Sen ne yok diyorsun,
Nede var.
Söyle sevgili,
Söyle!
Bende seni yüzyıllarca bekleyecek takat mi var?
Yorgunum bende.
Sevdanın yollarında ayaklarım bitap düştü,
Ve yolum en son sana düştü.
Sen yolumu çıkmaza sokma,
Sen önümü bağlama.
Ayaklarım bitap düşse de,
Gözlerim sensiz geçen uzun ve soğuk gecelerde,
Ferini kaybetmeye yüz tutsa da,

Ellerim elini tutamamaktan tiril tiril titrese de,
Unutma ki bende kıymetini bilmediğin,
Bilemediğin,
Ve bilemeyeceğin,
Mangal gibi bir yürek var.

Sen sevsen de sevmesen de,
O er ya da geç,
Onu seveni,
Kendini hak edeni bulur.
Şimdi söz senin sevgili.
Seni benim kadar hak eden,
Kıymetini benim kadar bilecek olan,
Biri daha varsa bu yeryüzünde,
Git kendini ona sevdire,
Ama yok.
İstesen de yok,
Arasan da yok,
Çünkü bu dünyada,
Senin yaşadığın,
Benim sana yaşattığım bu dünyada,
Ferhatlardan Mecnunlardan sonra,
Bir başka ben yok.
Ben öğrendim,
Senden bana hayır yok.
Sende öğren,
Artık senin için,
Ben diye biri yok.
Bitti.
Sende ben,
Bende sen bitti.
Artık ikimiz diye birileri yok.
Var git sen kendini kendine,
Bencilliğine saklamaya devam et.
Ve alış artık bensizliğe.
Alış seni her gün Kaf dağına çıkararak sözlerimin yokluğuna.
Yokluğum ecelin senin.
Gidiyorum.
Giderken biliyorum,
Seni ecele terk ettiğimi.
Çünkü sen beni,
Seninle bensizliğe mahkûm ederken,
Zaten beni ecelin ellerine teslim ediliyordun.
Şimdi bitti her şey,
Ecel benden gitti.
Sen savaş şimdi ecele,
Sen savaş,
Ve sen dayan,
Dayanabilirsen bensizliğe...

Muharrem Abut